

Lidérőfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Külvilág

Sorozatok

Mozimorzsák

Könyvajánló

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 1. szám, 2016. január

2007

Szerkesztőségi köszöntő

Tisztelt Alkotók, Kedves Olvasók!

Mint az bizonyára rögtön feltűnt mindannyiútoknak, jelentősen megváltozott a lap kinézete. Úgy éreztük a szerkesztőségen belül, hogy itt az ideje a változtatásnak, és az új év kezdete, egyúttal az új évfolyam indulása erre remek alkalom. Reméljük, elnyeri a tetszések, és természetesen lehet nyugodtan véleményezni, hogy adott esetben tudjunk még rajta csiszolni.

A másik lényeges dolog az idei első lapszámunkkal kapcsolatban az a méret. Szerencsére volt bőven anyagunk, mi is sokat írtunk – annyit, hogy a Mozimorzsáknak már nem is maradt most hely –, így rekordot döntöttünk a terjedelemben, ami gyakorlatilag 52 oldal + 4 oldal borító, azaz 56 oldalt tesz ki. Szóval lesz min átrágnotok magatokat. :)

A harmadik fontos dolog, hogy már ez a számunk is elérhető úgynevezett FlipBook-ként. Ez annyit jelent, hogy a lehető legegyszerűbb formátumban (JPG képeket lapoztatunk HTML5 alapokon) olyan élményt nyújtunk, amellyel mintha csak egy kinyomtatott példányt olvasnátok. Reményeink szerint ez internet kapcsolattal rendelkező mobil eszközökön is élvezhető, így újabb platformokat hódítunk meg. Az ezzel kapcsolatos tapasztalataitokat is örömmel várjuk – különösen, ha valamilyen hibát, problémát észleltek.

A FlipBook változat itt érhető el: flip.lidercfeny.hu

Így kezdjük az új évet, az új évfolyamot, amelyhez kellemes kikapcsolódást, jó szórakozást kívánunk mindannyiútoknak!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 1. szám, 2016. január**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Kovács Péter - RPG

Illusztrációk: Internet (forrásmegjelöléssel),
a Kurgan történetekhez: HomoErgaster, a Nyakonöbött
Próbagooblin Szolgáltatóház rovat hátere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Magyar Művészeti Akadémia - Pályázati felhívás	3.
Liget folyóirat - Hátha benyitnak alkotói pályázat	4.
DrámaTéka Drámaműhely - Drámapályázat	4.
Emberi Erőforrások Minisztériuma és a Nemzeti Tehetség Program - Krea(k)tív ifjúság	5.
Második Ceres Novellárium sci-fi játék	5.
Argentín MetaGalaktika	55.
Novellapályázat Preyer Hugo emlékére – 2016	55.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

Galaktikabolt - Megjelent a Darwinia; az IdőŐrség; Az Alapítvány barátai!	6.
- Megjelent a Kettős csillag; az Ősi partok; a Halál a Vörös bolygón!	7.

SZÉPIRODALOM

Időnyom - Amíg a kenyerelem eszed! /Milton Gray/	8.
Sárkánymese /Kétvirág/	10.

A JÖVŐ ÚTJAI

Volt egyszer egy Radarbrigád /Koi/	11.
Macskabőrben /Maggoth/	12.
Matildka néni és az atomtöltetek /Norton/	13.

FANTASY

Rabláncon /JohnnySilver/	17.
Jégszív /Stephen Rackham/	19.

HORROR

Hullajó éjszakát! /DrSamson/	24.
------------------------------------	-----

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

A nagy zombifutam /Craz és Kristálysólyom/	29.
--	-----

ANTIKRIMI

Kurgan történetek: Rejtély /HomoErgaster/	32.
---	-----

VERSEK

2016 /kisjankó/	40.
A tél fogságában /angyalka146/	40.
Őült világ /edwardhooper/	40.
Hétfő és a többi /Norton/	40.
Beszállok az ufóba :) /Feketekard/	40.
Hangtalan hangok... /csabi6669/	40.
A féreg /edwardhooper/	40.
Évszakok /Koi/	41.
A halálon túl is /galbena/	41.

KÜLVILÁG

Olvasásra ösztönözni együtt /szli/	42.
Generációk /Norton/	43.

FILMROVAT

A hetedik epizódról, rajongói szemmel... /HomoErgaster/	44.
Az Erő mégsem ébredt fel... /Jimmy Cartwright/	48.

SOROZATOK

Sorozatos kaszálás /Jimmy Cartwright/	54.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Charles Gilman: Titkok a Lovecraft suliból /Kapitány/ ...	56.
Darth vader és barátai /Kapitány/	56.

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Pályázati felhívás!

A Magyar Művészeti Akadémia az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeinek 60. évfordulójához kapcsolódóan nyílt pályázatot hirdet fiatalok számára új művészeti alkotások létrehozására.

1. A kiíró célja

A Magyar Művészeti Akadémia e pályázattal is emléket kíván állítani az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc eseményeinek 60. évfordulójára.

A felhívás ösztönözi és díjazni kíván olyan új műveket, amelyek témája az 1956-os forradalom és szabadságharc.

A kiíró célja olyan pályaművek, művészeti alkotások támogatása, amelyeken keresztül a közösség – különösen a fiatal nemzedék – minél több élményt szerezhet 1956 szellemiségéről.

2. A pályázók köre

Kizárólag természetes személy nyújthat be pályaművet, aki **2016. április 10-ig nem töltötte be a 40. életévét.**

A pályázat jelíges. A benyújtott pályaműveken csak egy, az alkotó által választott kód szerepelhet. Lezárt borítékban mellékelni kell az alkotó nevét, elérhetőségeit és nyilatkozatát arról, hogy műve minden szempontból megfelel a kiírásnak. Amelyik témánál feltétel, a pályázónak csatolnia kell az igazolást a hallgatói jogviszonyról és/vagy a szakmai szervezeti tagságról.

3. A pályázati időszak, a díjazás formája és mértéke

A pályázaton az 1. és az 5. pontban leírt tematikában létrejött új művészeti alkotásokkal lehet részt venni. A beérkezett pályaművekből kategóriánként 1 első (bruttó 1.000.000 Ft), 1 második (bruttó 750.000 Ft), 1 harmadik díjat (bruttó 500.000 Ft) adományoz a Magyar Művészeti Akadémia.

A felhívás kiírója a döntésre jogosult számára fenntartja azt a jogot, hogy a díjakat megosztja, vagy azokat nem adja ki.

A beérkező pályamunkákat értékelő zsűri összetétele (kategóriánként 5 fő): 2 fő MMA delegált és további 3 fő szintén elismert művész, művészettörténész és művészeti szervezetek képviselői.

4. A pályaművek benyújtásának módja, helye és határideje

A pályaművek beadási határideje **2016. április 10.** A benyújtás módja személyesen vagy megbízott személy által az alábbi címen:

Magyar Művészeti Akadémia Titkársága

1051 Budapest, Vörösmarty tér 1. Kristályház Irodaház II. emelet

5. A pályaművek benyújtása művészeti ágak szerint

A felhívásra olyan új alkotásokat várunk, amelyek szoros kapcsolódnak az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeihez, szellemi megnyilvánulásaihoz.

„A” kategória: Irodalom

Pályázni lehet novellával – maximum 25.000 karakter terjedelemben, valamint verssel, versekkel – maximum 200 sor (kb. 5 A4-es oldal) terjedelemben.

A pályamunkákat írásban papíron 2 példányban és valamely digitális adathordozón kell benyújtani.

„B” kategória: Fotóművészet

A fotóművészeti területen jelenkori reflexiókkal lehet pályázni, a modern fotográfia eszközével. Fontos, hogy a művek tükrözzék a fotográfus meglátását arról, hogy hogyan élnek tovább 60 év elteltével az 56-os felkelők nagy eszméi; a szabadság és függetlenség.

A pályamunkákat lehetőleg digitális adathordozón kell benyújtani a kívánt nyomtatási méret megjelölésével. A digitálisan nem benyújtható (pl. hagyományos analóg technikával, vagy különleges egyedi nemes eljárással készült) műveket a kiállítási méretben készen, de keretezetlenül és paszpartu nélkül kell benyújtani megfelelő védő csomagolásban.

„C” kategória: Filmművészet

A filmművészet területén pályázni dokumentum, animáció, kisjátékfilm műfajban képes forgatókönyvvel, figura- és látványtervekkel lehet.

A pályamunkákat digitális adathordozón kell benyújtani.

„D” kategória: Színházművészet

Pályázni színdarabbal, dokumentumdrámával vagy rádiójátékkal lehet, amelynek témája az 1956-os forradalom megjelenítése és játékidéje nem haladja meg az '50 percet.

Azok az alkotók pályázhatnak, akik az említett műfajokban rendelkeznek korábban már megjelent vagy bemutatott alkotással.

A pályamunkákat írásban papíralapon 2 példányban és valamely digitális adathordozón kell benyújtani.

„E” kategória: Képzőművészet

Ebben a kategóriában az pályázhat, aki valamely szakmai szervezet tagja vagy szakirányú felsőoktatási intézménnyel hallgatói jogviszonyban áll (ezek igazolását a pályázathoz csatolni kell).

A pályamunkákat eredetiben kell benyújtani. Mérethatár: a kétdimenziós művek esetén (táblakép, rajz, sokszorosított grafika, stb.) maximum 2 m² kiterjedésű, térbeli alkotásoknál maximum 1 m³ tömegű lehet.

„F” kategória: Iparművészet

Ebben a kategóriában az pályázhat, valamely szakmai szervezet tagja vagy szakirányú felsőoktatási intézménnyel hallgatói jogviszonyban áll (ezek igazolását a pályázathoz csatolni kell)

A pályamunkákat eredetiben kell benyújtani.

A beérkezett pályamunkákat ebben a kategóriában héttagú szakmai bizottság értékeli és díjazza.

„G” kategória: Zeneművészet

Jelentkezni lehet olyan, eddig be nem mutatott, kiadásra nem került, erre az emlékévpályázatra komponált, alkalomhoz illő zenekari művel, oratóriummal, kórusművel, amelyek hossza 10-20 perc.

Vokális művek esetén mellékelni kell a szöveg jogtulajdonosának megzenésítési engedélyét is. Beadandó: a műpartitúrája 3 példányban.

A díjnyertes kompozíciót (kompozíciókat) az MMA 2016. évi október 23-i ünnepi hangversenyén mutatja be.

A pályázónak magának kell gondoskodnia a szólamanyag elkészítéséről.

6. Információ

A pályázatról további információkat a tamogatas@mma.hu e-mail címen kaphatnak.

7. Lezárás

Az eredmények kihirdetése: 2016. április 28.

A beadott művészeti alkotások tulajdonjoga, szerzői joga a pályázót illeti, ennél fogva őt illeti az afeletti rendelkezési jog is. A kiíró a pályázatok felhasználási jogát nem kívánja megváltani. A pályázók ugyanakkor - korlátozás és ellenszolgáltatás nélküli - hozzájárulásukat adják ahhoz, hogy a kiíró a pályaműveket - a szerző(k) személyéhez fűződő jogainak tiszteletben tartása mellett - az MMA hivatalos kiadványaiban és honlapján megjelentesse.

A beküldött művészeti alkotásokat a felhívás kiírója, az értékelést követően, 2016. április 29. - 2016. május 13. között visszaadja az alkotóknak.

8. Rendelkezésre álló keretösszeg

Magyarország 2015. évi központi költségvetéséről szóló 2014. évi C. törvény, XXXIV. fejezet a Magyar Művészeti Akadémiáról 1. cím 2. alcím MMA köztestületi feladatok alcímen rendelkezésre áll a pályázati díjak fedezetére bruttó 15.750.000 Ft és járulékai forrás.

FIGYELEM! Jogsabályváltozás esetén a felhívásban foglaltak módosulhatnak.

Hátha benyitnak alkotói pályázat

Az online Liget folyóirat HÁTHA BENYITNAK címmel hirdet alkotói pályázatot.

A hívó kifejezéshez bárhogyan kapcsolódó, bármilyen formában és hangnemben alkotott, irodalmi igénytel készült műveket (vers, novella, esszé) várunk, amelyek tetszés szerint élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása).

A műveket a szerkesztőség email- vagy postacímén várjuk | [info\[kukac\]ligetmuhely.com](mailto:info[kukac]ligetmuhely.com)

LIGET | 1122 Budapest, Kissvábhegyi út 4.

A szerkesztőség által elfogadott művek szerzőit honoráljuk.

Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, még publikálatlan művekkel pályázzanak. Az online megjelenést is publikációnak tekintjük.

A műveket a szerző nevével és e-mail címével együtt kell beküldeni. Minden pályázónak elektronikus úton válaszolunk.

Beküldési határidő: 2016. február 12.

info@ligetmuhely.com, ligetmuhely.com

Liget Műhely Alapítóány

Drámapályázat

A DrámaTéka Drámaműhely drámaíró pályázatot hirdet magyarországi és határon túli, magyar nyelven alkotó szerzők részére. A pályázatra olyan magyar nyelven írt drámákat várunk, amelyeket eddig még nem mutattak be színpadon, valamint más drámapályázaton helyezést nem értek el.

A pályázat alsó korhatára: 16 év

Formai és tartalmi követelmények:

Tematikus megkötés nincs, azonban a művek nem tartalmazhatnak etnikai, vallási és politikai nézeteket sértő, aktuálpolitikai, vagy erre nyíltan utaló részeket.

A művek terjedelme: minimum 15 A/4-es oldal, Times New Roman betűtípussal, 12-es betűmérettel, szimpla sorközzel. Felső korlát nincs.

A pályázat **jeligés**, ezért egy külön dokumentumban kérjük feltüntetni az alkotó(k) nevét, jeligéjét, illetve e-mail címét, valamint egy rövid nyilatkozatot arról, hogy a mű a saját szellemi terméke, vagy amennyiben nem, bizonyíthatóan rendelkezik a közlési jogokkal. A művön kizárólag a jelige szerepelhet, ez viszont az azonosításhoz mindenképpen szükséges!

Ezen felül a műhöz csatolni kell egy maximum 1 oldalas szinopszist.

Minden csatolt dokumentumot .doc vagy .docx formátumban kérünk elküldeni a dramateka@gmail.com e-mail címre. A dokumentum neve tartalmazza a szerző jeligéjét és címét. Pl.: `jelige_mucime.doc`

Az e-mail tárgya „Drámapályázat” legyen.

A pályázat lebonyolítása:

A pályázat kétfordulós. Az első fordulóból 10 dráma jut a második fordulóba.

A műveket szakmai zsűri értékeli:

Vass Antónia, író, színésznő, a DrámaTéka Drámaműhely vezetője

Décsi Fruzsina, író, újságíró, a Bájoló Magazin főszerkesztője
Valu Rebeka, színésznő, a Szabotázs Színházi Műhely vezetője

A második fordulóban 4. zsűritagként *TASNÁDI ISTVÁN*, József Attila-díjas drámaíró értékeli a továbbjutó műveket.

Az értékelés szempontjai:

Forma (a dráma megfelel-e a pályázat és egy standard dráma formai követelményeinek. pl.: nem vers /verses dráma elfogadható/, vagy nem regény, valamint illeszkedik a fent említett formához /TNR 12-es betű, szimpla sortáv/)

Dramaturgia (dráma felépítése, cselekményvezetés, történetkibontás stb.)

Előadhatóság (az előadhatóság kérdését a zsűri a 2. fordulóra jutott művek esetében vizsgálja)

Díjazás:

A második fordulóra jutott 10 pályamű közül a legjobbnak ítélt művet a Szabotázs Színházi Műhely a 2016/2017-es évadban színpadra állítja.

A legsikeresebb pályázók meghívást kapnak a DrámaTéka Drámaműhelybe és részt vehetnek a csoport munkájában.

A zsűri fenntartja a jogot, hogy díjat ne osszon ki, vagy további díjazottakat hirdessen ki.

Ajánljuk pályázóinknak, hogy a <http://szabotazs.hu/index.php> oldalon tájékozódjanak a Szabotázs Színházi Műhely munkájáról és társulat összetételéről a minél sikeresebb pályázat érdekében.

Nevezési díj nincs.

Leadási határidő: 2016. március 31. éjfélig

Az eredményhirdetés várható időpontja: 2016. június 27.

A pályázatokat kizárólag e-mailben várjuk a dramateka@gmail.com e-mail címre. Postai úton, illetve a határidő lejártá után küldött pályázatokat nem áll módunkban fogadni.

További információ a dramateka@gmail.com e-mail címen kérhető.

Krea(k)tív ifjúság (NTP-FTH-15-0007)

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma és a Nemzeti Tehetség Program támogatásával a „Legjobb vagyok” Tehetségmentoráló Közhasznú Nonprofit Kft. Krea(k)tív ifjúság (NTP-FTH-15-0007) címmel országos pályázatot hirdet olyan fiataloknak, akik az online média területén (audiovizuális, kreatív írás és digitális képalkotás) mutatják meg tehetségüket.

A téma:

„KREA(K)TÍV IFJÚSÁG”

Fiatalok 1000 arca

(Mit ér a tehetségem? Problémák és lehetőségek a tanulás, karrier, életpálya, siker területén)

Pályázati korhatár: 18-24 év

Nevezési határidő: 2016. január 1. – 2016. február 29. (20:00)

Nevezési kategóriák:

A következő kategóriákban várjuk a pályamunkák beérkezését:

1. *Írás* (interjúk, cikkek, esszék, versek)
2. *Audiovizuális média* (hangulatvideók, rajz alapú mozgófilmek, animációk, fotók, video-audio interjúk, podcastok)
3. *Digitális képalkotás* (grafikák, illusztrációk, képmanipulációk, fotómontázsok, logók szerkesztőprogramok használatával)

Elbírálás:

A beérkező pályaművek alapján mindhárom kategóriában 5-5-5 fő kerül kiválasztásra. Ebből 1-1-1 főt a „Legjobb vagyok” Tehetségmentoráló Közhasznú Nonprofit Kft. tagjai választanak, 2-2-2 főt a média különböző területeiről meghívott szakmai zsűri, illetve 2-2-2 ember kiválasztására a pályázat Facebook oldalán kerül sor, a legtöbbet like-oltak közül.

Díjak:

A verseny 15 kiválasztottjának 5 alkalommal témalaborok (kreatív írás, vizuális kommunikáció, filmelmélet, kortárs médiaművészet, reklám-marketing) szerinti kreatív workshopokat, 5 alkalommal tehetségfejlesztő csoportos mentoríngot, továbbá egy 3 napos bentlakásos gazdagító programot biztosítunk. A projekt időszaka alatt 3 témában végzünk fejlesztést: önismeret, szakmai ismeretek és projektmenedzsment. Az elméleti ismereteket gyakorlati alkalmazással azonnal projektfeladatba építjük, ötvözve az informális tanulást a nem-formálissal. A program végén a 15 fő közül 3-nak lehetősége nyílik júliusban egy hetes tréning kurzuson részt venni Barcelonában, ami a fiatalok vállalkozói készségeinek javítására, start-up-ok elősegítésére irányul. Ezen kívül 3

fiatal hónapokon át tartó munkáját egy-egy tablet-tel jutalmazzuk.

Eredményhirdetés: 2016. március 11.

A Krea(k)tív ifjúság pályázatát nyomon követhetitek a Facebookon is, továbbá egy like szavazattal és megosztással segíthetitek a pályázókat, hogy bejussanak a döntőbe.

A Krea(k)tív pályázat Facebook oldala: www.facebook.com/KreaKtív.ifjusag.palyazat

Második Ceres Novellárium sci-fi játék

A JÁTÉK CÉLJA

Ahogy az első játéknak, a másodiknak is **legfontosabb célja az írásoktatás**, íráskészség-fejlesztés, a kezdő írók segítése, támogatása egy több hónapos játék keretein belül.

Reméljük, hogy ezen időszak alatt a játékot a háttérből és közvetlenül segítő írók, irodalmárok és véleményezőik közreműködésével sikerül fejlesztenünk a játékosok íráskészségét, hogy nagyobb eséllyel kopogtathassanak be írásaikkal a kiadók ajtaján.

A JÁTÉKBA KÜLDÖTT NOVELLA TERJEDELME

Legfeljebb **30 ezer leütés** szóközökkel (kevesebb lehet, de több nem).

A játékosok már a jelentkezéskor beküldhetik a teljes novellát, de beküldhetik az első 10 ezer leütésnyi részletét is. Nevezési díj nincs.

A játékra olyan kezdő írók jelentkezését várjuk, akiknek még nem jelent meg önálló, nyomtatott formátumú kötetük, illetve regényük, kisregényük nyomtatott formátumú antológiákban, szeretnének fejlődni, tanulni, és hajlandók az értékelők véleményei alapján az írásaikat javítani.

A játékra máshol még nem publikált írásokat várunk.

JELENTKEZÉS A JÁTÉKBA

A játék jeligés.

Egy játékos bármennyi novellával jelentkezhet, de a novellákhoz különböző jelígeket kell társítania.

A novellákat az everigel@gmail.com címre kérjük beküldeni a következő adatok megadásával:

A szerző neve

A beküldött írás(ok) jeligéi

A szerző elérhetősége (ha nem a legtöbbször használt e-mail címről küldte az írását)

Kérés és megjegyzés a novellára vonatkozóan

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 2016. február 29. éjfél

BEKÜLDÉSI FELTÉTELEK:

Okulva az első játék hibáiból és nehézségeiből meghatároztuk a játékba küldött novellák formai kritériumait, melyek a következők:

Formátum: docx (esetleg doc)

Betűtípus: Wordben **TNR 12-es**, Linux alatti szövegszerkesztőkben mindegy

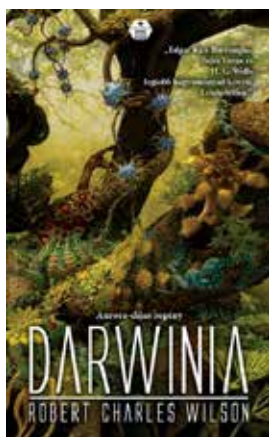
Tartalom: **sorkizárt** (nem balra, nem jobbra, nem középre), **szimpla sortávolság** (nem másfélszeres, nem dupla, nem pontosított), **behúzás 0,4-es** (nem tabulátor, nem space, nem felsorolás)

További fontos információk itt:

<https://everigel.wordpress.com/2016/01/17/masodik-ceres-novellarium-sci-fi-jatek/>

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

Megjelent a Darwinia!

Megérkezett Robert Charles Wilson Aurora-díjas regénye a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. A Darwiniában egy új kontinens jelent meg Európa helyén tele ismeretlen növényekkel és állatokkal, elképzelhetetlen veszélyekkel és fantasztikus titkokkal.

Robert Charles Wilson - Darwinia

1912 márciusában a Föld történelme új irányt vett. Bekövetkezett a Csoda, és Európa addig ismert formájában megszűnt létezni. A helyén megjelent Darwinia, egy új kontinens tele ismeretlen növényekkel és állatokkal, elképzelhetetlen veszélyekkel és fantasztikus titkokkal.

A környező vidékekről expedíciók indulnak a felderítésére, többek között a vallási fundamentalisták hatalmába került Amerikából is, mely újra el akarja vinni a civilizációt e friss Újvilág vadkeletére. Az expedícióba jelentkezik Guilford Law, a fiatal fényképész, aki gyermekkorában átélte a Csoda bekövetkeztét, és most különös álmok kísérik. Álmok, melyek mindenre magyarázatot adhatnak, talán még létezésünk alapkérdéseire is.

A kanadai sztárszerző újabb regénye az izgalmakat halmozva gondolkodtat el világunk törékenységéről, valóságunk viszonylagos voltáról. A mű megjelenését követően elnyerte az Aurora-díjat, és a Hugo-jelöltek közé is beválogatták.

Megjelent az IdőŐrség!

Megérkezett az Őrség-ciklus újabb kötete a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. Vlagyimir Vasziljev IdőŐrségében Dmitrij Svedov visszatér két éves pihenőjéről, hogy újjáélessze a Nappali Őrséget. Vasziljev Szergej Lukjanyenko világát gondolta tovább, izgalmas, új történettel bővítve a ciklust.

Vlagyimir Vasziljev - IdőŐrség

Dmitrij Svedov Setét Másféle két év pihenő után visszatér, és második szintű létre azonnal vezetői feladatot kap: menjen Kijevbe, és élessze újjá a felmorzsolódott Nappali Őrséget. Ám épphogy elkezd a hivatal felállítását, rejtélyes gyilkosságok történnek, melyek különös ismertetőjegye, hogy az áldozat életenergiáját elszívták.

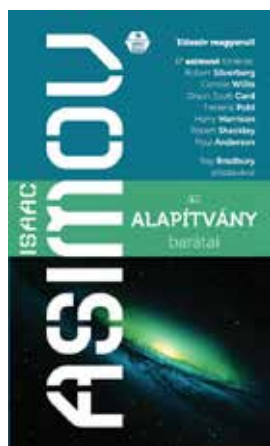
GALAKTIKABOLT

A nyomozás első percétől kezdve egyre szövevényesebb helyzetekbe kerül bele, olyanokba, amelyeket még a Legfelső szintű mágusok sem képesek megmagyarázni, pláne megoldani. A szálak idegen mágusokhoz vezetnek, akik egy másik, ismeretlen szférában tevékenykednek, nincs nyomuk a Homályban. Mintha az időben ugrálnának.

Svéd egyre inkább azt veszi észre, hogy nem ő irányít, a nyomozás vezeti őt. Folyamatosan döbben rá, hogy miközben olyan dolgokat old meg, amiket a legmagasabb rangúaknak sem sikerült, furcsa, háromoldalú meccset játszanak vele a Fénypártiak, a Setétek és az Inkvizíció...

A Nappali Őrség társszerzője, a Káosz-Őrség írója továbbgondolta Szergej Lukjanyenko világát, izgalmas, új történettel bővítve a ciklust. Más szereplők, más helyszínek, de a hangulat a régi.

Megjelent Az Alapítvány barátai!

Megérkezett kiadónkba és a boltok polcaira Az Alapítvány barátai a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. Martin H. Greenberg antológiája Ray Bradbury előszavával most olvasható először magyarul, Bagi Gábor fordításában.

Az Alapítvány barátai - Martin H. Greenberg antológiája

Nem mindennapi kötetet nyújtunk most át olvasóinknak. A legnevesebb pályatársak tisztelegnek

benne Isaac Asimov munkássága előtt. Méghozzá úgy, hogy mindannyian egy-egy novellát írtak a Mester valamelyik történetéhez kapcsolódva. Robert Silverberg például Az istenek is... című regényt gondolja tovább. Harry Turtledove az Alapítvány és Birodalom egy eddig homályban maradt momentumát meséli el. Mike Resnick Susan Calvinról ír. Pamela Sargent Elijah Baleyt idézi meg. Poul Anderson, Harry Harrison és Robert Sheckley a klasszikus robottörténetek sorához fűz újabbakat. Orson Scott Card elbeszélése Hari Seldonról és a Második Alapítvány létrehozataláról szól. Feltűnik továbbá a Fekete Özvegyek Klubja, több írás pedig egyenesen az ünnepezt szerző személyét helyezi fantasztikus környezetekbe. A rendkívül színes és szórakoztató kötetet Ray Bradbury előszava nyitja meg, és magának Isaac Asimovnak az utószava zárja.

Ez a szupersztárokkal telezsúfolt irodalmi kuriózum egyetlen SF-rajongó polcáról sem hiányozhat!

Megjelent a Kettős csillag!

Megérkezett az SF nagymestere, Robert A. Heinlein Hugo-díjas regénye a Kettős csillag a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban.

Robert A. Heinlein – Kettős csillag

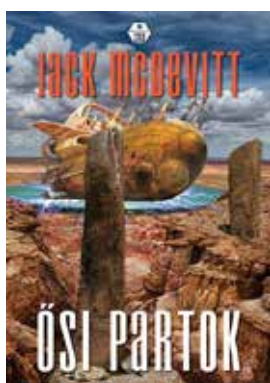
Lorenzo Smythe, a lecsúszott színész bárókban tengeti napjait, alkoholmámorba menekülve szakmai kudarcai elől. Aztán egyszer egy idegen meghívja egy itálra, és mire észbe kap, egy űrhajón csücsül, úton a Mars felé.

Megbízóitól megtudja, hogy élete legfontosabb szerepét szánják neki, de ha nem vigyáz, ez lesz az utolsó is. Egy, az ellenlábasai által elrabolt, vezető politikust kell helyettesítenie, és a tét nem kevesebb, mint háború vagy béke, még hozzá bolygóközi szinten!

A Nagy Lorenzónak tehát össze kell szednie magát, mert ezúttal nem csupán a kritikusokat kell meggyőznie alakításával, hanem párhíveit és ellenségeit is, mert amennyiben kiderül a turpisság, aranyélete egyszeriben véget ér. Ha azonban elég hihetően játszik, könnyen egy merénylő célkeresztjében találhatja magát.

Az SF nagymestere Hugo-díjas regényében maró politikai szatírárt vegyített a tőle megszokott vérbeli tudományos-fantasztikumba, és a végeredmény egy olyan klasszikus lett, amelyet mára a szépirodalmi kánon is befogadott.

Megjelent az Ősi partok!

Megjelent Jack McDevitt Nebula-díjra jelölt regénye az Ősi partok a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. A nagyszabású tudományos-fantasztikus kaland kezdetén két farmer ásás közben furcsa tárgyat talál a földben, amikor pedig megpróbálják kiszabadítani, rájönnek, hogy egy futurisztikus jacht eddig használatlanak tűnő prototípusáról van szó. A lélegzetelállítóan izgalmas regény a Booklist szerint McDevitt eddigi legjobb könyve.

Jack McDevitt – Ősi partok

Az észak-dakotai farmer, Tom Lasker és fia ásás közben fura tárgyat talál. Amikor megpróbálják kiszabadítani a földből, kiderül, hogy jóval nagyobb, mint gondolták. Végül egy hajó kerül elő a mélyből, még hozzá egy futurisztikus jacht. Még csak hasonlót sem láttak soha – ami nem is csoda, hiszen a környéken közel-távol semmi hajózható víz nincs.

A jacht vadonatújnak tűnik, de vajon hogyan – és mikor – kerülhetett a föld alá? A vidéken legutóbb tízezer évvel

ezelőtt hullámozott egy beltenger vize, ám ha azóta itt hevert volna a hajó, sokkal viharvertebbnek kellene lennie. A rejtély megoldásához egy újabb rejtély visz közelebb: a szomszédos sziú rezervátum területén előkerül egy hasonlóan futurisztikus anyagból készült építmény, amely mintha átjáró lenne más világokba. És benne ott egy kikötőhely, pontosan a jachthoz méretezve.

A leletek hamarosan fölkeltik a hatóságok figyelmét is, s ádáz küzdelem kezdődik a rezervátum lakói és a nemzetbiztonsági szervek között a hirtelen értékesebbé vált földterületért. De vajon mit számít néhány négyzetkilométernyi sziklás hegyvidék, ha az emberi történelem legnagyobb felfedezése a tét?

Az amerikai szerző Nebula-díjra jelölt regénye igazi nagyszabású tudományos-fantasztikus kaland, Heinlein, Clarke és Simak legjobbait idézi. Ambiciózus és izgalmas, nem fél nagy kérdéseket feltenni – és nem marad adós a nagy válaszokkal sem.

Megjelent a Halál a Vörös bolygón!

Megjelent a Halál a Vörös bolygón a Metropolis Media gondozásában a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. Kanada egyik legkelendőbb szerzője a Hugo- és Nebula-díjas Robert J. Sawyer ezúttal vérbeli noirt, hangulatos, kőkemény krimi írt.

Robert J. Sawyer – Halál a vörös bolygón

A nevem Lomax, Alex Lomax. Egyetlen helyi magánhekusként járom New Klondike aljas utcáit. Olyan ez, mint valami vadnyugati kisváros, akár a külsőségeket, akár az itt lakók erkölcsseit nézzük.

Negyven éve fedezték fel a vörös bolygón az első kövületeket, az adott lendületet a telepek fejlődésének. Otthon, a Földön minden végtelen számban másolható, előállítható. Ezért jöttek akkora divatba az idegen lények fossziliái. Egyszeriben minden szerencsevadász útnak indult a Marsra, a gyors meggazdagodás reményében.

Én csak a mindennapi betevőt akarom megkeresni – csalókat, rablókat és más gonosztevőket halászok ki a többé-kevésbé tisztességes telepések soraiból. De amikor a nyakamba szakadt egy több évtizeddel ezelőtti gyilkossági ügy és egy napló, ami talán a történelem legnagyobb kövület-lelőhelyéhez vezethet el, rögtön tudtam, hogy egykettőre magam is céltáblává válok. Remélem, a végén nem a bolygó vörös homokja alól kerülnek elő az én csontjaim is...

Kanada egyik legkelendőbb szerzője, a Hugo- és Nebula-díjas Robert J. Sawyer, akinek Flashforward – A jövő emlékei című regényéből tévésorozat is készült, ezúttal vérbeli noirt, hangulatos, kőkemény krimi írt. Hogy mi benne a rendkívüli? Természetesen a helyszín, a vörös bolygó veszélyes világa, amely gyilkosok segítsége nélkül is éppen elég halálos.

Időnyom - Amíg a kenyerelem eszed!

Milton
Gray

Könyvtárnyi pszichológia kutatás bizonyítja, hogy a szülők egymás között megnyilvánuló, dominanciára törekvő stratégiái alakítják gyermekeik viselkedési mintáit. Éppen ezért a tinédzser olykor keserves tapasztalatokkal éli meg a felnőttek erőszakosnak tűnő világát, és nem érti, hogy az egyik percben még féltőn szerető apa vagy anya a másikban miért válik köszívű diktátorává életének?

Karesz már az általános iskolában eldöntötte, hogy ő bizony színész lesz. Valószínűleg lehetett némi érzelme e szakma iránt, mert a biológia tanárnőnk még a negyven éves osztálytalálkozón is élénken emlékezett a váratlan dolgozatírás bejelentésekor előadott, Hamletet megszügyenítő monológjára. Ám apja, a kultúra e formája iránt érzéketlen bányafúrómester az eset kitudódása után két akkora nyakast kevert le fiának, hogy azzal évtizedekre rögzítette velük a bányászélet iránti töretlen elkötelezettségét. Így hát Karesz a vājáriskola befejezése után segédvājár, vājár, majd csapatvezető vājár lett. Alig tizenkilenc évesen egy súlyosan sérült társát mentette ki az omlásból, évekkel később bányamentőként pedig két eszméletlen bányászt hozott ki a bánya metánal telt olyan részéről, ahova rajta kívül senki nem mert bemenni. Élő legendaként nagyobb tisztelet övezte, mint a kor leghíresebb színművészeit.

Andris esete más történet. Apja a gimnázium magyar-történelem szakos tanára és a környék igazi különlegessége volt. Talán Ő volt az első, aki hidat vert a kommunista hatalom által osztályellenségnek nyilvánított értelmiség és a munkásosztály közé. Ugyanis rendszeres látogatója volt a Lapos nevű kocsmának, ahol a műszakról egy sörre betérő bányászoknak gyakran verseket, vagy novellákat adott elő. Egy alkalommal fogadásból közel négy órán át szavalt, vagy idézett a világirodalom remekeiből. Sok bányász bizony az ő ösztönzésére ült be felnőtt fejjel az esti általános, majd a középiskola padjába.

Nos! A tanár úr fia némileg hasonlított apjára. Vékonydongájú, szőkébe hajló, göndör hajú srác volt. Rajongott a beat zenéért, a motorokért és az autókért. Isten adta szabad akaratából el is határozta, hogy ő bizony autószerelő lesz. A baj csupán az volt, hogy ekkor már a gimnázium harmadik osztályát járta, s az értelmiségi család minden felnőtt tagjában lángoló indulatot gerjesztett az Andris által felvázolt proletár jövő rémképe. Olyannyira, hogy a tanár úr egy alkalmas pillanatban úgy megrakta gyermekét, hogy Makarenko, a nevelő célzatú pofon feltalálója nyakát behúzza lapított volna annak láttán. A jövő a tanár urat igazolta. Andris ugyanis elvégezve a gimnáziumot, felvételt nyert az egyetemre, ottani tanulmányainak befejezése után röviddel pedig szakterületének kiváló tudója, napjainkra pedig szülővárosának megbecsült, nagy tiszteletben álló patriótája lett.

* * *

Az általános iskola utolsó éve zaklatottan indult számomra. Egy nyári napközis verekedést követően ugyanis kizártak az iskolából. Édesanyám sírva könyörgött az igazgatóhelyettesnek, hogy csak ezt az egy évet bírják még ki velem, s ha kell, hát osszanak ki néhány taslit, ha megérdemlem, Ő nem fog feljelentést tenni. Pista bácsi az ég felé pillantva az orra alatt mormogott valamit, majd felém fordulva nagyot sóhajtott.

- Rendben, de itt nincs év ismétlés!

Élénken emlékszem arra az öt éves koromban nekem szegezt kérdésre, hogy:

- Mi akarsz lenni, ha nagy leszel?

- Orvos! - válaszoltam magabiztosan, s közben lopva kerestem apám büszkeségtől csillogó tekintetét!

No persze! Ha minden gyerek vágya teljesült volna, aki abban a korban orvos akart lenni, ma valószínűleg nem lenne orvoshiány az egészségügyben. Én az akartam lenni! Akkor. Később pedig autóbusszvezető, markológép kezelő, fagyaltárus, no és focista. Attól függően, hogy éppen milyen eseménynek voltam szem- vagy fültanúja. Az általános iskola utolsó éve az élet olyan szakasza, amikor a gyermek valamiért hirtelen öregedni kezd. Nyolcadikosként, tizen- négy évesen az a kérdés viszont, hogy „mi leszel, ha nagy leszel”, őszintén és tudatosan megválaszolhatatlan. Hogy mi akarok lenni? Mit tudom én! Bármilyen! Ne kelljen sokat melőzni, közben düböröghessen a Beatles és az Omega, fűrtökben lógjanak rajtam a csajok, s a haverokkal akkor bandázhassak, amikor csak akarok. No és persze egy talicska pénzt keressek!

E foglalkozáshoz vezető utat viszont a mai napig nem sikerült megtalálnom. Nem mintha nem tudnék olyanokról, akiknek ölébe hullott e Kánaán, ám a sors, vagy Isten akaratából, de valószínűbb, hogy kellő szorgalom és motiváció hiányában ez kimaradt életemből. Persze volt itt még valami, amely behatárolta ambíciómat, mégpedig a tanulmányi eredményem. A hetedik osztályt lezáró „kettosalával” jó esetben is csak tartalékként jöhettek volna szóba a helyi kukás autó szemeteseinek csapatában. S hogy még sem így lett, a mai napig rejtély számomra.

Mert valami csendben megváltozott. Nem azonnal, nem hivalkodón, de visszavonhatatlanul. Egy óra alatti rendetlenkedésért fizika tanárnőm a tanítás végeztével bezárt a fizika-kémia szertárba. Úgy öt perccel később ő is bejött és elkezdett matatni a számomra titokzatos és különleges eszközök, anyagok között, aztán intett, hogy segítsék neki. A következő órákon már laborasszisztensi minőségben szereltem fel és le, hoztam és vittem azokat a szertárba.

Annak ellenére, hogy a tankönyveim nagy része ez idő alatt is érintetlen maradt, természetudománnyal kapcsolatos kíváncsiságom és ismereteim viszont folyamatosan nőttek, s ezzel együtt tantárgyi jegyeim is ugrásszerűen javultak. Olyannyira, hogy félévkor az osztály harmadik legjobb eredményt elért fiú tanulója voltam. Boldogan vittem haza a „négyegészöttizedes” félévi bizonyítványomat, amit aztán az ismét márga részeg apám indulatosan hozzám vágott.

- Kitörölheted vele a seggedet, fiam! Ötszörös a túljelentkezés a szakközépiskolában! Ezzel akarsz te bekerülni?

- Ha nem sikerül, akkor majd megyek a gimnáziumba. Igaz, többet kell tanulni, de biztosabb a bejutás az egyetemre.

- Egyetemre? Miféle egyetemre? Elmész szépen a szakmunkásképzőbe, kitanulsz valamilyen szakmát, s ha már a saját fizetésedből élsz, azt csinálsz és oda mész ahova akarsz. Megértetted? - csapott akkorát a dohányzó asztalra hogy a megbillenő poharából néhány csepp bor kifröccsent a fehér horgolt terítőre.

Nem, nem értettem meg! E pillanatig reméltem, hogy visszanyerhetek valamit a korábbi dolgaim miatt igen csak kihűlt apai szeretetéből. Ehelyett alkoholtól bűzlő lehelettel, vérekes kidülledt szemekkel az arcomba üvöltve ismételte meg.

- Megértetted?

Ami a középiskolai tanulmányokat illeti, sajnos neki lett igaza. Bár a felvételi vizsgám a vártnál is jobban sikerült, a sokszoros túljelentkezés miatt bejutási esélyt csak az jelentett volna, ha valamelyik szülőm komoly pártpolitikai múlttal vagy állami kitüntetéssel rendelkezik. Ilyen pedig nem volt.

Az 1966-67-es tanév befejeztével véget ért életem általános iskolás szakasza, melyet egy csodálatos osztálykirándulással zártunk. Csehszlovákiába utaztunk néhány napra és a Magas Tátrában a hófödte Lomnici-csúcs tövében életre szóló emlékekkel búcsúztunk tanárainktól és egymástól.

A nyár a szokatlanul sok élmény hatására oly gyorsan eltelt, hogy mire felocsúdtam, már villanyszerelő tanoncként a szakmunkásképző padjában ültem apám akarata szerint. A hét első három napján szakmai gyakorlaton voltunk a tanműhelyben, csütörtöktől szombatig pedig elméleti oktatáson az iskolában. A város harminc kilométeres körzetéből verbuválódott közösségünk viszont sokkal inkább egy torzsalkodásoktól hangos, folyamatos konfliktusokkal terhelt, éppen darabjaira hulló bandára hasonlított, semmint egy veszélyes, de szép szakmát elsajátítani akaró osztályra.

Október utolsó péntekén a kora esti órákban az egyik magnókazettámat szedtem darabokra, mert átfordult benne a szalag, amikor csengették.

- Menj, nézd meg, ki az! - kiabált be apám, aki a televízióan éppen a híradót nézte a nappaliban.

- Apa! Szét van szedve a kazetta. Most nem tudok kimeni! Te közelebb vagy, légy szí...!

- Azt mondtam, hogy menj, nézd meg, ki az, mert ha bemegegyek, kiváglok a kazettáddal együtt!

- Ez már megint részeg! - nyögtem olyan halkán, nehogy meghallja.

Az asztallapon szétszóródott alkatrészeket a középre kotortam és duzzogva kivonultam ajtót nyitni.

- Jó estét! Darvas Frigyes vagyok! - köszönt rám egy idegen. - Itthon vannak a szülei?

- Jó estét! - hebegtem meglepetten - Igen. Az édesapám!

- Szeretnék beszélni vele. Bemehetek?

- Tessék! - engedtem utat neki. - Bent van a szobában.

- Csak néhány percig zavarok - belépett, kigombolta, de nem vette le kabátját, majd a szobaajtó felé mutatott. - Erre?

- Igen. Délután sörözött a haverjaival, most egy kicsit ittas.

- Értem - mosolygott az idegen. - Majd vigyázok!

- Téged keresnek! - léptem a szobába.

Apám a fotel ívben hajló karfájába kapaszkodva állt fel, imbolyogva a televízióhoz lépett és kikapcsolta.

- Jó estét! - fordult a vendég felé és kíváncsiságát cseppet sem titkolva vizslatta néhány pillanatig. - Ismernem kellene?

- Nem! Nem hiszem! - mosolyodott el az idegen és kezét nyújtott. - Jó estét! Darvas Frigyes vagyok, a gimnázium igazgatója.

- Foglaljon helyet! - fordította ki az egyik széket az asztal alól. S miután az igazgató leült, ő is visszahuppant a fotelba.

- Bocsánat, akkor én nem zavarok - indultam el, hogy a kazettám javítását folytassam.

- Ne menjen! Maradjon, kérem! Amiért jöttem, az magára is tartozik.

- Ül le! - mutatott apám ellenmondást nem tűrve a másik székre.

- Csak pár percig zavarom Önöket - folytatta Darvas Frigyes. - Egy kedves ismerősöm kérésének teszek eleget.

Ő Feri fizika tanára volt az általános iskolában. Nagyon sok jót mesélt a fiáról, többek között, hogy nagyszerű diák, aki megnyerte a fizika és földrajz versenyt. Azt is mondta, dicséretes a szorgalma és megbízható, rendes fiatalember.

- No! Akkor az biztosan egy másik Feri, mert én a fiamat egyáltalán nem így ismerem - vágott közbe apám.

- Ha Marika, a volt osztályfőnök és István, az iskola igazgatóhelyettese is ezt állítja, én bizony elhiszem! - folytatta az igazgató. - Viszont azt is elmondta, hogy miután a szakközépiskolába a túljelentkezés miatt nem vették fel, szakmunkás tanulónak állt. Tudja, elvtárs, az pedig nagy hiba!

Erre a mondatra apám szemöldöke a homloka közepéig szaladt.

- Mi van? Nagy hiba, ha valaki rendes szakmát tanul? - hangjában érezhető volt a növekvő indulat.

- Az önmagában még nem hiba, ha olyan tanul szakmát, akinek többre nincs tehetsége. De a maga fiának bizony sokkal többre van!

- Ne mondja! És azt maga honnan tudja? Tanította talán?

- Nem, de akik tanították, valamennyien dicsérték. Engedje, hogy fia a gimnáziumban folytassa a tanulmányait! Biztos vagyok abban, hogy négy év múlva felveszik bármelyik egyetemre.

- Már megint az a kurva egyetem! - ugrott fel apám a fotelból és most már kiabálva folytatta. - Nem lesz itt semmiféle egyetem! Megértette? Mit gondol, meddig fogom még eltartani? Elvégzi a szakmunkásképzőt, munkába áll, és ha lesz saját keresete, azt csinál, amit akar! De addig azt, amit én mondok neki!

- Apa! Legalább engedd, hogy...! - próbáltam csitítani, de olyan dühösen fordult felém, hogy jobbnak láttam inkább elhallgatni.

Az igazgatónak szemmel láthatóan elege lett apám alpári megnyilvánulásából. Felállt és oda lépett hozzá.

- Gondolja meg! Lenne egy mérnök, vagy orvos fia. Hány apa lenne büszke rá!

- Mérnök, lófasz! Meg doktor Úr! - üvöltötte magából kikelve. - Menjen innen, amíg jól van dolga!

- Rendben! - Darvas Frigyes kimért mozdulatokkal gombolta be kabátját, elindult, de a küszöbnél visszafordult. - Azért gondolja át holnap még egyszer!

Amint az ajtó bezárult mögötte, apám felém fordult.

- Azt hitted, hogy ha egy igazgatót küldesz rám, akkor elengedlek gimnáziumba?

- Nem én küldtem! Azt sem tudtam, hogy ő a gimnázium igazgatója! - horgasztottam le a fejem.

- Még hogy mérnök úr! Doktor úr! Pont egy diplomás szarházi hiányzik a családból. Ne bámulj ilyen értetlenül, mert úgy szájon váglak mindjárt, hogy kiköpöd a fogadat!

Ekkor értettem meg a történet mélyen lappangó lényegét. Apám nem csak részeg, hanem irigy és féltékeny volt. Az ötvenes évek végén, a Párt Politikai Főiskoláján részegen átdorbézolt éjszakákat követő kizárásával az ő karrierje akkor véget ért. A családuknban nála eszesebb és erősebb soha senki nem lehet!

Elindultam, hogy folytassam az asztalomon heverő kazetta összeszerelését, ám elkapta a karomat és magához rántott.

- Amíg az én kenyeremet eszed, azt csinálsz, amit mondok, vagy eltakarodsz a lakásomból!

Sárkánymese

Kétvirág

- Klng-klang - mondták a harangocskák az órásműhely ajtaján, a beviharzó kislány után.

- Csókolom!
- Szia. Csücs le! Hogy vagy?
- Jól, kösz.
- Az jó. Akkor nem mesélsz nekem valami szépet?
- Ööö... deee...

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy sárkány. De ne valami hatalmas, vérengző fenevadra tessék gondolni ám! Nem. Ez a sárkány valójában csak egy gyík volt, aki elhatározta magában, hogy márpedig ő sárkány lesz, és kész. Annyira erősen akarta, hogy lassan-lassan tényleg kibújt két kicsike szárny a hátán. Hogy tudott-e repülni velük? Hát az attól függ, hogy mit nevezünk repülésnek. Fel tudott emelkedni a földről, és ha nagyon nekidurálta magát, akkor el is jutott a sínek alatti otthonától egészen a bokorig. Még annak az alsó ágaira is felvergődött valahogy, de ennyi. Arról nem is álmodozhatott, hogy elrepüljön világot látni. Pedig minden vágya volt.

Egyszer aztán eszébe jutott valami nagyon okos gondolat. Hiába, a sárkánysággal a nagy ész is vele jár. Szóval, azt találta ki, hogy ha már úgyis a sínek mellett lakik, akkor felszáll egy vonatra, és elviteti magát vele.

Úgy is tett: amikor a déli vonat megérkezett, összeszedte minden erejét, megfeszítette a kicsi szárnyait, és huss! Felrepült a... ööö... Nem tudom pontosan, hova...

- Mondjuk a mozdony tengelyére?
- Jó! Mondjuk!

Szóval felrepült a mozdony tengelyére, és jól megkapaszkodott a kis lábaival meg a farkával is. A szárnyaival nem. Azokat szorosan összezárta, nehogy megsérüljenek. Ott lapult, és kapaszkodott, és mit ne mondjak, alaposan meg is ijedt. Annyira megijedt, hogy becsukta a kis piros szeméit, és csak hallgatta, ahogy zakatol alatta a mozdony: „tadam-tadam, tadam-dadadm”...

Néhányszor megállt ugyan a vonat, de mire a sárkányocská összeszedte volna a bátorságát, hogy leszálljon róla, mindig el is indult megint. Így aztán csak kapaszkodott és lapult, és lapult, és kapaszkodott egész délután.

Végül, amikor már majdnem teljesen sötét volt odakint, és teljesen sötét a mozdony tengelyén a kissárkány szemhéja mögött pedig teljesen teljes lett a feketeség, végre úgy állt meg a vonat, hogy állva is maradt.

Akkor a sárkány óvatosan kinyitotta a szemét, és leugrott.

- Meg sem köszönte a fuvart?
- Deee...

Szóval, bár még remegett egy kicsit a fáradságtól is, meg az ijedségtől, de megköszönte szépen a vonatnak a fuvart, mert ő udvarias kissárkány volt. A vonat pedig fújt erre egy nagyot, amit a sárkány úgy értett, mintha azt mondta volna, hogy „szívesen”.

Körülnézett, de nem látott semmit, csak egy magas betonfalat, ami ugye a peron, de egy ilyen kicsi sárkánynak a

Kínai Nagyfal maga. A másik oldalon pedig a vonat áll-dogált. Azt gondolta, hogy: „Valahogy ki kellene jutnom innen”, de nem tudta, hogy hogyan. Nézett erre, nézett arra, de semmi. Csak a nagy fal meg a vonat. Végül azt találta ki, hogy visszarepül a tengelyre, és onnan néz körül. Ez jó ötlet volt, mert onnan már meglátta a peron tetejét, és fel is tudott reppenni oda.

Csakhogy a peronon emberek jártak. Hatalmas, csoszogós, ijesztő lények egy ilyen kicsike sárkány szemében. Visszamenekült hát a vonat alá, és ott lapult egészen addig, amíg be nem sötétedett.

A gyíkok nem szeretnek sötétben járni, de ő félig sárkány volt már, vagy talán egészen az. Csak kicsiben. Úgyhogy majdnem mindegy volt ez már neki. Ha elég meleg volt persze. De ez még a nyáron történt, így melegben igazán nem volt hiány.

- Idehoznád a kis tízes lupét? Ott van melletted az asztalon.

- I-igen, persze megvan. Tessék.
- Kösz. És szorítsd ezt le egy kicsit, oké?

- Így?
- Ühüm.

- Min dolgozol igazából?

- Majd meglátod, ha kész lesz. Nem folytatod a mesét?
- Dee...

Szóval a kissárkány ott lapult a vonat alatt, amíg egészen be nem sötétedett. Sőt, még annál is tovább, mert ugye, még este is mászkáltak az emberek. De egy idő után meg már nem. Még szerencse, hogy az a vonat nem ment aznap már sehova.

Amikor végre csend lett, akkor kiröppent a vonat kerekei közül, felszállt a peronra, és körülnézett. A beton egészen meleg volt a kicsi lábai alatt, és ezt szerette. Úgyhogy elköszönt a vonatától, vagyis odaintett neki az egyik kis szárnyacskájával, és elindult a fehér csíkon, amit ugyan azért festenek fel, hogy ne essünk a vonat alá, de ő úgy gondolta, hogy biztos ez lehet az út.

Ment, mendegélt, amíg el nem érte a csík végét. Ott aztán már végképp nem tudta, hogy merre tovább, úgy csak leült és sírva fakadt...

- De semmi baj, mert én fölvettem. Nézd csak!

- Nem is igaz! Most csináltad! Láttam, ahogy dolgozol... Húúú de szép! Ez gyönyörű!

- Pont ilyennek képzelted el, nem igaz?

- Deee...

- Akkor honnan tudod, hogy nem ő? Na, nesze. Tekerd csak fel a karodra, úgy nem veszed el. Aztán futás, a szüleid már biztos várnak.

- Húúú, tényleg! De késő van! Rohannom kell! Köszönöm szépen, és sziaaaa!

- Klng-klang - mondták a harangocskák az órásműhely ajtaján, a kiviharzó kislány után.

Volt egyszer egy Radarbrigád

Történi 2027. december 11-én, valahol Budán...

Egy kisebb, ötfős csoport melegegett az egyik elhagyatott, megrongálódott épületben. Ettek, meghozzá az illatokból ítélve halat. Várták, hogy végre lenyugodjon a Nap, hiszen ha most mentek volna ki, az ózonpajzs hiányában a földfelszín elérő ultraibolya sugárzás ropogásra sütötte volna őket, még mielőtt a szomszéd házat elérték volna. Az egyik hangosabban csámcsogó, ázsiai kinézetű, borostás alak beszélni kezdett:

- Na, szóval, az a harci helyzet, hogy szerintem ma el tudjuk ejteni azt a medvét. A nyoma még meglehetősen friss és gondolom, még ő is enne valamit a durmolás előtt. Vélemények?

- Nekem lenni az - szólalt meg egy mély basszushang igencsak érezhető orosz akcentussal -, hogy mi tenni ki valami mertvyy... ízé, döglött, aztán várni, mikor jönni a nesi.

- Nekem tetszik Farkas terve - bölintott egy pattanásos, ifjú golyószórós kóborló. Szőke haja arcába lógott, ahogy a pontyot ette.

- Nos, így állunk - summázta az esetet az elsőként megszólaló. - Akkor kerítsünk valami csalit!

Amikor a Nap lement, kiléptek a házból. Az addig őrködők is csatlakoztak hozzájuk, így számuk nyolcra duzadt. A golyószórós visszaugrott a házba, ahogy megérezte a hideget a védőruhán keresztül.

- Á, mi ez a töketlenül hideg?

- Milyen kholodnyról beszélni, Dráva? Én nem érezni semmit - válaszolt Farkas, baltáját lóbálva, melyre Б-336 Псков (B-336 Pskov) felirat volt felvésvé. - Lenni tök jó idő.

- Max mínusz hat vagy hét fok van - replikázott egy rombolópuskás figura, akinek ruhájára egy nagy V betű volt felvarrva, és védőruhája alatt az 1812 nyitány ment egy fülhallgatón keresztül.

- Inkább mínusz hatvanhét... - rázkódott a hidegtől Dráva.

- Oszd el tízze', pupák, és maradjá' csendbe! - szólt rá egy vidékinek tűnő, mozdonynyi figura, karjában egy tuningolt AK-63D-vel.

El kezdtek menni a hóban. Az atomháború ebben az egyben jót nyújtott: visszaadta a havat a háború előtti globális felmelegedés miatt eme csapadékfaját nélkülöző Budapestnek. Már amennyi maradt belőle. Merthogy legalább egy

atombombát kapott. Például a rombolópuskás alak látta is a nukleáris tömegpusztító fegyver gombafelhőjét azon a szörnyű napon. Éppen ez járt a fejében, amikor meglátta a bestia nyomát és Állj!-t jelzett felemelt karjával. Az ázsiai alak, neve szerint Szamuráj, lehajolt és megnézte. Gázálarca bepárasodott.

- Nemrég még itt volt, Venator, ellenőrizd a puskát!

A latinul „vadász” jelentésű nevet viselő kóborló letérdelt és tárat cserélt GM6 Hiúz típusú rombolópuskájában, amit a háborút megelőző napon szerzett egy jó barátjától annak az ünnepére, hogy kitűnőre végezte az NKE-HHK lokátoros képzését. Az azóta eltelt másfél évtized alatt a Simo Häyhä nevű finn mesterlövészről elnevezett nagy kaliberű puska egyszer sem hagyta cserben. A súlyos, 12,7*107 mm-es orosz lövedékeket tartalmazó hosszított, tisztöltényes tár simán siklott helyére.

Venator most elindította a Westerwaldlied-et és elindult a fenevad nyomán. Még utoljára visszanezett, éjjellátós és gázálarcos arca egy rovarra emlékeztette a többieket, majd eltűnt a fokozódó hóviharban...

- Venator, Venator, hol vagy! - A kóborlók egyként aggódva keresték már lassan egy órája a bátor embert. A keresés akkor indult, amikor lövéssorozatot hallottak dél felől. Az idő is sürgette őket: az órájuk szerint másfél óra múlva kelt fel a Nap. Szamuráj egyszer csak maga elé meredt.

Venator kése feküdt ott egy vértócsa közepén, és a házak közé egy véres vonzolóadási nyom vezetett. A kóborlók összenéztek. Tudták, ha a bestia él, akkor nem tudják legyőzni, hiszen páncélatát egyedül Venator puskája tudta átlóni. Vonatkürt, a nagydarab vidéki törte meg a csendet.

- Ha megette, megette. Megbosszuljuk, még ha ott is hagyjuk a gázmaszkunk. Na, gyerünk!

Követni kezdtek a nyomot, be az egyik földszintes épületbe. Amit ott láttak, attól majdnem elsírták magukat. A röhögéstől. Merthogy Venator üldögélt ott a lenyűzött bestiával és egy kisebbfajta tűzzel, ami felett a bestia mellpáncélját szárította ki rövid szamuráj kardjával szuvenír gyanánt. A vadász felnézett, és vigyorogva megkérdezte:

- Hol voltakok idáig?

Szamuráj válaszolt:

- Azt hittük, kipurcantál, te dél-pesti kurafi!

- Hallod, hányszor mondjam még el? Csalánba piszkosul nem üt a mennykő!

http://m.cdn.blog.hu/ek/ekho/image/budapestwasteland_by_ekho.jpg

Macskabőrben

Maggoth

Mandalaszerű fényminták szövődnek a szemhéjam mögött, ahogy a kapcsolódás létrejön. Én és Cirmi jelen pillanatban neurológiai szinten azonosak vagyunk, bármit is jelentsen ez. Meg sem próbáltam értelmezni a sok technológiai blablát, amikor megkísérelték elmagyarázni az eljárás mibenlétét. Lefoglalt a betegségem, és az, hogy makacsul kitartsak állapotom gyógyíthatatlansága mellett.

Igazából sohasem bántak itt túl jól velem, magatehetetlen kísérleti nyúltnak tekintettek, amikor a balesetemet követően a karmaik közé kerültem. Az örökkön mentaillatot árasztó főorvos legtöbbször üres frázisokat puffogatott, amelyek mögött szikrányi együttérzés sem rejtőzött. Persze egy napon talán azt is megélem, hogy klónozzák számomra a saját porhüvelyemet, de pillanatnyilag a macskaléttel is beérem.

Annyi azért rémlik, hogy Cirmi egy milliókat érő, génmanipulációval megtervezett kísérleti állat. Igazából se nem nőstény, se nem hím, és csupán három évig élhet. Nem más, mint egy szellemi befogadásra alkalmas szövetburok, akinek az idegrendszerét alkalmassá tették az enyémmel való összeolvadásra.

Most tehát macska vagyok, és veszedelmes árnyként oszlok az előttem várakozó térben.

Az érzés leírhatatlan, az udvaron nem az a fajta sötétség honol, amely idáig a retinám mögött ásitott. Ez élő és eleven, minden mozgásban van benne, ráadásul jóval tisztábban látok, mint a legragyogóbb verőfényben. Mondták, hogy a macskák optikai érzékelése másmilyen, mint az embereké, de ugyanúgy nem törődtem vele, mint amikor a virtuális szinaptikus kapcsolásokról vagy az eltérő fajok agysejtjei közti különbségek kvantumszintű összehangolásáról beszéltek.

A látóterem olyannyira széles, mintha az emlékeimben őrzött valóság időközben kitágult volna. A macska szemének érzékenysége legalább a hatszorosa az emberének, mert a benne található ideghártya mögött meghúzódik egy csillogó réteg, amely visszatükrözi a beérkező fénysugarakat. Mindez csak száraz adathalmaz, de amint a talajhoz lapulva prédára vadászol, és a lány esti szellőben a legapróbb moccanást is észreveszed, nyomban átértékeled.

Akkor már tudod, hogy ez csodálatos ragadozó az érzékelés magasabb fokán áll, és ha olyan idegrendszerrel rendelkeznek, mint te, már réges-rég a tápláléklánc csúcán foglalna helyet. Cirminek nem a látás az egyetlen fegyvere: a szaglása, a tapintása valamint a hallása is része az arsenáljának. Megszámíthatatlanul sok benyomás ér, egyszerre fel sem tudom dolgozni mindet, tudatom hatalmas, vibráló kaleidoszkóppá válik.

Százféle illat áramlik az orromba, a fülemben hangok kakofóniája dübörög. Érzékelem az udvaron álldogáló fehérköpenyes megfigyelők sós testszagát, hallom ziháló légzésüket. Felfogom a kerítés körül sorakozó, furcsán ferdenövésű fák girbegurba alakzatait, melyeknek ágai segélykérően átnyújtóznak az intézet kerítése felett. Olyasmik is a hallójárataimban morajlanak, amiket az átlagos emberi agy felfogni sem képes.

Hallom, ahogy a levegőben suhanó denevérek ultrahangon trillázó jeleket adnak egymásnak, vagy amikor egy avarban meglapuló szöcske összedörzsöli a lábait. A csuklóm

alatti finom érzékelő szőrszálak a talaj legapróbb rezgéseit is közvetítik, érzékelem a mágneses pólusokat. Egy teljesen új, idegen univerzumban találok magam, noha még mindig ugyanabban a világegyetemben tartózkodom.

Egy macska ösztönösen elboldogul a maga közegében, szelektálja, amire szüksége van, de egy ember macskabőrben már keményebb dió. Azt hittem, élvezni fogom a kísérletet, de ez már a megcsömörlésig soknak tűnik. Leblokkolok, szeretnék visszamenekülni a kórházi ágyam biztonságába, testem megszokott börtönébe, az örök mozdulatlanságba. Aztán leküzdöm a sokkot, hiszen hányan mondhatják el magukról, hogy kaptak egy ilyen lehetőséget? Azt mondták, egy órát tölthetek Cirmi testében, különben az állat idegrendszere beszippanthat, és hogy idővel, lassanként ez az intervallum növekedhet. De mi értelme lenne a rendelkezésemre álló hatvan röpké percet bárgyú melázással és értelmetlen szorongásokkal tölteni, amikor élvezhetném is a helyzetemet?

Hát, gyereink, öregfiú! – biztatom magam gondolatban. – Ha már így alakult, csapassuk egy kicsit!

Rohanni kezdek, mint az örült, feloldódom Cirmi lenyűgöző izmainak játékában, és vérenek lüktető muzsikájában. Már nem törődöm a rám zúduló információk feldolgozhatatlan tömegével, egyszerűen csak átadom magam a mozgás mámorának.

Szemem sarkából megpillantom az egyik féloldalasan megdőlt fát, követhetetlen gyorsasággal irányt váltok, és arrafelé vetődöm. Szinte úszom a levegőben, marcangolásra termett karmaim késpengékként merednek ki párnás mancsomból, miközben az ugrás ívéhez igazítva, automatikusan áthelyezem a súlypontomat.

Egy tizedmásodpercig attól tartok, elvétem a célt, ám Cirmi érzékei pompásan működnek. Becsapódom puhán és ruganyosan, ahogy egy ragadozóhoz illik, karmaim karabinerekként a kéregbe ékelődnek. Jó érzés; hatalmas vagyok és vad, ahogy a világ uraként az alattam tátongó, szédítő mélységbe nézek.

Az egyik fehérköpenyes tátott szájjal bámul, majd önkéntelenül megtapsolja mutatványomat. Ez nagy hiba, magányos ovációja felébreszt egy lombok közt bóbiskoló madarat. Én nem akarok ölni, de Cirmiben felébrednek az atavisztikus ösztönök, amikor meghallja a szárnyas halk, zavart neszezését. A préda egy vékony ág fedezékében rejtőzik, burkom feléje vágódik, ám lemarad egy hajszálnyival. A madár páni rémülettel a csillagok irányába száguld, én pedig azon veszem észre magam, hogy ellentmondásos érzelmekkel viaskodva, kavargó tollak záporában, a kerítés felett imbolygok. Vissza kellene fordulnom, de csak egy ugrás a szabadság. Elengedem az aggályaimat, és elrugaszodom.

Négy lábra érkezem a túloldalon, és az épület előtt elterülő parkoló felé iramodom. Csupán három év az élettartamom, de ez macskaszemmel hosszú, élményekben gazdag szakaszt jelenthet. Talán nemsokára elvesztem az emberi tudat sallangjait, és sejtelmem sem lesz róla, mennyi időm maradt.

Egy pillanatra megtorpanok egy méregdrága BMW mellett, mert penetráns mentaillatot érzek rajta. Elegánsan a vezetőülésre nyíló ajtóra vizelek, aztán hetykén tovább sétálok, és magamhoz ölelem az éjszakát.

Norton

Matildka néni és az atomtöltetek

(Sci-fi szatíra)

Biztonsági előírások 42: Ne kezdj ki Stophauer nénival!

Stophauer Matildka földönkívüli volt, amit házi robotján, Nyamfon kívül senki sem tudott róla. A törekenynek tűnő, látszatra hetven év körüli öregasszony gyakran mosolygott, szeretettel ápolta a kiskertjében burjánzó virágokat, miközben szívesen trécselt nyugdíjas társaival orvosokról, betegségekről és egyéb érdekes dolgokról.

A kedves nénikén semmi rendkívülit nem lehetett észrevenni, pedig több ezer fényévnnyire volt a szülőházaja. Ūrhajója a lakóhelyétől nem messze lévő földalatti barlangban pihent. A csodálatos jármű alig volt tíz méter átmérőjű, mégis fel volt szerelve az összes wradlalk csúcstechnikával.

Matildka bármikor kiruccanhatott a világűrbe, ha kedve szottyant hozzá, persze efféle kockázatos dolgot csak olyankor követett el, amikor igen nyomós indoka volt rá, ami elég ritkán fordult elő.

A mosolygós nénike a Grachon kiképzőbolygón született körülbelül százhusz évvel ezelőtt. E kegyetlen égitest gravitációja több mint a háromszorosa volt a földiének. Itt képezték ki a legkeményebb harcosokat és a legjobb kémeket, akik a Kolónia Népeinek a védelmét biztosították az ősi ellenségeik, a kárhozottakkal szembeni harcban.

Földi nevén Stophauer Matildka a vorzonok fajához tartozott, akik átlagosan hetven éves korukig öregedtek, de utána leéltek vagy háromszáz évet. A szuperfajt a Kolóniát alapító wradlalkok tenyésztették ki egy hosszadalmas kísérletezés után, kizárólag azért, hogy tökéletes harci gépezetté neveljék őket.

A Grachon bolygón nem csupán a 3 G-s gravitáció okozott gondot, hanem a szélsőséges időjárás, valamint a rajta élő ragadozó lények is, melyek előszeretettel vadásztak a Kolónia tagjaira. Ezekkel a szörnyekkel kellett megküzdeniük az itt született katonáknak szinte minden áldott nap.

E remek harcosok rendkívüli kiképzésen mentek keresztül. Meg kellett tanulniuk a legmostohább körülmények között életben maradni, miközben vizsgát tettek szinte az összes létező wradlalk fegyver gyakorlati használatában, csakúgy, mint a mentális és fizikai önvédelem, a robbanószerek és az űrjárművek ismeretében. Ismerték a Kárhozottak kihallgatási módszereit, a telepatikus kényszerítő technikákat, és megtanulták álcázni magukat. Képesek voltak átmaszkírozni a testüket több ismert fajjá, (köztük emberré), és kiváló kiképzést kaptak a hírszerzés terén.

„Teremtőik”, a wradlalkok nem bántak éppen kesztyűs kézzel velük, és ezt unta meg egy Grahan nevű szolga, aki lázadást szított a gazdáik ellen. A felkelés váratlan volt és határozott. Több tucatnyi harcos vett benne részt, többek között Matildka. A remek katonák igen hamar lefegyverezték a wradlalk őreiket, aztán eltulajdonítottak egy anyahajót, amivel nekivágtak a világűrnek. Teremtőik persze nyomban üldözőbe vették őket, és lézerágyúikkal szinte cafrangokra bombázták az anyahajót. Szerencsére volt néhány kisebb jármű a fedélzeten, amivel néhányan katapultálni tudtak, aztán elteleportáltak a helyszínről.

Az egyik ilyen „mentőcsónakon” Matildka és barátja Nyamf, a legmodernebb érzelmi dekóderrel felszerelt mini robot menekült. A nagy zűrzavarban azt sem tudták hirtelen, hogy milyen koordinátákat adtak meg a térugrás helyszínéül, mivel semmi más vágyuk nem volt, mint elhagyni a veszélyzónát. Így kerültek a kiképzőiktől több ezer fénynyi távolságra.

Volt néhány pillanat, amikor elveszettnek érezték magukat, ám a szkenerjük szerencsére ismerős csillagállásokat fedezett fel. A wradlalkokról sok rosszat el lehetett mondani, de remek térképeik voltak. A számítógép hamar kielemezte az adott helyszínt, és legközelebbi életre alkalmas bolygónak a Földet nevezte meg.

Matildka, a vorzon és hűségese géptársa megnézett az adatbázisban szinte minden Földről fellelhető információt, majd a maximumra tekerte a hajójuk álcavédelmét, és leszálltak ezen az idegen égitesten.

Ennek már több mint nyolc éve. Hírszerzési kiképzésének hála a Grachon bolygóról érkezett szökevény remekül átmaszkírozta magát emberré, és hamar beilleszkedett a primitív őslakosok közé. Időközben megszokta a szolid nyugalmat, és már csak annyit akart, hogy békességben élhesse le életének hátralévő részét. A kívánsága azonban nem mindig volt kivitelezhető.

* * *

Stophauer Matildka a tévé előtt ült, miközben a kezében lévő habos kávét kavargatta. Álmos tekintete unottan tetszett.

– Vegyetek még egy kis teasüteményt! – fordult a vendégei felé.

Erzsike mosolyogva harapott az édességbe, miközben hálásan nézett rá.

– Még meg sem köszöntük a sálat. Gyönyörűen tudsz kötni.

– Na, ja – vakkantotta oda Józsi, aki már rendesen felöntött a garatra. – Meg is hatódtunk rendesen.

– Maradj már csendben! – szólt rá erélyesen a felesége.

A középkorú házaspár alig néhány saroknyira lakott Stophauer nénitől. Körülbelül egy éve ismerkedtek meg, és azóta igen jó barátságot ápoltak, de Józsi néha benyakalt, és olyankor meglehetősen kellemetlenül viselkedett.

– Ki a fene kért meg rá, hogy megint igyál?! – fakadt ki dühösen a szőke hajú, zöldszemű Erzsike, miközben formás keblei valósággal hullámsani kezdtek az indulattól. Arca kipirult, a szemei szikrákat hánytak.

– Tudod, milyen szexi vagy ilyenkor? – vigyorgott a párja, mint valami debil, és odahajolt hozzá, hogy megcsókolja, de a mérges asszony ellökte magától.

– Ne legyél már paraszt! Vendégségben vagyunk!

– Te meg ne legyél már ilyen morcos, cica! – felelte Józsi elkedytelenedve.

Rendesen keresztbe álltak a szemei.

– Néha ki kell engedni a gőzt – mentegetőzött vigyorogva. – Munkahelyi stressz, meg ilyesmi.

Harsányan röhögni kezdett.

Stophauer néni ekkor felcsavarta a hangerőt a tévén. Éppen valami lövöldözésről volt szó.

- A nyolc tettes fekete színű furgonokkal menekült el a támaszpontról egy rövid autósüldözés után - közölte a bemondónó jól begyakorolt, tárgyilagos hangon. - Az eltulajdonított robbanófejek valószínűleg még a birtokukban vannak. A honvédség hivatalos közleménye szerint három darab kishatőerejű hadászati eszközről van szó. A rendőrség hírzárlatot rendelt el az ügy további részleteivel kapcsolatban, ugyanakkor arra kéri a lakosságot, hogy ha bárkinek információja van az elkövetőkről, az jelentkezzen a legközelebbi rendőrőrsön!

- Ez a honvédség egy nagy rakás szar! - legyintett Józsi. - A rendőrség pedig magától még a pöcsét se találná meg! Ezért van szükségük állandóan besúgókra.

- Fogd már be azt a mocskos szádát! - fakadt ki a felesége, és mentegetőzve nézett a házigazdájukra. - Ne haragudj, de tudod, milyen, amikor iszik.

- Van igazság abban, amit mond - közölte Matildka elgondolkodva. - Ilyen esetben a terrorelhárítóknak már vilámgyorsan lépniük kellett volna, és szöges lánccal megállítani a menekülőket. Ha autósüldözésre kerül sor, az régen rossz, de még rosszabb, ha hagyják a bűnözőket elmene-külni.

-Ez igen! - vigyorgott a köpcös férfi. - Na, és mennyi idő, amíg valaki értesíti a kommandósokat? Addigra a banditák már héthatáron túl vannak.

Gúnyosan elhúzta a száját.

- Vajon hány ilyen kötögetős vénszatyor lehet szakértője a terrorelhárításnak, vagy a gerillaharcnak?

- Nem vagyok szakértő - rémült meg Stophauer néni.

- Akkor miért okoskodik, mamika?

- Állítsd már le magad, Józsi! - kiáltotta Erzsike. - Most már tényleg elég volt!

- Nehogy már ő mondja meg a frankót!

- Jól van, elmegyünk!

- Most mi van?

- Ne haragudj, kedves Matildka! - szabadkozott a nő tűzpiros arccal. - Ígérem, hogy ilyesmi nem fog többet előfordulni.

- Semmi baj.

- Én szégyellem magam őhelyette.

- Valami rosszat mondtam?

- Kérj tőle bocsánatot!

- Dehogy kérek. Csak őszinte voltam vele.

- Felesleges bocsánatot kérni - nyugtatta őket Stophauer néni. - A férjednek igaza van.

- Na, ugye! Még ő is ezt mondja.

-- Igaza van? - lepődött meg Erzsike. - Tudod, már nem először csodálom a nyugalmat. Ezért szeretek nálad lenni. Itt valahogy minden olyan békés. Soha nem akarnálak megbántani... ezért ígérem, hogy ez a disznó bocsánatot fog kérni, csak előbb józanodjon ki! Most pedig elmegyünk!

Megfogta a férje karját és húzni kezdte maga után.

- Még a süteményt sem ettétek meg!

- Ne haragudj, de ez nekem annyira kínos! Hamarosan visszajövünk, és ez a marha majd megkövet téged... de most mennünk kell.

- Ha úgy gondoljátok, menjetek, de én tényleg nem haragszom.

Matildka kikísérte őket és bezárta mögöttük az ajtót. A falap mögül még mindig hallotta Erzsike zsörtölődését, és a férje dörmögő hangját. Elfordította a kulcsot, beakasztotta a biztonsági láncot és visszaült a helyére. Egy ideig merengően nézett maga elé, majd lehunyta a szemét.

Vorzon révén képes volt távolbalátásra és gondolatolvasásra is, amit igen komoly távolságokból végre tudott hajtani. Ez neki olyan természetes volt, mint egy ember számára a látás vagy a hallás.

Amikor lehunyta a szemét, máris kivetítette az öntudatát vagy tíz kilométernyire, és ráállt az egyik bombarabló agyhullámaira. Mivel a helyi híradót látta az imént, az elkövetők nem lehettek túl messze tőle, nem mintha ez számított volna valamit. Stophauer néni lelki szemei előtt két fekete színű furgon jelent meg - a kocsik éppen egy könnyűfém szerkezetű épületbe hajtottak be, ami talán valamiféle raktár lehetett, ám ezúttal szinte teljesen üres volt.

A férfiak bőrkabátot viseltek, és meglehetősen feszültek tűntek, de már kezdtek feloldódni a sikeres akció után. Néhányuknál rövid csövű gépfegyver, másoknál ilyen-olyan pisztoly volt. Rendesen fel voltak fegyverkezve. Kiszálltak a járművekből, majd leengedték az elektromos fémajtót és felkapcsolták a villanyt. Kettő egy faládát emelt ki az egyik furgonból, és Matildka abban a pillanatban tudta, hogy nem akármilyen csomagról van szó - a ládában három darab nukleáris robbanófej pihent. Bár a híradóban ezt nem hozták nyilvánosságra, de a haramiák gondolatai mégis erről árulkodtak.

A vorzon ráállt az egyik sofőr agyhullámaira, és pillanatok alatt mindent megtudott az akcióról, csak arról nem, hogy kinek akarják továbbítani a szállítmányukat... mert tovább akarták adni valakinek, de a lehallgatott férfi csupán zsoldos volt a csapatban, és nem tudott az üzletfeleikről semmit.

„Melyik lehet a főnökük?” - tűnődött az öregasszony szórakozottan.

Igazából csak a kíváncsiság hajtotta arra, hogy leskelődjön, de rendesen meglepődött azon, hogy mire bukkant, s bár nem akart beavatkozni az eseményekbe, a nukleáris fenyegetés túlságosan súlyos helyzet volt.

Pillanatok alatt rájött, hogy ki a vezér, és azt is megtudta, hogy igen veszélyes alakoknak szállítják az „árut”.

- Nem szabad hagynom, hogy felhasználják a tölteteket - motyogta maga elé, miközben kinyitotta a szemét.

Egy dologban biztos volt: nagyon gyorsan kell közbelépnie, mert hamarosan megérkeznek a vevők, és máris továbbadják nekik a szállítmányt. Ezt nem lett volna jó megvárni. Elméjében rögzítette a bűnözők pillanatnyi helyzetét és a fegyverzetüket. Kettő az épület elé ment örködni, hat pedig egyelőre még bent volt a furgonoknál.

A vorzon a gyors döntések híve volt. Felállt a fotelből, átment a kisszobába és leakasztott egy tájképet a falról. Az egyszerűnek tűnő használati tárgy egy portáleszköz volt. Erősen szorította a telekóder műanyagkeretét, miközben idegen nyelvű aktiváló szavakat ismételtetett.

Miután a kódszavak, a hangszín és az ujjlenyomat ellenérvés megtörtént, a tájkép tüstént tükörszerűvé vált, és hamar megjelent benne a fémszerkezetes épület, valamint az előtte örködő, ijesztő külsejű alakok. Az ütésálló monitor

A természetes banditának az ütés hatására beszakadt a mellkasa, és megállt a szíve.

Az öregasszony egy vállon átgurulás közben felkapta áldozatának revolverét a földről, és fejbe lőtt egy másik férfit, aki rövid csövű gépfegyvert szorongatott... lőni azonban már nem maradt ideje, mert éppen a homloka közepébe kapta a golyót. Stophauer néni ezután még kettőt lőtt, amivel pontosan két újabb ellenfelet juttatott a túlvilágra, de ekkor besült a negyvenötöse. Még csak el sem káromkodta magát, mint ahogy egy ember tette volna, hanem hatalmas erővel a fejéhez vágta a fegyvert egy nyurga alaknak, aki valósággal megszedült a találatától.

- Most véged van, te mocsok! - üvöltötte ekkor egy vörös hajú, szeplős zsoldos, de valami érthetetlen okból kifolyólag ő is megszedült.

Stophauer néni egy wradlalkoktól tanult telepatikus tudatblokkolást alkalmazott nála - csak néhány pillanatot vett igénybe, és már át is vette a primitív férfi akarata felett az irányítást. A vörös hajú nem tudta, hogy mi történik vele, de ösztönösen védekezni próbált az agresszív támadás ellen, az esélyei azonban erősen megkérdőjelezhetőek voltak.

- Tedd meg! - adta ki az utasítást Matildka.

A pasas ekkor ordítani kezdett, majd oldalt fordulva beleengedett négy golyót a nyurga társába.

- Folytasd csak!

A szeplős még hangosabban ordított, miközben megpróbált ellenállni a mentális erőszaknak, de aztán a szájába vette a fegyvercsövet és meghúzta a ravaszt. Tarkójából vér fröccsent, amint összeesett.

Úgy tűnt, hogy nincs már több életben maradt bandita, ám a vorzon biztosra akart menni, ezért végigjárta az egész helyiséget még a furgonok alá is benézett, miközben kósza agyhullámok után kutakodott.

Mikor megbizonyosodott róla, hogy tiszta a terep, hozzálátott a feladatának a második fázisához. Be kellett pakolnia az összes hullát, valamint a két atomtöltetet a terepjárókba, majd az úrhajója segítségével az egész hóbelevancot el kellett portálnia a világűrbe, hogy tovább ne jelenthessenek veszélyt az emberiségre.

Sóhajtott egy mélyet, és tekert egyet a fülbevalóján. Hamarosan az úrhajójába „ugrik”, de előbb egy kis cipekedés várt még rá. Persze ez az ő emberfeletti fizikumával már a munka könnyebbik részét jelentette.

Stophauer néni a tévé előtt ült, és teát szüröcsölgetett. Merengően nézte a híradót, melyben épp a nemrég elrabolt „kishatőerejű bombákról” volt szó, illetve arról, hogy a tetteseket még mindig nem találták meg.

A kedves arcú néni kehamiskásan elmosolyodott. A tetteseket valószínűleg már sosem fogják megtalálni. Ő legalábbis nagyon csodálkozna rajta, az egyszer biztos.

Kortyolt egyet a teából, majd letette a csészét az asztalra, és az ajtóhoz sietett. Még be sem csengettek, de telepatikus képességei révén már tudta, hogy vendégei érkeznek: Erzsike és egy nagyon pironkodó Józsi. A férfi már kijózanodott a múltkori találkozásuk óta, és neje unszolására bocsánatot kérni jött. Még virág is volt nála.

Matildka tudta, hogy érdekes jelenet vár rá. Csak el ne röhögje magát közben! Megpróbált pókerarcot vágni, miközben elégedetten bólogatott.

- Ezért szeretek ezen a bolygón élni. Itt mindig történik valami érdekes.

Mikor Batman lebetegszik,
Segélyért kiáltunk,
Pókember is eltűnt messze,
Ki vigyázza álmunk?

Nem kell félnünk, hogyha itt van,
Matildka, a szélvész,
A jófiúknak megváltás ő,
A rosszaknak dögvész.

Amikor kell, bőszen kiáll,
A jogért s mindnyájunkért,
Fáradatlan vadul harcol
A biztonságunkért!

<http://shtfplan.com/wp-content/uploads/2015/05/nuke-attack.jpg>

Jeges fuvallat söpört körbe a templom vén falai között. A gyertyák megrebbentek, és még a villanyizzók is elhalványultak egy másodpercre. A kántor a zoltár közepén ejtette le a kezét a billentyűről, fals hangok csapódtak ide-oda az oszlopok között. Becsapódott az ajtó, a retesz fülsértő nyikorgással csúszott a helyére. Ahogy a súlyos léptek elindultak az oltár felé, lassan elhalt minden mocorgás, köhögés, krákogás, sutyorgás. A padok és a deszkák sem nyikorogtak a helyezkedő emberek súlya alatt. Az ablak mögött elsötétült az égbolt, az árnyékok eltűntek a padlóról. Felállt a szőr a tarkómon, ahogy a plébános rémült tekintetében megláttam a sántikáló alakot közeledni.

- Hát szép napot a kedves egybegyűlteknél! - kiáltott az ismerős hang. - Kérem, ne zavartassák magukat! Mintha itt sem lennének! Fiúk, csak kulturáltan!

Hallottam, ahogy patás lábak szaladnak szét a templomban. Nyihogó hangok töltötték meg az áhítatos falakat. Káromkodások harsantak, valami csörömpölve gurult a padlón, aztán ruha recscent és tompa puffanásokkal tarkított nyögés érkezett az egyik sor felől.

A plébános elsápadt. Imára emelte a kezét, ám mielőtt megszólalhatott volna, bűzös rongycsomó vágódott az arcába. A ruha önálló életre kelt, eltömte a száját és bármennyire is küzdött ellene, körbetekeredett a nyakán. Pár lépésről néztem, ahogy az erek kidagadnak a nyakán az erőlködéstől. Pufók ujjait a rongy alá toltta, ám azok is csapdába estek alatta. Rémuléttel a szemében, kitágult orrlyukakkal vette a levegőt.

- Nyugodjon meg, padre! - koppantak a közeledő léptek. - Semmi szükség a fentiek zargatására! Egy adósságot jöttem behajtani, nem pedig a nyáját kárhozatba vinni!

Valami nyikorogva súrolta a járólapokat a hátam mögött.

- Hallom a térdek reszketését! Látom, ahogy remeg a szátok! Az oszladozó maszkjaitok alatt féregként tekeregnek a gyáván rejtegetett gondolataitok! - nevetett a hang. - Bűnösök vagytok! Bűnös itt mindenki! Hazugok, családok, kéjsóvárak, álszent hitetlenek gyülekezete ez a díszes társaság! Enyém lesztek előbb vagy utóbb, de a mai napon csak ezért a férfiert jöttem!

Térdeltem az oltár előtt. Nem akartam megfordulni. Néztem a repedezett műanyag vázák alatt a kopott szőnyeg motívumait. Néztem a kiszáradott reverenda alól kikanakáló fekete cipő kopott orrát. Néztem az oltár mögött rémült arccal térdelő ministránsok rettegető arcát. Felnéztem a szentségtartó fölötti festményre, hátha megváltást nyerek, azonban csak csótányok megszálló seregét láttam, amint egymáson taposva mozogtak a megfakult fakeret szélei között.

Felvinnyogott az orgona. A kántor tiltakozó hangját gúnyos kacagás nyomta el. Lüktető ritmusban kelt életre a hangszer. Fúrge ujjak szántottak a billentyűkön, a ritmikusan ismétlődő kvintek mellé pattogó tempójú dallamot szolgáltattam. Szöveg nélküli visító kornyikálás hallatszott a hangfalakból.

- Felismered? - suttogta a fülembe a hivatlan vendég.

Ismertem a bűzét. Ott kísértett a boldogságom minden napján. Éreztem, ha begyújtottam a gáztűzhelyt, éreztem, ha valaki rágyújtott a közelemben, éreztem sokszor akkor is, ha

semmi logikus magyarázatát nem találtam. Nemegetszer előfordult, hogy éjszaka hideg verejtéktől csatakosan riadtam fel arra, hogy érzem az orrfacsaró illatot. Keményen küzdöttem, elhessegettem a gondolatát is, hogy nem csak álom az egész. Ilyenkor közelebb csusszantam a takaró alatt rejtőző meleg testhez, átöleltem és a finom illata elűzte minden rémképem egy pillanat alatt.

Az üldöző látomás most valósággá vált. Megkocogtatta a vállam, kényszerített, hogy az ocsmány arcába nézzek. A torkom összeszorult a fekete szemek láttán. Tűz lobogott a mélyben. Sziklákat láttam, melyekhez vérző embereket lánccoltak. Saját gyerekeik korbácsolták őket, bőrükből hasított korbácsokkal és minden csapásnál kacagtak. Nyaktilókat láttam, csillogó pengék zuhantak alá, fejek hulltak véres kosarakba. Emberi testrészekből összegyűrt torz alakok feszültek a köteleknek, hogy ismét magasba emeljék a kegyetlen vasakat, miközben mások a helyükre illesztették a fejeket. A szerencsétlenek arcát torzító rémületből láttam, tudják, a megváltó halál reménye nélkül sújtanak le rájuk. Tűzben égő bűnösöket láttam, amint sikoltozva emelték maguk fölé a kezükben szorongatott, dobogó szívüket.

Engedelmesen fejet hajtottam.

- Igen, megismerem.

Megszaglászott.

- Érzem a félelem szagát rajtad! - mondta. - Tudtad, hogy meg kell fizetned az adósságot, mégis azt hitted, megúszod ez a pillanatot!

Éreztem, ahogy a könny végiggördül az arcomon, aztán láttam, ahogy a kinyújtott tenyerbe hullott. Szisszent egyet és eltűnt, akár a reményem.

Film pergett a szemem előtt, néztem eddigi, szájalomra sem méltó életem. Rossz helyen születtem, nem várt rám senki, angyalok nem vigyáztak rám. Örök vesztesként vergődtem az élet bonyolult csapdájában. A gyermekéveim alatt megtanultam, hogy lehet hazugságok hálójából maszkot építeni magamnak, hogy boldogsággal áltassam azokat, akik semmit nem jelentettek számomra. Gyűlöletből táplált makacsság vezérelte lépteimet, bármerre indultam. Soha nem fogadtak be egyetlen közösségbe sem, amit nem bántam, mert soha nem értettem egyet senkivel. Látszatra úgy éltem, ahogy a társadalom elvárta a polgárától, ám valójában örök elégedetlenként tengettem napjaim. Százszor elátkoztam gyávaságom, amivel ragaszkodtam a levegővételhez és a szívdobbanáshoz. A hús csábítása legyőzte a vágyat, hogy magam mögött hagyjam a semmirekellő férgektől hemzsegető világot. Cinikus megjegyzéseim védjeggyemmé váltak, bármerre is jártam, valamiért mégis akadtak emberek, akik ezt értékelni próbálták. Sokszor üvöltöttem volna, hogy másképp látom az arcukat, legszívesebben leköptem volna őket, csak hogy ráébrezzem őket valós énemre, ám egy idő után csak legyintettem az egészre.

Lázadással teltek az éveim, nem csak a húszasok és a harmincasok. Az élettől azt kaptam, amire számítottam. Vádoltak, támadtak, gúnyoltak és gyűlölteket, de túléltem minden rossz gondolatot. Az első fájdalmas tapasztalatok után már érzéketlen voltam. Nem mondom, hogy nem voltak időszakok, amikor megpróbáltam jó lenni, de nem ment, rájöttem, hogy nem lennék szabad. Akartam más lenni, próbáltam szenvtelenül élni, ám a szívem csak így volt

szabad. Történhetett bármi, semmit sem bántam meg, átkozódva, de mindig felálltam a porból. Az ütések csak megkeményítettek és eljött a pillanat, amikor már elfogadtam, hogy érzéketlen tuskónak tartanak.

Elvettem egy nőt, hogy megszabaduljak a saját családomtól, akik szemében fekete bárány voltam, ám az újdonság íze hamar földízü porrá omlott szét a számban. A hamis boldogságérzet megkeserítette az életünket. Fárasztott, hogy a hazugságok maszkját a négy falon belül is viselnem kellett. Magamban üvöltöttem a fájdalmamat, az állam folyamatos görcsben állt, ahogy összeszorítottam a fogam minden pillanatban. Egy idő után gyűlölettel telve feküdtem és keltem. Mindent elvállaltam, hogy ne kelljen együtt lennem azzal, aki nem ismer és nem is akar megismerni. A váltáshoz nagyobb bátorság kellett, mint bárki sejtette volna. A semmin nem osztozhattunk, élni viszont kellett valahol. A szülői ház nem várt vissza, csak magamra számíthattam.

Megtagadtam mindent, amit más szentnek titulált. Az igazságosság nevében léptem fel, közben hazudtam saját magamnak is. Megtanultam szeretetet hazudni a következő években. Játszottam a szerepem férjként, apaként, mert ezt várták tőlem. Ahogy korábban, most sem voltak barátaim, minden fájdalmat egyedül kellett leküzdenem.

Teltek az évek, én pedig egyre többször vártam a megváltó halált, ami csak nem akart eljönni értem. Eljött helyette valami egészen más. Nem tudom, hogy a Sátán tervezte-e el az egészet előre, hogy csapdába csaljon, vagy Isten akart megbüntetni a hitetlenségemért, de egyszer csak ott álltam öszülő fejjel egy gyönyörű nő előtt, aki soha nem tapasztalt érzelmeket váltott ki belőlem. Rogyadoztak a lábaim, amikor a szemembe nézett, a vér eszeveszett ritmussal játszott a fülembe, a szám olyan száraz volt, hogy nem tudtam megszólalni. Amikor megérintettem a kezét, ott lobogott bennem a bizonyosság, hogy boldoggá tudom tenni, ám mikor elengedtem, magamba roskadtam. Az ész hadakozott az érzelmekkel, ám az elmúlt éveim számolása kegyetlen eredménnyel egészítette ki a haldokló testemről alkotott belső képet. Minden, amire életemben vártam, ott volt előttem és már nem volt értelme kinyújtani a kezem. Boldog lehettem volna néhány évet vele, de elriasztott, mi történne vele azután. Ha tényleg szeret, nagyobb veszteséget okoznak neki a halálommal, mint ha elkerülném a kapcsolat szikráját is. A boldogsága fontosabbnak tűnt, mint bármi az egész korábbi életemben, ám az önzés nem veszett ki belőlem teljesen, és legyőzte a józan ész által emelt korlátokat.

Álmodoztam róla, mégis fogadkoztam, hogy távol tartom magam tőle. Miközben próbáltam elfelejteni, mind jobban belehabarodtam. Emlékszem, ahogy éjjelenként az ágy mellett térdeltem és homlokom a matracba fúrtam. Átkoztam minden napot, ami előttem állt, markoltam a mellkasom, ki akartam tépni a helyéről a szívet, mely vénségemre ámulom és kínozom lett. Nevetséges lehettem, ahogy a halálra gondoltam, miközben üvöltöni tudtam volna az életért.

Nem kellett megkísérteni. Felajánlottam a lelkem az ördögnek, akiben épp annyira nem hittem, ahogy Istenben sem. Mindenem a kezébe adtam, csak hogy megszabaduljak a porhüvelyemtől, amely egyre gyakrabban hagyott cserben az utóbbi években. Azt hittem, csak elvadult félálomban jelenik meg felettem a szikár arc a fekete szemekkel. Azt hittem, álmodtam, hogy a képemben nevetett és elfogadta a szenvedésre felajánlott lelkem egy cseppnyi boldogságért cserébe. Azt hittem, önmagam halálát látni csak egy a sok

fantazmagória közül, ami gyötört azokban az időkben. Éreztem a tüzet, ami megbélyegzett, elhamvasztotta meggyötört testem és örökre szolgálává tett. Éreztem a friss szívdobbanásokat és a félelem verejtékét, ahogy saját hamvaimból összeálló új testben éledt fel a tudatom.

Nem tudom elmondani az érzéseket, amiket átéltem, ahogy ráleltem és úgy foghattam a kezét, hogy éreztem, visszaszorít. Hangjára talált kiskutyaként rohangáltam körülötte. Szerelme felégetett minden gátat, amit valaha emeltem magam és a külvilág közé. Egy életen át gúnyolódtam mások érzésein, hitetlenül bámultam a szerelmeseket. Egy élet tapasztalata vált semmivé mellette, ahogy elkezdtük felépíteni a közös jövőnket. Nem ismertem lehetetlent, nem mondtam nemet. Nem érdemelt mást, csak szerelmet. Az első pillanatban bizalommal a tenyerébe adtam a szívem és ő soha nem tapasztalt gyengédséggel vigyázott az egyetlen kincsemre.

- Tudod, miért jöttem! - térített vissza a révedezésből minden gonosz mestere.

Éreztem, ahogy a szégyen pirja égeti nyakam és arcom.

- Tudom - nyögtem halkán.

- Megszegted a szavad!

Hitetlenkedő arcok néztek rám mindenfelől, a legfájóbb a szeretett nőm tanácsstalansága volt. Éreztem, elönt a régi düh. Régi életem minden haragja, bánata, gyűlölete ott zubogott a szívemben. Összeszorítottam a számat, ahogy felnéztem. Útni akartam, karom azonban nem engedelmeskedett. Hasztalan próbáltam felállni. Gerincem mentén csípős izzadság csorgott. Vicsorogtam az erőlködésről, ahogy oldalra fordítottam a fejem. A világ összes szeretete ott ragyogott a legszebb szempárban, amit valaha is láttam.

Kitéptem magam a bűvöletből, felugrottam és megragadtam az oltáron álló keresztet.

- Megtagadlak, kárhozat Ura! - kiáltottam.

A nevetésére elhallgatott a zene. Meggörnyedt alakját kiegyenesítette, majd széttárta bőrredős szárnyait. Messze fölém magasodott, mégsem éreztem félelmet.

- Engem megtagadhatsz, de önmagad nem! A szerződésünk úgy szól, hogy amint kétely merül fel benned, a lelked az enyém! Én csupán eljöttem a jussomért!

- Nincs bennem kétely! - kiáltottam, ám elcsukló hangom elárult.

A gonosz átkarolta a vállam.

- Kit akarsz becsapni, halandó? Nézz rá! - karmos ujjai közé szorította arcom és a kék szempár felé fordította. - Most mondd, hogy nem inogtál meg!

Nem bírtam kedvesem szemébe nézni. Lesütöttem a tekintetem, gondolataim megbénultak. Szánalmas nyögést tudtam csak kipróbálni magamból.

- Én csak...

- Semmi baj! - nevetett ismét a patás alak. - A szerelmes férfiben mindig ott a kétség, hogy boldoggá tudja-e egy életre tenni kedvesét! Azt gondoltad, hogy egy teljes élet-tapasztalattal a hátad mögött jó alkut kötöttél, pedig már akkor veszítettél, amikor kigondoltad a feltételeket!

Akkor is kacagott, amikor egyenesen az arcába csaptam a kereszttel. Fekete vér fröccsent az arcomba, marni kezdte bőröm. A karmok összeszorultak a torkom körül. Vére az arcomról az oltárra csorgott, füst csapott fel körülöttem.

Az orgona rázendített ismét, a hangszórókból fülszaggató visítás hallatszott és az egyre gyorsuló ritmus. Lábam elszakadt a pulpitustól és görcsösen rángatózott.

- A puhány testedre nincs szükség többé! A halhatatlan lelked lesz rabszolgám az idők végezetéig! Indulj hát, a Pokol vár rád! - ordította a gazdám.

Még érzektem a saját gerincem reccsenését, ami megszabadított a test kínjaitól. Szellemkézzel kaptam kedvesem után, ám ujjaim átsiklottak felém nyújtott ujjain. Az oltár

körül forgó füstben lassan emelkedni kezdtem. Rablánc feszült a torkomnak és elnyelt a sötétség.

Eladtam a lelkem az ördögnek, mégis én vagyok az egyetlen lélek a pokolban, akinek a láttán őrjöngve tombol. Reménynek nevez és gúnyolódik rajtam, amikor elmerengve talál, de nem érdekel. Elfogadok minden kint, elviselek minden megpróbáltatást. Szemébe nevetek a gonosznak, mert nem veheti el tőlem a biztos tudatot, hogy bár elbuktam, előtte mindent megtettem, hogy boldoggá tegyem azt, akit az életemnél is jobban szerettem.

**Stephen
Rackham**

Légszív

Az aranyszínű telivér felhorkantott, mikor a hátán ülő szürke köpenyes férfi megállította az erdő szélén. Az állat a mellső lábával a földet kaparta, hosszú fejét nyugtalanul rázta, mikor a fák közül előlebegő természetellenes pára elért hozzá. A magas férfi leszáll a nyeregből, és szembenézett az előtte magasodó sudár fák közömbös falával. Ő nem a rengeteg sötét tömegét látta maga előtt, hanem az itt összefutó mágikus energiavonalak sárga napként pulzáló csomópontját. A csontjaiban érezte, hogy ez hamarosan robbanni fog. Megveregette lovának izmos nyakát, és elindult a rengeteg szíve felé vezető széles, de tiszta ösvényhez. A fák göcsörtös ágai úgy borultak felé, mint egy nagy, zöld tető megszűrve a hold kék fényét, különös mintázatokat rajzolva az avarra. Nem hallatszott az állatok motoszkálása az avarban, ahogy a baglyok huhogása sem.

Az erdő lakói tudták, hogy itt hamarosan a szellemek fognak táncot járni, és bebújtak a vackukba. A szürke köpenyes a szeme sarkából látta a fák mögött bujkáló sötét alakokat. Látta, ahogy a tőle jobbra álló az övének bal oldalára erősített tegezből egy nyílvesztőt húz elő, és egy zsákmányára leső ragadozó nyugalmával íjának idegére helyezi és célba veszi a betolakodó fejét.

Az nem adta semmi jelét annak, hogy tudna a közelgő támadásról. Viszont az agyában már felidézte a szükséges varázsképletet. Mikor a lesben álló vadász kilötte a nyílat, a férfi szemei előtt megjelent egy kerek pajzs mágikus erővonalakból felvázolt tervrajza. A belőle kiáramló energia mozgásba hozta a levegőben úszó, emberi szemnek láthatatlan részecskéket, amik egy pillanat alatt összerendeződtek a mintázat alapján. A levegőben egy ködfelhő jelent meg, ami gyorsan megszilárdult, pajzsot képezve a levegőbe. Pontosan a férfi elé, a nyílvesztő rezegve állt meg benne.

Az ösvény két oldaláról további nyílvesztők érkeztek, de a szürke csuklyás pusztán az elméje erejével maga elé rántotta semmiből létrejött fedezékét. Abból pillanatok alatt nyílvesztők egész erdeje állt ki. A férfi három tör erővonalakból megrajzolt képét idézte a tudatába, mire azok gyorsan materializálódtak előtte a levegőben. Hallotta a hozzá legközelebb álló ellenfelek szívdobbanását, így abba az irányba fordította a pengéket és telekinetikusán elhajította azokat.

A fák közül hangos kiáltások hallatszottak, mikor a semmiből előtermet török a húsba hasítottak. A férfi még négy ilyen fegyvert varázsolta elő, és lőtt ki a lesben állókra. Közben a pajzs ide-oda ugrált körülötte, felfogva a nyilakat. Viszont a tárgyak megalkotásával járó koncentráció egyre

több erejét vette el. A homlokán veríték gyöngyözött, miközben a mestereitől tanult légző gyakorlatokkal nyugtatta le a lelkét.

A megidézett pajzs már olyan volt, mint egy sündisznó a belőle kiálló nyílvesztőktől, mikor a fák közül hat bőrvértés harcos rontott ki előreszegezett lándzsával. A szürke köpenyes két tört azonnal a hozzá legközelebb eső két harcos torkába dobott. Majd a vízszintes állapotba fordította a pajzsot, és telekinetikus lökést adott neki. A kerek tárgy jobbra fordult, aztán a lendülettől továbbhajtván átvágta magát három, egymás háta mögött futó férfin. De közben már egy újabb varázslatot vitt végbe gondolatban. A keze körül ködpára jelent meg, ami megnyúlt és összetömörödve egy kecses markolatú, kétpengéjű kard alakját vette fel. Nem habozott, azonnal megpördült a saját tengelye körül és kettévágta a rádobott hálót, majd lefejezett egy jobbról rátámadó katonát. A másodiknak a jobb karját vágta le, egy harmadiknak pedig a torkába döfte a mágikusan megidézett pengét. A támadói kő és rézfegyvereket használtak, így nem jelentettek veszélyt a szürkecsuklyásra.

Azonban még harminc bőrvértés harcos érkezett az ösvényre, és vették célba ijaikkal a férfit. Az körbepillantott, és maga elé emelte a kardját. Végigpillantott az ellenségein, és a csuklyája rejtekében gúnyosan elmosolyodott. Alacsony, sárga bőrű emberek voltak, ferde szemekkel és hátrakötött fekete hajjal. Mindegyik nyakában csont és kiszáritott bőrdarabokból készült nyakláncot hordott. És gyászosan tekintettek le halott társaikra.

A vezérük ekkor lépett elő. Egy fejtel magasabb volt a többinél, tar fején megcsillant a hold fénye. Az orrsövényén átdöfve a két végén élesre csiszolt csonttűt hordott, jelezve a törzsön belüli magas helyét. Végigmérte a szürkeköpenyest, próbált belesni a csuklya alá, felismerni az arcvonásait.

- Mi neved? - kérdezte a vezérük durván ejtve a közös nyelvet.

A férfi már a Felhőtoronyban megtanulta, hogy ha ellenséges varázstudóról van szó, akkor ne mondja ki a nevét. Ehhez a leckéhez mindig is tartotta magát.

- A Fellegtorony Manifesztátora vagyok - felelte a katonának. Feltételezhetően azon mágus szolgálatában álltak, aki felelős volt az erdőben lappangó mágikus anomáliáért. Persze tudta, hogy mire tesznek itt előkészületeket. És hogy köze van annak a lánynak az eltűnéséhez.

- Ez nem név. Mondd el a neved! - parancsolt rá a katonák vezére, közben körbe járta a foglyát.

- Hívj csak Temonak! - mondta, közben a csuklyája rejtekében elmosolyodott. A fickó azt hitte, hogy foglyul ejtette őt. Hogy hatalma van felette, nem vehette észre a gyenge elméjével, hogy valójában az ő és az embereinek az élete a Manifesztátor kezében van. Több trükk is volt a tarsolyában, hogy elintézzék ezeket, de most az volt a célja, hogy a mesterük elé vigyék őt.

- Ez nem valódi név.

- Az uratoknak megmondom - mondta a Manifesztátor. - Gondolom, azon jár az eszed, hogy megölj. Viszont ha az urad, igazán nagyra gondolja magát, akkor nem adja a döntést a te kezébe. Szóval, nincs más választásod, hogy hozzá vezessél.

A bőrpáncélos felszisszent, előrántotta a bronztört az övéből, és a Manifesztátor torkához tartotta.

- És mi lenne, ha én elvágnám torkod? - kérdezte gúnyosan.

- Az urad biztosan tudja, hogy jöttem. Egy olyan hatalmú személy érkezése, mint én, pont úgy hullámokat kavart itt, mint amikor te kavicsot hajítasz egy folyóba. Ha pusztán vérvágyból meg akarsz engem ölni, és hazudni neki rólam, akkor azzal elárod őt. - A csuklyája árnyékából az átfúrt orrcimpájú harcosra nézett, és elmosolyodott. - Szóval a saját érdekedben mondom. Jobb, hogy ha elé élve viszel, ha nem akarod egész hátralévő életedet valamilyen ocsmány lény testében leélni.

A fickó üres tekintettel meredt maga elé, és az övébe dugta a kését. Aztán utasította két emberét, hogy kötözzék meg a Manifesztátort. Az engedelmesen összefonta a háta mögött a csuklóit, majd hagyta, hogy egy durva és vastag kötelet hurkoljanak rá. Aztán elindultak nyugati irányba, a rengeteg belseje felé. A fák közül további harcosok léptek elő, és szegődtek a nyomába. A varázsló észrevette, hogy azok tágra nyílt szemekkel, a kezüket a fegyverükön tartva figyelik őt. Bár nem tudott az emberekben olvasni, de sejtette, hogy egy gyanús mozdulatra leteperik és átvágják a dolgát. Persze, ahhoz hogy ilyesmit tegyen, a mágusnak tartania kellett volna az őt kísérő harcosoktól. Azonban nem nagyon érdekelték őt. Nem nagyon érdekelte, hogy a hátát mutatja nekik. Ha pedig valamilyik van olyan bolond, hogy rátámad, akkor megvannak az eszközei a védekezéshez.

Az ösvény egy idő múlva emelkedni kezdett, a fák közül halk furulyaszó hallatszott, és vörös fény pislákkolt. A Manifesztátor azonban érezte a levegő áramlatait, melyek egy készülő vihar előszeleként kavartak körülötte.

Az őt közrefogó harcosok közben a saját nyelvükön sutogtak. Az ékszereikből és a ruházatukból azonnal felismerte, hogy kolmokkal van dolga. Ezek a nomádok előszeretettel járták az emberi településektől távol eső erdőket és szavannákat, maguk előtt terelve csordáikat. És persze egy-egy aszályosabb időszakban betörnek a Khonieli Imperium határvidékére, és végigfosztogatják az ott lévő kisebb városokat és falvakat, míg nem egy közeli erőd légiosai ki nem takarítják őket onnan.

És persze a varázslóik szoros kapcsolatot tartottak fent a Túloldallal. Azon észlelésen túli dimenzióval, ahova az emberek és más lények lelkei távoznak, hogy ha eljön az idejük, és ahol gyengébb-erősebb entitások uralkodtak. És a Fellegtorony mágusainak veszélyes és tilalmas terület.

És az a bolond lány ezekkel vándorolt egy évig. Mennyi időt is veszthettünk ezzel? - kérdezte magától. De számára már mindegy volt, itt állt az egész ügynek a végén.

A kolmok egy széles, szabálytalan alakú tisztáson ütöttek tábornak. A tucatnyi sátor között egyszerű barna nadrágot és tunikát viselő nők díszítették a sátraikat vagy a tábornak felett vacsorát főztek. Körülöttük gyerekek kergették egymást vihogva. A tábor szélén felállított karámokban egy csordányi fekete, izmos bivaly legelészett békésen. A Manifesztátor tekintetét a tisztás közepén álló fekete kőszobor vonta magára. A bálvány egy nagydarab, arcnélküli teremtményt ábrázolt. Vastag és domború törzsének oldalához kövér és rövid karok tapadtak, a talajjal széles, fatörzs-vastagságú lábak kötötték össze. Szemei helyén két fekete üreg nézett bele a vakvilágba, néma kiáltást formázó szájnnyílásából egy forrás ömlött ki, csorgott végig domború kőhasán és végül gyűlt tóvá a lábainál vájt kőmedencében.

A varázsló érezte a sziklabálványt, így a forrás vizét is átítató mágikus erőt, ami valójában az erővonalak találkozásánál létrejött csomópontból származott.

Nem sokáig töprenghetett ezen, mert a kolmok megállították a szobor előtti téren, miközben a vezérük otthagyták őket és belépett egy díszesebb sátorba. Nemsokára egy másik férfi társaságában tért vissza. A férfi alacsonyabb volt a vezérnél, viszont egyenes tartásából és különös mintázatokkal teletelített arcából erő és méltóság sugárzott. Vörösre festett bőrpáncélt és barna nadrágot hordott. Vállát fekete madártollakból összeállított földig érő köpeny fedte. Lábát bőrmokaszinba bújtatta. Megállt a Manifesztátor előtt, és gondolkodás nélkül lerántotta a fejéről a csuklyáját.

- Áh, hosszú arc, hegyes áll és magas arccsontok. Sápadságodból látszik, hogy sokat éjszakáztál, míg kitanultad a mágikus művészeteket. A hibátlan arcbőröd, és gondosan nyírt fekete szakálladból és hajadból látszanak a Fellegtorony aranykalitkájában töltött rabság nyomai. - Csettintett egyet a nyelvével. - Arcvonalaid ismerősek, látam már valahol.

Megdörzsölte széles állát, miközben a férfit méregette.

- Én ismerlek - vágott közbe a Manifesztátor. - Hujor vagy.

- Szóval követtél, igaz? - tette fel a kérdést. - Persze könnyű lehetett. Vastag fóliánsok vannak rólam és népem sámánjairól a tornyotokban, igaz? Sok titkunkat ismeritek, köszönhetően a griffesek vallatóinak. És tudtam rólad, Berengier, a Manifesztátor! Azt hitted, hogy csak nektek vannak mindenhol szemeitek? Nekem is vannak Qalac síkatorraiban és piacain és minden faluban és városban Brisontól egészen idáig. Amint megjelentél valahol, már tudtam rólad.

A sátorból ekkor lépett elő egy fiatal lány. Magasabb volt a kolmokról, és világos bőrrel és kerek, az édesanyjára hasonlító zöld szemével is elütött a kolmokról. Ahogy fekete, hátul kontyba összetűzött hajával. Ugyanazt az egyszerű nadrágot és ujjatlan tunikát hordta, mint a törzsbeli asszonyok.

Ő azonban azonnal felismerte, és a szíve hangosan megdobbant.

Berengier varázslaton törte a fejét. Tudatával kinyúlt a tisztás alatt húzódó mágikus csomópont felé. Azonban valami akadályba ütközött, a szelleméből kinövő csápok visszapattantak a mágikus energiából álló fénygömböt körbevevő szövedéken. A mágikus tapogatók olyan sebességgel csapódtak vissza, hogy a férfi megtántorodott a fejébe nyilalló fájdalomtól. A következő pillanatban három kolm vetette rá magát, és ő akárhogy is próbálta ökölcsepásokkal távol tartani magától, végül a hátára nehezdedő egyik férfi kibontotta

a köpenyegét elől összefogó színezüst csatot. Már csak a szürke, a Felhőtorony jelével ékesített tunika és egy nadrág maradt rajta.

Hujor halkan felkacagott, felemelte a mutatóujját és körözni kezdett vele. Az avar alól hüvelykujj vastagságú indák törtek elő. Berengier fel se ocsúdíhatott, mikor a balról lecsapó egyik folyondár a bokái köré tekeredett, elgáncsolva őt. Előrezuhant, a mellkasa hangos puffanással találkozott a földdel. A Manifesztátor úgy érezte, mintha egy hegyi troll vágta volna mellbe. A következő másodpercben egy újabb folyondár fonódott mellkasa köré, és szorította karját az oldalához mozgásképtelenné téve őt.

- Míg te a levegőben mozgó élettelen részecskének parancsolsz, addig az én hatalmam kiterjed az életre - mondta Hujor, miközben körbejárta a földhöz szegezett Berengiert. - Az a tudás tett téged harc képtelenné, amit a te rended oly erős akarattal próbál kiirtani. Ugyanazon erőből meríték, ami virágba borítja a pusztát tavasszal!

A leány odalépett Hujor mellé és átnyújtott neki egy fatálat. A sámán elvette tőle, aztán belemarkolt a földbe, kivett belőle egy marékkal és az edénybe helyezte. A mozdulataiban szertartásosság rejlett, ahogy a forráshoz lépett és alátartotta a tálat. A víz pillanatok alatt ellepte a göröngyöt.

- Szerencsés lehetsz, láthatod egy új sámán beavatását. De nem mondhatod el senkinek sem, amit itt láttál - mondta Hujor. - Sovány vigasz, de elmondom neked, hogy nem fogom azt tenni, amit a ti az enyémmel. Gyorsan segítelek át arra a helyre, ahova a tieid lelke kerül. Nem engedhettem, hogy a feljebbvalóid újabb kopókat küldjenek a nyomunkban.

A táborban lévő minden férfi, nő és gyermek a tisztás köré gyűlt, és megbabonázva nézték, ahogy a sámánjuk a lánnyal az oldalán Berengierhez lép. A Felhőtorony varázslója felnevezett, de szeméből a félelem helyett a hideg dac sugárzott.

- Én csak Norénért jöttem - mondta a sámánnak, és a lányra pillantott.

- És ugyan miért jöttél el? A vér kötelékén kívül nem köt benneteket össze semmi? Vagy a manifesztátor úr legendás jégszíve hirtelen felengedett? - kérdezte keserű gúnnyal a férfi. - Csak nem atyai szeretet kezdte el felolvasztani?

A férfi tunika alatt hordott páncélingjét alkotó acélszemek a bőrébe vájtak, ahogy az indák még szorosabban a teste köré fonódtak. Felemelte a tekintetét Hujora, beleharapott az alsó ajkába.

A sámán közben intett Norénének, a lány lótuszülésben leült a szobor elé, kezeit összekulcsolta a hasa előtt, és miután egy utolsó pillantást vetett a mágusra, lehunyta a szemét és koncentrálni kezdett.

Hujor varázsszavakat mormolva az ujjaival összekeverte a forrás vizét a fekete humusszal. A nedves iszapba merítette a mutatóujját és egy kacskaringós jelet rajzolt a lány homlokára. Aztán arcának jobb oldalára egy spirált festett fel. Közben egyre hangosabban dalolt vontatott, több mássalhangzót, mint magánhangzót tartalmazó nyelvén. Minden szava szinte világított az éjszakában Berengier számára. A fák lombja csörögni kezdett, ahogy a szél hirtelen rázni kezdte őket. A manifesztátor érezte, hogy a hirtelen feltámadó levegővihar jég hideg a forró nyári estéhez képest.

A kolmok is összekuporodtak, hogy védjék magukat a hideg elől. Hujor ekkor az övének bal oldalán lógó bőrzacsokból előhúzott egy vékony csontfűrűt, a szájához

emelte és játszani kezdett rajta. A mágikus rajzolatokkal ékesített hangszerből zabolázatlan dallamok szálltak, miközben a sámán vékony pókujjai vad táncot jártak rajta, le-lefogva a rajta lévő lyukakat. A levegő megremegett, a szél még erősebben fújt.

Berengier látta, hogy a lány feje felett egy fehér fényből álló cérnavékonyágú repedés jelenik meg a levegőben, ami lassan tágulni kezdett. A belőle áradó jég hideg ragyogás a levegőt is lehűtötte. A talajon pillanatok alatt dér képződött.

A varázsló lehunyta a szemét, és maga elé idézte egy nyolcágú, aranylóan fénylő csillag képét. A sötétségből lassan alakot öltő kép homályos folttá terült szét a férfi lelki szemei előtt. Mintha csak annak a gyertyának a fényére próbálna koncentrálni, mi a fénylő napkorong előtt lobogott.

Nem látta, de érezte a tisztásra érkező légies alakokat. Ékes páncélzattal és fegyverekkel felszerelt harcosok, fantasztikus ruhakölteményekben virító nők és férfiak sétáltak elő a fák közül. Pompás vadak árnyalakjait csalta elő Hujor éneke, amik közül sokkal Berengier csak a Felhőtorony kódexeinek lapjain találkozott, mert vagy távoli tájakon éltek, vagy kihaltak, talán a Túloldal erdeiben és mezőin húzódtak vadászterületeik. A belőlük áradó mágia miatt az általa felidézni próbált jel képe remegni kezdett. A körvonalai elhomályosodtak. Berengiernek fájdalmas és szédítő volt a szemét a csillagon tartania.

Hujor furulyájának hangja sértette a fülét, behatolt a gondolataiba. Berengier koncentrálni próbált, de közben újra és újra emlékek merültek fel tudatának azon sötét részeiből, ahová azokat elküldte. Egy kislány képe jelent meg a lelki szemei előtt, aki mikor ellovagolt a tanyájuk mellett, állandóan a sarkában járt, hangosan kérlelve őt, hogy tanítsa meg arra, amit tud. Ő azonban vagy elengedte a lány szavait a füle mellett, vagy mogorva szavakkal zavarta el. De ekkor ő, a Felhőtorony egyik legeredményesebb tanítványa sem sejtette, hogy milyen útra lép ezzel.

Erre az ösvényre a leány lépett, mikor úgy döntött, hogy ha tőle nem is, talán mástól megtanulhatja a mágia használatát. És elindult az úton, ami a tanyájukról indult, átvezetett a Khonieli Imperium belső területein és a Szóqd sztyeppe határára sorakozó kereskedővárosokon és itt bukkanhatott Hujorra. És végül ő is a fattya nyomába eredt, és az út végén itt hevert, kelepcében a halálára várva, vagy arra készülve, hogy végezzen vele, ha a szertartás sikerrel jár. Továbbra is az aranyló csillagra koncentrált, próbálva kinyúlni a folyton kiélesedő és elhomályosodó energiából font jelkép felé.

Ordítani akart, de magában tartotta. A mellkasában szinte lángolt a harag. Az aranyló jelkép pillanatok alatt vörösbe fordult, és egyre élesedett. A Hujor által játszott dallam betöltötte a levegőt, a fénylő szellemalakok a lány köré gyűltek. A testükből előnövő csápok Noréné belső lényegét alkotó kék folt felé tekeredtek.

Berengier hagyta, hogy a harag tüze elárhassa a lelkét, megmerítkezett benne. A düh felpezsdítette ereiben a vért, a szíve hevesen kezdett el dobogni. Az érzés megnyitotta a belső forrásait. A manifesztátor úgy érezte, mintha a bensőjét leöntötték volna kristálytisztá hideg vízzel. Kifújta a levegőt, és hagyta hogy a csillag a vérvörösből újra aransárga egyen. A belőle áradó fény eltöltötte a csontjait és az izmait. Próbaképpen három pengeéles peremű korongot állított össze a levegőben örvénylő részecskékből. Berengier utasította azokat, hogy vágják át az ágakat.

A szertartást néző kolmok csalódottan kiáltottak fel, mikor a korongok az élükre állva, villámgyorsan pörögve nekiálltak elmetélni a kerges külsejű indákat. Mikor átmetszették azokat, gyorsan ködpárává estek szét.

Berengier felpattant, az indák darabjai a szélrózsa minden irányába szétrepültek. Hujor tovább fújta a furulyáját, csak egy pillantást vetett rá, aztán pislogott egyet. Újabb karvas-tagságú folyondárok pattantak elő az avar alól. A varázsló hátrapattant, és egy dísztelen kard tervrajzát idézte meg a tudatában. Egy ezüstszürke örvény jelent meg az öklében, ami egy kétpengéjű, éles karddá tömörödött.

Berengier vízszintesen lendítette meg a frissen idézett pengét, átvágva a csapot, elhajolt egy jobbról lecsapó elől, és kettőbe vágta azt.

- Meneküljtek! - kiáltotta Hujor a tisztáson lévő törzsbelieknek. A szemében őszinte aggodalom villant.

A törzsbeliek nagy részének nem kellett szólni, azonnal a sátrak közé vetették magukat felkapkodva kevés vagyontukat és maguk után vonszolva gyermekeiket.

Hat harcos, az átfúrt ornyergű férfival együtt viszont a manifesztátor felé indult meg, elővonva bronzból készült handsárjaikat és lándzsáikat. Aztán a mágusra vetették magukat, aki abban a pillanatban gurult el egy a feje felé suhintó inda elől. Pont az egyik kolm harcos előtt állt meg, aki vérfagyasztó harci kiáltással döfte a lándzsáját a földön heverő férfi törzse felé. Berengier villámgyorsan elhempereedett az öt célzó fegyver hegye elől, felugrott és a kardjával átdöfte a támadójának törzsét, aztán háritotta egy jobbról rárontó férfi handsárjának csapását és visszacsapott.

Közben Hujor által játszott dallam gyorsabbá és pattogóbbá vált, ahogy a sámán ujjai gyorsabban kezdtek járni a furulya résein. A Túloldalról az emberek világába hatoló szellemek egyre közelebb keringtek a szobor előtt meditáló lányhoz. Mint a gyertya lángja körül szállongó molylepkek.

A látvány csak még erősebb dobogásra készítette a varázsló szívét. Kardjával hol a húsba mart, hol reccsenve metszette át a varázserő által mozgatott indákat borító kérget, belevájt a lédús, növényi rostok kötegébe.

Hujor egyre vadabbul táncolta körbe a lányt, szinte ráharapott a furulyára. A manifesztátor, aki lendületesen és kiszámítottan forgatta a pengéjét ekkora már csak a harcosok vezetőjével vívott. Az átfúrt ornyergű kolm széles csapásokkal és gyors döfésekkel ostromolta Berengier védelmét. A varázsló hirtelen hátraszökkent, és a kolm jobb oldalára került és mire az felocsúdatott, előre döfött. A mágikusan megépített kard pengéje áthatolt a bőrvérten, áttörte magát a bordák között és végül a férfi tüdejében állt meg.

Berengier kihúzta a kardját, és megindult Hujor és a lány felé. Noréné alakja elmosódott az őt körülvevő homályos alakokon át nézve. A belőlük áradó fehér fény sápadttá varázsolta a lány napbarnított bőrét. Egy szellemsólyom szállt a koncentrált leány vállára. Egyre erősebb lett a belőle áradó ragyogás, a körvonalait elvesztette az alakját folyton változtató fényfoltta terülve szét. Berengier a kardját maga elé tartotta, és futásnak eredt.

Hirtelen egy láthatatlan ököl a hasába csapódott, a férfi az ütés erejétől hátraesett és végiggurult az avaron. A fájdalomtól csillagokat látott, de a tanonc korában megtanult mantrákat idézve kizárta a tudatából. Ez segített neki feltápáskodni.

Hujor lenézett az emberei holttesteire. Az arcán látszott a szomorúság.

- Rossz ránézni a népem halottjaira, de tudni azt, hogy érted haltak meg - suttopta maga elé, és felnézett Berengier. - Te is elvesztettél a mai napon valakit, Berengier a Felhőtoronyból.

A manifesztátor benuktan figyelte, hogy a fényfoltból előnyomuló csápok Noréné fülebe és szemébe hatoltak. A lány teste különös, belső fénnel kezdett ragyogni, ahogy a túloldali entitás hozzákötötte magát a leányhoz és felébresztette a benne lévő varázserőt.

A vadmágus még tapasztalatlan és még nincs öntudatánál - gondolta Berengier. A lány a húsából és a véreből való volt. És ő azt tervezte, hogy hogyan öli meg. Pillanatok alatt összerakott egy tört, és gondolatainak erejével Noréné felé fordította. Tudta, hogy ha a lány homlokába dobja a fegyvert, akkor azzal gyors halált ad neki. Tiszta és gyors elintézése egy egyébként később sok gondot okozó problémának.

Berengier felkészült, hogy a fattyába dobja a tört.

A leányodba, a véredbe - suttopta valaki tudatának hátsó részéből az ő hangján. Ennek ellenére az egy átható kiáltással is felért.

Berengier összevonta a szemöldökét.

A tisztást betöltő hangos ordítás elvonta a figyelmét a céljától. A varázsló Hujor felé nézett. A sámánt a nyakán kidagadó erekből és a homlokán csillogó verejétekből ítélve pokoli fájdalom kínozza. A lábai és karjai hirtelen a kétszeresükre nyúltak, megdagadtak rajtuk az izmok. A mellkasa megduzzadt. Az állkapcsa előreugrott, szemfogak kezdtek előnőni az ínyéből. A körmei karmokká nőttek.

Berengier a lányának szánt tört azonnal az átalakulóban lévő sámán felé taszította. A fegyver Hujor mellkasának bal mellkasába fúródott. A szörnyre átalakuló mágus előredőlt, és felhördült. Aztán a jobb karjával felnyúlt és kirántotta a tör markolatát és kitepte a sebből.

A bestia, ami pár perccel ezelőtt még a Hujor nevű férfi volt, jóllakott nagymacsakaként mordult fel, miközben a mellkasán lévő mély vágás elkezdett összeszorulni, a szélén lévő bőr pedig egymáshoz tapadt és összeolvadt.

- Nos, úgy látom, hogy ha akarnék, akkor se tudnék a lelkedre beszélni - szólalt meg Berengier, miközben ugrásra készen megállt a lény előtt és annak borostyánszínbe forduló szemeibe nézett.

Az négykézlábra ereszkedett, és a mágus felé indult. Berengier balra szökkent az emberszörny útjából és az oldalára szúrta a kardját. Hujor felordított fájdalomában, megragadta a pengét és egy rántással kihúzta a húsából. Berengier egy újabb tört idézett a sámán háta mögé, és alig pár centiméterre a lapockája alá vágta. Viszont az ellenfele egy erőteljes ütessel a tisztás túlsó végébe vágta a varázslót. Miközben átrepült levegőn, Berengier számára lelassult az idő. Agyának fogaskerekei villámgyorsan peregtek. Arra rájött, hogy a zuhanáskor először a törzse fog találkozni a talajjal. Már érezte a nyirkos avar illatát, és tudta, hogy elsőnek a bordái fognak eltörni és átszúrni tüdejét.

Koncentrálni kezdett, mire a mágikus részecskék, a mellkasa és a hasa körül örvényleni kezdtek és mintába rendeződtek. Pillanatok alatt egy kristályos fénnel csillogó vért feszült a testén.

A zuhanása, mit hangos csattanás követett, így is fájt, de a mágikusan idézett páncél felfogta az ütközés erejét. Ekkor azonban Hujor már fölé magasodott, és mikor meglátta, hogy él az ellenfele, dühösen felüvöltött. Felemelte a jobb karját és lesújtott Berengier fejére. A varázsló azonban számított erre. Újabb varázslatba kezdett, és a következő pillanatban a levegőben terjengő mágikus éterből sziklakemény kristályvértet és kesztyűt idézett a jobb karjára.

Hujor felbőmbölt meglepetésében, mikor a varázsló hirtelen visszafogta a támadását felpáncélozott jobbjaival, miközben fémbe burkolt bal kezével jókora csapást mért a szörnyé vált sámán hasfalára.

Az hátratántorodott az ütés erejétől. Berengier pedig mielőtt felállt volna, a lábait és fejének felső részét is vastagon beburkolta a manifesztálódott anyaggal. A helyén egy három méter magas kristályóriás állt, szemben Hujorral, a dühtől remegő és morgó emberállattal.

Egymásnak rontottak. Berengier kemény csapásokkal sorozta a szellemek által irányított sámánt. Már amik betaláltak, mert Hujor sokszor elszökkent a támadások elől és erős ütései nyomán megrepedt a páncél.

A férfi alig látott ki az általa idézett páncélzat sisakján, viszont észrevette a Hujor körül terjengő, halványan derengő felhőt, mikor a sámán a látóterébe ért. A férfi valószínűleg egy elkeseredett alku kötött a benne lakozó entitással és az átvette a lelke és teste felett a hatalmat.

Mikor még a tanulmányainak elején járt, a Galerth meszternek feltette a kérdést, hogy miért kell a Túloldal hatalmától tartani. A magas és vörös hajú északi férfi bonyolult választ adott, amit az akkor még tízéves fiú nem értett meg. A válasz ott állt előtte a szörnyeteggé vált Hujor képében.

És, hogy milyen sors is várhat a lányára...

A következő pillanatban újra a földre került, ahogy Hujor egy hajítógépből kilőtt sziklaként a mellvértjének csapódott. A sámán ütések záporát mérte a manifesztátor testét burkoló vértre. Ezzel egy időben a talajból az eddigieknél vastagabb és hajlékonyabb indák kúsztak elő jól megtermett férgökként és tekeredtek Berengier páncéllal borított lábaira, erősen szorítva azt. A varázsló próbálta erejével begyógyítani a vérteteken megjelenő repedéseket, de amint egyet beforrasztott, újabb jelent meg Hujor csapásai nyomán. Később már csupán az erejével akarta megerősíteni a vértet. De ez már sokat kivett belőle.

A sámán diadalmasan felüvöltött, mikor a vért hosszan felrepedt és onnantól már kőkemény, fekete karmaival bonthatta fel azt, felfedve ezzel Berengier védtelen mellkasát. A szörnyeteg lenézett legyőzött ellenfelére, és az arca visszanyerte eredeti, emberi formáját. Hujor elnézően elmosolyodott.

- Nos, itt állok feletted, manifesztátor - mondta reszelősen. - Hatalmas erejű varázsló voltál, sok trükk volt a tarsolyodban. Iwal egy hatalmas tehetséget veszít el a személyedben. Jégszívűed egy pillanatra felolvadt, és az is a halálot okozta.

Azzal egy ütésre emelte öklét. De hirtelen a tisztás vége felé nézett. Már egy szellem sem volt a tisztáson. A szertartás végeztével eltakarodtak. Egy apró alak közeledett bizonytalan léptekkel. Noréné volt az, a körülötte gomolygó, világító

pára tanúskodott arról, hogy az összekapcsolódás a túloldali szellemmel megtörtént.

- Nos, új sámánt köszönhetünk - mondta ünnepélyesen Hujor. - Látod, apád is itt van, látta a beavatásodat. Igaz, Jégszívű Berengier, legalább mondd a lányodnak, hogy büszke vagy!

- Egy bestiát csináltál belőle - suttozta a varázsló.

- És ettől az embertől akartad, hogy büszke legyen rád - szólt oda a sámán, és újra csapásra emelte a kezét.

- NEM! - kiáltotta Noréné.

A karámbokban szorongó vadbivalyok felbőgtek és neki-rontottak a kerítésnek. Berengier pedig érezte, hogy a lányból hullámok érkeznek, egészen a tábor szélé felé. Hujor meglepetten nézett a lányra, és aztán Berengierre...

A következő pillanatban hangos csattanás hallatszott, mikor az állatok kitértek börtönükből, és végigszáguldottak a táboron a patáikkal letiporva a sátrakat és a törzsbeliek ott hagyott társait...

A sámán meg se tudott nyikkanni, mikor a földből hat inda pattant elő. Az egyik a derekára tekeredett, a többi pedig a karjaira. Lerántották Berengierrel és a földnek szegezték a még bőmbőlő félembert. Pontosan a rárontó bivalyok útjába, akik pillanatok alatt áttiportak rajta, mielőtt eltűntek volna az erdő sötétjében.

Noréné azonnal az apja mellett termett és kezét nyújtotta neki. Berengier azonban úgy tápáskodott fel, mintha nem is lett volna ott a lánya, és ránézett összetört, de még mindig lélegző Hujorra.

- Ugye a kolmok, amint a sámánjuk gyengének bizonyul, akkor számúzik és újat választanak helyette? - kérdezte a lányt.

- Igen.

- Jó, akkor maradj! - felelte Berengier, és a tekintetével a köpenyét kezdte keresni.

- Hogy micsoda? - kérdezte a lány döbbenetben. - Mindezt azért csináltam végig, hogy megmutassam, hogy én is vagyok olyan jó, hogy büszke legyél rám.

Berengier nem találva a számára értékes ruhadarabot a lányára nézett. A levegő valahogy hűvösebb lett körülöttük.

- Félig már a Túloldalon vagy - felelte a varázsló. - Nem vihetlek vissza az Imperiumba.

Elindult az erdő felé, csak előre figyelt. Határozott léptei ellenére azonban nem tudta, mit tegyen. A Bélen család utolsó örököse volt, mióta minden rokona meghalt, mikor az uradalmukat sárkányfattyak dúlták fel. Ő csak azért maradt életben, mert akkor már rég a Felhőtoronyba folytatta a tanulmányait.

- Akkor a nyomodban leszek - válaszolta a lány. - Csak egy valahogy rázhatsz le.

Berengier megállt.

Annak ellenére, hogy a birtokán szolgák és a hűbéresei vették körül és gyakran meglátogatták a barátai, egyedül volt. Az utána siető lányra sandított. Nem szólt semmit, elindult kifelé a tisztásról az erdő szélé felé, ahol a kikötött lova várta. A lány pedig követte.

Sullajó éjszakát!

DrSamson

Valaki kopogott az ajtón – ez volt az, ami legelőször eljutott Will tudatáig, amint felébredt. Először nem hitt a fülének, azt képzelte, csak álmában hallotta a dörömbölést. Már épp visszaaludt volna, mikor ismét zörgetett az a valaki. Ezúttal egy rémült férfihang társult az ajtót érő ütemes dübörgéshez.

– Will, ébredj! Baj van!

Vajon mi lehet olyan fontos, hogy az éjszaka közepén felverjék? – gondolta Will és kikecmergett a takaró alól. Csupán egy megszurkült alsót viselt, köpenye és többi ruhadarabja az ágy mellett álló székre volt aggatva. Meglehetősen sovány volt, már-már vézna, de testének szíjas izmok szolgáltattak megfelelő erőnlétet. Hosszú, fekete haja kissé kócosan lógott a vállára.

– Remélem, alapos oka van rá Harrisnak, hogy ilyenkor zaklasson – mérgelődött magában; ugyanis ekkorra már ráismert a férfi hangjára: Harris volt az. Akivel felváltva vállalt temetői őrszolgálatot még pár hónappal ezelőtt. – Csak a halálhír elfogadható érvnek – morogta az orra alatt. – Különben kitekerem az átkozott nyakát

– Will! A rohadt életbe, haladjál már! – üvöltötte továbbra is az ajtót ostromolva.

– Ne verd azt a nyomorult ajtót, felébredtem! – ordított az ajtóra Will. Magára kanyarította köpönyegét és az ajtóhoz lépett, hogy elhúzza a reteszeket.

Amint kinyitotta az ajtót, Harris berontott rajta, majd fellökve Willt, akinek ismét volt oka bosszankodni. Harris egy meglehetősen nagy denevérré emlékeztette Willt. Köpenye kissé nagy volt viselőjéhez képest és a földet söpörte.

Bevágta az ajtót, majd Harrishez fordult, aki már el is foglalta a széket, az ágynál. Lihegett, látszott rajta, hogy a temető és Will egyszobás odúja közti utat lóhalálában, futva tette meg. A mellkasára szorította az egyik kezét, a másikat felemelte, mintegy jelezve, hogy most nincs túlságosan közlékeny állapotban.

– Mondd, te szarházi, mi a fenének kellett felverned az egész utcát az ordibálásoddal!? – förmedt rá Will. – Remélem, az öreg Stan dobta fel a talpát.

Stanley Crandall volt a temetőcsősz, ő adta a munkát Willnek és Harrisnak. Utálta őket, de nem sok ember vállalta volna el a sírásói állást a Sötét Árny temetőben. Pláne nem ilyen kevés aranyért, de szükségük volt a pénzre, még ha kevés is volt a fizetség. Ami Harriszt illeti... „Nos, Harris nem állt a helyzete magaslatán sosem” – vélekedett róla Stan Crandall. Will egyetértett vele, ám ezt be nem vallotta volna az ő méltán utált munkaadójának.

Harris kiszuszogta magát, majd sípoló tüdővel belekezdett mondókájába.

– Ja, a vén Stan beadta a kulcsot. De nem is ez a fontos. Hanem azok, amik megölték – az utolsó mondatánál bambán Willre pislogott és megtörölte izzadságtól csillogó homlokát fekete, csupa mocsok kabátujjával. Néhány másodpercig csend borult a szobára. Majd végül Will szólalt meg először.

– Miről beszélsz!? – reccsent rá. – Ha a Stan meghalt, az csak jó lehet nekünk! Különben is, nem mindegy, hogy patkolt el? A lényeg, hogy már nem keseríti meg az életünket.

Harris továbbra is Willt figyelte, olyan tekintettel, mint bolondokat szokás nézni. Idő közben Will leült az ágya zélére és whiskyvel kínálta Harrist. Aki elfogadta, majd a következő és az azután következő adagot is.

– Ezt te nem érted... te nem láttad. Egyszerűen kibeletzték szerencsétlen flótást. Nem láttam csak gondolom, de akkor is... – Will a szavába akart vágni, de Harris ismét felemelte kezét és csendre intette társát. – Nem, Will, te ezt komolyan nem tudod felfogni. Azok az izék kimásztak a föld alól. Érted, Will, a föld alól! És én alig bírtam elfutni előlük. Majdnem elkaptak, de én csak futottam egészen ideig. Stannek nem volt ilyen szerencséje, őt elkapták, mikor a kriptába akart bemenekülni, de az idióta elfelejtette, hogy nem sokkal azelőtt zártam rá a lakatot, ahogy ő kérte – sutogta sötétben. – A kulcs nálam is maradt.

Annyi legalább dicséretes, hogy őhózzá, Willhez jött legelőször, nem pedig a városba rohant, hogy a kocsmában elmondja, mi is történt az este. Hisz egykettőre megered a nyelve, amint elkezd valaki sorban fizetni neki a whiskyt.

– De mik voltak azok, amik a föld alól másztak elő? – kérdezte Will és közben felvonta az egyik szemöldökét. – Mi a franc volt az, ami előjött?

– Eh, hát ilyen izé... tudod, azok a... mi a fenék már?

– Zombik? – kérdezte gúnyolódva Will. – Nem mondom, hogy ezért ébresztettél fel!

Harris az arcát a tenyerébe temette és hangosan sóhajtott, Will észrevette a gyertya halvány fényénél, mintha valami megcsillant volna társa ujjai közt. Kissé megsajnálta.

Vajon mi intézhette el az idegeit ennyire? – morfondírozott magában. Sosem látott még férfit, akit ennyire letaglózott volna a történetek. Soha, pedig látott sok mindent élete harmincegy éve alatt, megjárta az ezernyolcszázötven hillyfieldi csatát. Mikor is? Több mint tíz éve már annak. Sehol máshol nem látott még akkora pusztítást. Az a rengeteg halott... Felét szinte nem is tudták eltemetni méltósággal, a legtöbbjük tömegsírokban végezte.

– Nem mondtam, hogy zombik – mondta Harris, most már kétségtelen volt, hogy sír. – De annyi szent, hogy a sírokból jöttek elő! Nem számít. Elhiszed vagy sem?

Will erre nem tudott mit válaszolni. Beszéd helyett ismét whiskyvel kínálta Harrist, aki készségesen el is fogadta. Will néhány pillanatig az állán húzódó forradással babrált, mintha töprengett volna valamin, majd kirántotta a széken ülő Harris alól a ruháit. Aki néhány pillanatig értetlenül pislogott rá, ijedtében majdnem leesett a székről.

– Most meg mit csinálsz?

– Felöltözök, és kimegyek a temetőbe, hogy megnézzem magamnak mi a fenétől rezeltél be ennyire.

– Ne, Will, ne menj! Kérlek!

Will meg se hallgatta társa kéréseit és már a csizmáját húzta, mikor Harris abbahagyta az unszolást. Helyette mást talált ki.

– Nem lenne jobb inkább nappal visszamenni? – kérdezte.

– Kizárt dolog. Minél hamarabb a meg akarom tudni, mi a frász van ott! Te maradj itt, ha úgy jobb neked. De én megyek

sírásó számára: a föld méhe valóban megnyílt, csak azért, hogy életet adhasson ezeknek az ocsmány teremtményeknek, akik hajdanán érző emberek voltak. Most már csak lélektelen rémségek.

Willnek és Harrisnek földre gyökerezett a lába a rémülettől. Mindenhol karok és lábak meredeztek elő a föld alól, hullaszínű fehérségüket csak tetézte a rájuk eső holdfény. Mély, rekedt morgás hallatszott. Harrisnek nem kellett bemutatni az eseményeket. Minden vágya az volt, hogy bárcsak ne hagyta volna magát rábeszélésre.

- Jéééézus a keresztfán... Mi ez az egész? - szörnyülködött Will.

- Majd elmondom, csak rohanj, ahogy tudsz! - mondta Harris, miközben társa karját rángatta, ismét visszatért az erő a lábába. Előbb, mint Willnek, aki még mindig csak a sírokat bámulta, amelyekből már nem csak karok és lábak álltak ki. Volt olyan, amelyik már derékgig kibújt a föld alól, s megpillanthatták undorító testét.

A ruha cafatokban lógott rajtuk, bár testük sem volt több csontvázra aggatott bőr és húscfatoknál, mégis valóságosabb volt minden rémálomnál. Ám a fej volt a legfélelmetesebb ezeken a lényeken. Egyiknek sem volt szeme, csak besüppedt üreg ásított a helyükön, akár a végtelenbe vesző kút. Némelyiküknek megvolt az orrából egy kis darab vagy egy nagyobb csont. Mindazonáltal akadt köztük sok, amelyik nem volt teljes felszereltségű, ugyanis hiányzott néhány alkatrész némelyiküknél. A legtöbbjüknek ugyanis hiányzott valamelyik végtagja, de akadt olyan is, amelyiknek a feje is. Sőt az egyiknek csak egy lába és egy karja volt. Mégis kitarotán bukdácsoló előre.

Will és Harris futottak, a rettenet megsokszorozta erejüket és a szélllel versenyt rohanva vágóztak a kriptához, ami a legközelebb eső épület volt. Nem is gondoltak arra, hogy ugyan abba a hibába esnek, mint Stan...

Teljes lendületből nekifutottak a kemény fenyőajtónak, de az nem engedett. Ekkor jöttek rá, hogy zárva. Tanácstalanul fordultak körbe, aztán Will tette fel a kérdést, amely mind kettőjükben megfogalmazódott. Pontosan nem tudták, hogy mi okozza kellemetlen érzésüket, de azt igen, hogy az élőholtakon kívül van még valami, ami nincs rendjén.

- Hol van az öreg? Nem azt mondtad, hogy a kriptánál kapták el ezek az izék?

- De azt mondtam. Fogalmam sincs, hova tűnhetett - mondta Harris.

- Nem fontos, most... Mégis mi a frászt csináljunk, mond meg! Zárva ez a rohadt ajtó.

Harris nem szólt semmit, csak a zsebébe sülyesztette a kezét, pár másodpercig kutatott benne, majd előhúzott egy hatalmas rézkulcsot. Beleillesztette a zárba és elforgatta. A zárnelyv kattant és kitárult az ajtó. Odabent sötétség honolt, csak abban a vastag sávban volt fény, amelyet a hold vágott a sötétség sűrűjébe az ajtón keresztül. Will fogott egy fáklyát és meggyújtotta, közben Harris bevágta az ajtót és kulcsra zárta. Odabent további fáklyákat gyűjtöttek, most már elég volt a fény, hogy feltérképezzék a terepet. A kripa közepén hatalmas koporsó állt, amihez három lépcsőfok vezetett fel. A koporsó márványból volt, a fedő lap pedig kemény mahagóniból készült, valójában nem is tudták, hogy kinek a sírját törték fel, de nem is érdekelte őket. Itt volt a legközelebbi menedék. Kis ideig csend ülte meg a helyiséget, sem Will, sem pedig Harris nem fárasztotta magát felesleges beszéddel.

Aztán elkezdődött...

Óriási erejű ütés érte az ajtót, a sarokvasak megcsikordultak bele, s a retesz is engedni látszott. De az ajtót kitarított. A fáklyák táncoló fényében a két sírásó arca már-már hullá sápadtnak és igen öregnek látszott. Bár aligha fogják megélni az idős kort - gondolta Harris és felnevetett, mikor Will arcára esett pillantása. Rövid, örömtelen kacaj volt, gyorsan el is halt az ajtót ütő kezek ütemes dübörgése közepette. De nem került el Will figyelmét.

- Min röhögsz te ilyenkor is, te marha!

Harris nem szólt semmit, csak legyintett, már nem volt sok kedve nevetni, fogta hát magát és társával vállát-vállnak vetve tartotta a beszakadni készülő ajtót. Ekkor Willnek támadt egy ötlete.

- Harris! Menj, hozd ide azt a piszok nagy izét... Azt a fedelet a koporsóról.

- De Will, tudod, hogy ezt sírgyalázásnak, vagy mi az istennek hívják?

- NEM ÉRDEKEL, MINEK HÍVJÁK! AZ ISTENIT! AZT MONDTAM, HOZD IDE!

Harris nem lepődött meg társa kifakadásán és átkozta fejét, hogy ennyit okoskodik. Odafutott a lépcsőhöz és felmászott rajta, majd a sírhoz lépett. A kemény fafedélre a következőt írták:

Stanley Crandall

1668-1732

Harris épp csak egy pillantást vetett a sír fedelére, fel sem fogta, mi van ráírva. Ugyanis nem tudott olvasni. Nehézkesen letolta a sírról, nem bírta leemelni egyedül a törött bordái miatt. De nem számíthatott Will segítségére, ő ugyanis az ajtón betörni készülő hullákkal viaskodott. Jól látszott, hogy az ajtó nem fog hosszú ideig kitarítani ilyen ostrom alatt. Harris keserves munkával vonszolta a fedelet az ajtó felé, izzadság csillogott a homlokán és feje is a vörös egyre vadabb árnyalatait mutatta. Nyakán kidagadtak az erek és az orra vére ismét eleredt a kemény erőpróbától.

S kínkeserves munka árán elérte Willt.

Épp időben érkezett, már nem sok kellett hozzá, hogy a hullák betörjenek búvóhelyükre. Együttes erővel az ajtókeretbe illesztették a falapot. A kriptában találtak egy ásót, amivel rögzíteni tudták a fedelet. Jobb és bal oldalt két vas-karika állt ki a falból, ezeken bújatták át az ásó nyelét, hogy jobban tartson. Egy kis ideig rendben is volnának, megvárják a pirkadatot és előmerészkednek. Aztán elmennek innen, a városból, a királyságból is, ha kell. Csak minél távolabb kerüljenek ettől az elátkozott helytől.

Bizonyára nem lehet sok az éjből - gondolta Will. - Körülbelül éjfél lehetett, mikor Harris felébredt. Azóta legalább eltelt vagy három, négy óra is, hisz olyan sokat beszélt. Meg aztán még itt a temetőben is volt legalább egy nyugodt óra, míg én a szerszámokat szedtem össze. Miközben Harris összetörte a bordáit a saját maga által ásott sírgödörben.

Will kissé megnyugodott: már nem lehet sok hátra nap-keltéig, különben is március van, tavasszal pedig valamivel hamarabb kel a nap. Egészen nyugodt volt, már szinte derűs hangulat árasztotta el, míg pillantása az ajtót támasztó falpra nem tévedt. Ekkor a vér is meghűlt az ereiben, mintha jeges vízbe ugrott volna fejest. Talán jobb lett volna, ha fordítva teszik a tokba a sírfedelet, vagy az lett volna a leg-

Stan Will felé suhintott a csákánnyal, de ő elhajolt előre, majd a kar lendült. Harris ujján lévő gyűrű mély árkot szántott Will arcán. Leugrott a lépcsőről. Visszarohant az ajtóhoz, hogy újabb fegyvert szerezzen magának, remélhetőleg talál egy másik csákányt, vagy még jobb lenne egy ásó. Stan utána botladozott és ismét támadásba lendült. Elhajította a csákányt. Pontosan célzott, és az eszköz az ajtót támasztó fafédélhez szegezte Will tenyerét.

Ordított kinyájában. Láta, hogy Stan közeledik felé, megpróbálta kihúzni a kezéből a csákányt, de az nem engedett, túl mélyen volt benne a fában. A falap már recsegett a hullák keze alatt, mi több: most még jobban engedni látszott. Ahol a csákány bele állt, vastag repedés indult meg a fafedélen. Látszott, hogy az ajtó már nincs a helyén, csak a sírfedél tartja magát.

A repedés viszont segített Willnek, hogy kiránthassa a csákányt a fából és egyúttal a kezéből is. A szerszám nyelén vér folyt le és csöppent a padlóra. A sírásó ép kezébe fogta az fegyverét és rátámadt Stanre, aki készült a támadásra. Ismét felé suhintott a karral, de ezúttal elvétette, és a vértől csúszós végtag kirepült a kezéből. Harris karja gyászos csattanással landolt a padlón. Will ismét meglendítette a csákányt és lesújtott vele, az ütés egyenesen Stan feje búbját érte és az szétnyílt a gyilkos csapástól. De a fejből nem áradt már vér, csak porfolyam indult meg onnan, ahol az agynak kellett volna lenni. A hulla megtántorodott az ütéstől és a padlóra zuhant, de nem halt meg, hisz rég nem élt. Undorítóan festett így, kettéálló fejével, Willre rájött az öklendezés, de nem fordult el, egyenesen Stanre okádott. Jólesett neki. A zakó immár nem csak vértől volt csatagos, hanem most már Will gyomortartalmától is.

Ismét csapásra emelte a csákányt és lesújtott vele. Egyszer, kétszer, háromszor... már maga sem számolta. Addig ütötte, míg a csákány ki nem fordult a kezéből és a hullából nem maradt más csak egy rakás törött csont és egy kupac ruha.

Ekkor olyan erejű ütés érte az kriptá bejáratát tartó fedelet, hogy majd beszakadt tőle. A repedés még jobban szétnyílt és látni lehetett a betörni készülő élőholtak ocsmány képét. Odakint már kezdett ritkulni a sötétség, de messze volt még a pirkadat.

Will nem télenkedett, félrerúgta az útból a csákányt és elment összeszedni Harris elárvult karját. Majd felment a lépcsőn és felemelte padlóról barátja holttestét. Eszébe jutott még valami: elfelejtette a fejet! Óvatosan behelyezte a sírba Harris testét és a karját megpróbálta visszailleszteni, de nem sikerült. Fogta magát és elindult begyűjteni a fejet. Mikor visszament a sírhoz, azt is beletette. A csákányt is magához vette, azután ő is bemászott a sírba, és várt.

Nem kellett sokáig várnia, a fedél nem bírta tovább a terhelést, két darabban a padlóra zuhant. A hullák tömegével özönlöttek be az ajtón Willt és Harrist keresve. De nem látták őket sehol. Vonszolták magukat előre a lépcső felé, közben észre sem vették, vagy nem érdekelte őket, hogy eltapossák Stan maradványait.

Elérkezett a pillanat – gondolta Will és felegyenesedett, akárcsak annak előtte Stan tette. Abban a reményben, hogy nem sokára itt a napkelte, elkialtotta magát.

- Itt vagyok, rohadékok! Gyertek csak!

Erre valamennyi hullá felkapta a fejét.

Két kézzel markolta a csákányt, fájdalom tüzes lángja perzselt végig bal karjában, egészen válláig. Abban a kezében, amit a fához szögezett tulajdon fegyvere. A fájdalom már nem érdekelte, kiugrott a koporsóból, hogy szembeszálljon a kriptát betöltő hullákkal. Nem télenkedtek azok sem, Willre vetették magukat. Will keményen kitartott, lábánál egyre nőtt a lekaszabolt tetemek száma, de végül a túlerő felülke-rekedett. Míg azzal volt elfoglalva, hogy kiránthassa a csákányt az egyik ocsmány teremtmény mellkasából, egy másik beleharapott a karjába. Ki is mart egy tisztas darabot a sérült baljából és a padlóra köpte a húsdarabot, hogy tovább marcangolhasson. Will teljes erőből belerúgott a sípcsonkjába, ami hátborzongató reccsenéssel szilánkosra tört. A hullá legurult a lépcsőről.

Egy másik közben a hátára ugrott és belekóstolt a nyakába, szerencsére nem ért artériát a harapás, de így is veszettül fájt Willnek. Megpróbálta lehántani magáról a hullát, de több hullatárs is érkezett és együttes erővel a padlóra küldték ellenfelüket, aminek az lett a következménye, hogy Willel együtt a lépcső tövébe zuhantak. Már hozzáláttak volna, hogy darabokra szaggassák Willt, mikor valami megállásra kényszerítette őket, a kriptá ajtaján halvány, de egyre erősödő fény hatolt be.

A kelő nap fénye.

Menekülőre fogták a dolgot és az ajtóhoz tódultak, úgy csörtettek vissza nyughelyükre, egy azonban ottmaradt, hogy elvégezze a piszkos munkát. Will nyakába mélyesztette mohásodó fogait és átharapta azt. Majd ő is iszkolt volna a többi után, de amint elfordult, Will maradék erejét összeszedve felemelte a csákányt és az ocsmány lény hátába vágta. Aztán feje lehanyatlott és a vér egyre nagyobb töcsában terjedt szét körülötte. Még mindig markolta a hullá hátából kiálló csákánynyelet.

A napfény egyre beljebb kúszott a kriptá ajtaján. De mikor elérte a lépcső alját, már csak Will semmibe meredő, üveges szemén csillant meg...

Dezső aznapi egészségügyi sétáját végezte a háza mögötti hátsókerthben, amikor egy óvatosan közeledő kockás inget fedezett fel a kerítés túlsó oldalán. Jobban szemügyre véve – ami nem kis összpontosítást igényelt, így a halálon túl, főleg azóta, hogy bal szeme kotyogni kezdett – felfedezte, hogy a szemképrázató felsőruházati darab nem magától mozog. Ebben segítette azon észrevétele is, hogy szélcsend volt, valamint tüzetesebb vizsgálódás után az ingujjakból kilógó kézszerű képződményeket vett észre. Elhatározta, hogy rögvést utánajár a nem mindennapi jelenségnek.

Lendületesen a kert vége felé csoszogott, majd, amikor a piros-kék kockás ing jobb oldalán felismerte Bélát, integetni kezdett. Igaz, csak bal kézzel, és óvatosan. Bár a múltkori eset után a csuklóját egy madzaggal a derekszijához kötözte, nem akart folyton olyan macerás dolgokkal foglalkozni, mint különféle testrészek visszazagasztgatása.

- Hahó! - hahózott Dezső, már ahogy tőle tellett. Mindenesetre sikerült a három kertek alatt osonó alak figyelmét magára vonnia.

- Te jó ég, esz Deső - motyogta Béla, felismerve barátját.

- Maradj ott, te rémség, ne közelíts! - kiáltott rá Niki, miközben fenyegetően lóbált felé egy Fischer márkájú teniszütőt.

A sporteszközt nemrég szereztek, mialatt útba ejtették az iskola tornatermét. A gyorsteszték alapján – amit vállalkozó szellemű kallódó zombik hiányában egy összetekert birkózószőnyegen végeztek – hatásos ütőfegyvernek bizonyult, mind fonák, mind tenyeres üzemmódban.

- Maradj ott, vagy kilikvidálunk! - erélyeskedett Béla, megcsillantva a napokban igencsak bővülésnek indult harci szokászatát.

- Nemáá! - szólt Dezső, pedig nem pont ezt akarta mondani.

Csak volt egy kis bibi. Legújabbban ugyanis felfedezte magán – az egyre jobban lazuló ízületek mellett –, hogy mintha nem igazán sikerülne kristálytisztán kifejeznie a gondolatait. Mindenesetre még jóval választékosabb volt egyes más zombiknál, akik egyre szűkülő szókincsükben az „agy”, a „hörr”, meg az „aggy agyat, hörr” kifejezések felé orientálódtak.

Valamint egyre gyakrabban elcsatangoltak a gondolatai is.

Tegnap például, amikor a szomszéd Babi néni kertjében egy osonó macskát fedezett fel, elhatározta, hogy csellel csípi nyakon. Dezső nagy levegőt vett – bár már egy ideje nem lélegzett, de a hangképzéshez szükséges volt –, és utánozni kezdte a sérült egér vinnyogását. Azaz csak megpróbálta, ugyanis a tervezett helyett nem várt hanghatásokat produkált, melyek szerfelett furcsára sikeredtek. Öröm az ürömben, hogy a nyávogó, finom falat se tudta mire vélni a hallottakat, mivel még nem látott olyan halottakat, akik ilyen hangokat produkáltak. Győzött benne a kíváncsiság, így a fülét hegyezve a rozoga kerítéshez settenkedett. E settenkedése lett az utolsó szabad akaratából elkövetett cselekedete az életben, ugyanis Dezső élve a kínálkozó alkalmalmmal, nemes egyszerűséggel és a dróthálóval karöltve a macskára borult.

Pár óra elteltével, amikor Babi néni keresni kezdte Lukrécicát, már csak a vacsoraelfogás hátrahagyott földmunkáit figyelhette volna meg a szomorúan bólogató karalábéagyásban. Ha nem lett volna évek óta rövidlátó.

- Béhla! - kiáltott rá ismerősére immár sokkal érthetőbben, de még mindig némi nehézségek árán.

- Ki ez? - fordult Niki Bélához, már az élő Bélához, ugyanis azt hitte, az a csúnyaság őt szólólgatja.

- Míttomén.

- Deső? - érdeklődött Béla, miközben kiséperte a kockás inget a szemürege elől. Ebben a pillanatban egy igazi zászlónak érezte magát.

Dezső válaszképpen rávigyorgott, amitől kiesett egy, még megmaradt foga, és kicsordult némi nyál a száján.

- Essz Deső! - fordult Nikiék felé Béla boldogan.

Először nem igazán értették, mire gondolt, aztán rájöttek, csak annyit akart mondani, „Ez Dezső”. A mássalhangzókkal ugyanis még akadt egy kis problémája, lévén, hogy nem volt nyelve. Valamelyest már pótolta a hiányosságot egy óriási csupaszcsigával, azonban ez vajmi kevésnek bizonyult.

- Gyertek! - intett még ép kezével az emlegetett, majd beslattyogott a házba. Gondolta, jó vendéglátó lesz és behívja őket, csak azt nem tudta, mivel kínálhatná. Ott volt a kötözött macska, de azt nem biztos, hogy szeretik. Viszont akadt még pár patkányfej a hűtőben, amit ínséges időkre tett el, és igazi csemegének szánt.

- Mennyünk, nem bánt - magyarázta Béla kísérőinek, aztán bementek a házba.

Azonnal megcsapta orrukát a rothadó hús és - meglepően - sült hús szaga.

- Főszől? - kíváncsiskodott a halott Béla a tőle telhető legmodorosabb hangon.

- Má nem.

- Szóval izé... - szabadkozott Niki, miközben megpróbálta megtalálni a legtisztább helyet egy döglött macska és egy vértócsa között az egyetlen fotelban. - Ki vagy? - kérdezte Dezsőt.

- Éhh - vigyorgott boldogan, és közben még ép hüvelykujjával mellkasára bökött. Nagyon büszke volt magára, hogy ilyen szépen be tudott mutatkozni.

- Szóval... te. Dezső, igaz?

- Ööhöm.

- Honnan ismeritek egymást Bélával?

- Fúúú, mi e? - Béla érdeklődve pillantott egy nagy, fényes felületre, mely egy penészes íróasztalon pihent. Elég sok cafat lógott le róla, de végső soron felismerhető maradt.

- Az egy számítógép - magyarázta a másik Béla. - Azaz, monitor, amin megjelenik az, amit a számítógép... de mindegy - fogta rövidre, látván, hogy Béla feje erőteljesen oldalra billen, jelezvén, hogy - noha nagyon igyekszik - nem érti meg a magyarázatot.

- Nézd, így működik.

Niki bekapcsolta a gépet, mire Dezső és Béla felnyögtek.

- Mi az? Nem bánt.

- Tényeg? - kérdezte Béla.

- Tényleg.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

A gép rövidesen bekapcsolt, a monitoron pedig megnyugvást hozva felvillant a Windows XP színes ablaka, melyet Dezső elbűvölve csodált. Nem emlékezett rá, honnan ismerte ezeket a varázslatos mintákat, de azt tudta, hogy sok vicces és vidám dolog jött belőlük.

- Nézzük meg, hogy lehet innen lelépni! Hátha van internet - szakította meg az álmélkodást az élő Béla, és rögvést a gép elé ült.

- A mi? - érdeklődte a másik Béla.

- Az egy olyan hely... - kezdte volna Niki, ám látta, hogy Béla korántsem az internet iránt érdeklődik annyira. Sokkal jobban tetszett neki a sarokban lévő lávalámpa, mely régi fényében tündökölt.

- Lámpa - felelte Niki.

- H... - próbálkozott az „L” betűvel. - H... L...lámpa?

- Igeen! - helyeselt Niki boldogan. - Egyre jobban megy a beszéd! - Felállt, és a tárgyhoz sétált. A két halott lelkesen csoszogott utána.

- Találtam egy útvonalat - szólt közbe az élő Béla.

- Várj, ezt elmagyarázom nekik - lelkendezett Niki. - Szóval ez egy olyan tárgy...

Mialatt ő magyarázott és Dezső cuppogva próbálta megérteni, Béla egy pillanatra a számítógép felé fordult, és megpillantotta a térképet, amit Béla - az élő Béla - nézegetett.

- Esz Simagöhö... höö.. höörr...hröngyös - állapította meg büszkén.

- Igen, az - helyeselt Béla meglepetten. - Érdekel?

- A meg a tengehr, és ott a folyó.

- Honnan látod te ezt?

- Magamba hívok dolgokat - magyarázta tudományosan.

- Ami érdekel, aszt magamba hívom.

- Aha - hagyta rá.

- Várj, te megjegyzel mindent, amit ott látsz? - fordult feléjük Niki, félretéve a lávalámpát, pontosabban Dezső kezébe nyomva, aki bár minden erejével azon volt, hogy megragadja, fél kézzel ez koránt sem volt könnyű, ráadásul még meglévő ujjai is kezdték megadni magukat.

- Igen - válaszolta a halott Béla.

- Bélák, ez nagyszerű! - kiáltott fel hirtelen örömeiben. - Te, Béla - fordult a csontvázhoz -, megjegyzed az útvonalakat, mi pedig kiviszünk.

- Mehetek? - kérdezte Dezső, a lávalámpával küszködve.

- Velünk akarsz jönni? - kérdezte Niki kétkedve, pedig legbelül egyenesen Simagöröngyös végéig volt a boldogságtól, hogy még egy élőhalott barátja lehet.

- Mhm - bólintotta.

- Nem tudom, te jól elvagy itt, nem? - bizonytalanodott el Béla.

- Egyedül vagyok - felelte könnyedén.

- Úgy érted, magányos vagy? - lépett közelebb hozzá Niki.

- Aaha.

- Elvisszük - legyintett egyből a lány.

- Nem-nem, ez nem így működik - szökkent talpra az élő Béla. - Végiggondoltad, hogy vinnék ki egy zombit, meg egy két lábon járó csontvázat? Az egyik épp elég, mindkettőt nem tudjuk vállalni.

- Dehogynem!

- Ajaj - nézett ki az ablakon Dezső. - Jön Dönci.

- Az meg ki?

A kérdés megválaszolatlan maradt, ugyanis a beszélgetést megszakította a Simson dőcögő motorjának hangja, továbbá egy fékevesztett, vérszomjas üvöltés. Amikor az élők kikukcskáltak az ablakon, látták meg az idegent, aki a kezében egy kaszát lengetve pattant le a motorról, és iramodott neki a háznak.

- Elintézem - vállalta magára a kockázatot az élő Béla, csakhogy alig lépett kettőt, amikor betört az ajtó. A Döncinek nevezett férfi felindultan érkezett, mi több, szó nélkül Dezsőnek rontott, és már lendítette is a fegyvert, amikor Niki felkapta a teniszütőt, majd a tőle telhető legnagyobb erővel az idegen hátára csapott. Dönci egy méltatlankodó morgás kíséretében felé fordult, rámeresztette szemét, minek hatására az eddig harcias Nikiből egy gyámoltalan kisegér lett - na nem szó szerint, de legbelül pontosan így érezte magát. Fejben egy zugot keresett, ahová elbújhat, jobb híján viszont beugrott a meglehetősen tépázott kanapé mögé.

Ízirájder Dönci leugrott citromsárga Simsonjáról, és szomorúan nézte, ahogy kedvenc vasparipája az oldalára dől. Kicsit megsínylette azt a robbanást - elmékedett, majd vállára vette a kiegyenesített kaszát, és elindult Babi néni háza felé, hogy visszaszolgáltassa a messzelátót, mivel már nem tudta hasznát venni. A kényes műszer ugyanis megsérült Salakszentmotoroson, amikor két órával ezelőtt a Makk VII-es és Csubakka mennybement.

Dönci pár lépésre járt a bejárati ajtótól, amikor a szomszéd ház függöny nélküli ablakában meglátott egy lányt. Nem ez készítette azonnali cselekvésre, hanem a lány mögött megjelenő zombi, aki egy lámpát emelt magasra, hogy lesújtson vele védtelen áldozatára.

Futás közben azon gondolkodott, hogy mindezidáig nem látott eszközhasználó élőhalottat. Ugyan idefelé jövet felfigyelt egy tízéves forma kislányzombira, de az csak a moncsicsiját szorongatta a kezében, amely feltűnő hasonlóságot mutatott gazdájával - elsősorban higiéniai hiányosságok és leszakadt fél arc szempontjából. Valószínűleg még egy dél-szudáni háborús árva is kétszer meggondolta volna, hogy felvegye-e a porból a moncsicsit (amennyiben rátalál, miközben kavicsokat dobálgat egy kies aknamező szélén).

Dönci - az önjelölt életmentő - nagy lendülettel rúgta be Kovács Dezső lakásának ajtaját, majd spontán harci üvöltéssel vágatott át az előszobán, hogy megakadályozza a zombit rémtette elkövetésében. Mindezek során még arra is figyelt, hogy a sréhen tartott kaszája ne kaszabolja össze a virágmin-tás tapétát.

A nagyszobába érve ugyan kicsit meglepődött a számítógép előtt álló alak nyugalmán, de ami még jobban meglepte, az egy, a hátán csattanó Fischer márkájú teniszütő volt.

- Áú! - fejtette ki véleményét behúzott nyakkal a nem várt atrocitás ellen, miközben a kecses ívben egy megtépázott kanapé mögé vetődő támadóját bámulta, akit kis késéssel a feltételezett áldozattal azonosított.

- Ne bántsd Dezsőt! - jött az ultimátum az ülogarnitúra takarásából.

- De hát... egy zombi... - magyarázta volna.

- Na ja, de nem minden zombi egyforma - jött a közbevetés a monitor elől. - Az ott a régi mocsár lenne? - fordult Béla ismét a képernyőn látható műholdas térkép felé.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Választ nem kapott, hiába nézett végig a tanácstalanul hátát tapogató Döncin, a sűrűn pislogó Dezsón, valamint a kanapé mögül lassan előmerészkedő teniszütőn, amit kisvártatva Niki is követett.

Csontváz Béla eközben megbabonázva nézte a képernyőt, miközben felé csoszogott.

- A táltos lidérc mocsahra - motyogta alig hallhatóan.
- El kell jutnom oda!

Dönciben ekkor tudatosult, hogy sajgó hátát feledve egy kockás inges csontvázat bámul.

- Na jó, feladom. Elmagyarázná nekem valaki, hogy mi az ördög folyik itt?

- Olyan csontvázsöktetés - érkezett a válasz a lánytól, akít mégsem kellett megmenteni.

- Ő is a temetőből jött, mint a feltámadt zombik? - érdeklődött Dönci.

- Nem. Bélát én ástam ki Bélával. Mármint őbélát - mutatott a monitort bámuló kockásinges csontvázra - őbélával - bökött a szintén a műholdas térképpel szöszmötölő alakra.

- Kiástátok? - hökkent meg a zombivadász.

- Aha, kincskeresés közben.

- És mondja, kedves Laracroft, milyen kincsről is van szó?
- vigyorodott el Dönci, miközben a falnak támasztotta a kaszát, mert már macerás volt tartani.

- Ó, találtam egy szép tarsolylemez. Meglehet ezer éves is, és színezüst - lendült bele Niki.

- Nocsak, ez érdekes. Ugyanis én is végeztem ásátásokat Babi néni hátsókertjében.

- Nem mondd, hogy találtál ott valamit?!

- Dehogynem!

- Micsodát?

- Egy demizson szilvapálinkát.

- Pálinkát? - csodálkozott a kincskereső lány.

- Ja. Az is megvan legalább harminc éves, mert még Babi néni megboldogult faterja rejtette el a körtefa alá.

- Mint a törökök elől a kincseket?

- Majdnem. Bár lehet, hogy csak Babi néni elől helyezte biztonságba. Találtam hozzá egy titkos térképet.

Dezsó eközben kicsoszogott a konyhába, mert megéhezett. A két tapasztalt kalandor és kincstulajdonos - bár abból a pálinkából már csak pár deci maradt a demizson alján - kíváncsian követte a zombit, aki sütéshez készülődött.

Kihozott a spájzból egy gyanúsán csendes macskát, majd begyömöszölte az asztalon lévő mikrohullámú sütőbe. Niki erre a homlokát ráncolta, és megjegyezte:

- Azért ezt még szokni kell... Kié lehetett az a macska?

- Szerintem ez Schrödinger macskája - mosolyodott el Dönci.

- Micsoda?

- Tudod, belerakják egy átlátszatlan dobozba, ez most itt a mikró, mivel az ajtaján nem lehet belátni a rászáradt vértől, és nem lehet tudni, hogy a sütésnek ebben a szakaszában még él, avagy már halott.

- Vagyis egyszerre él és halott - bólított Niki, majd lelkesen hozzátette: - Hülye vagy.

- Persze - vigyorgott Dönci. - Gyere, zárjuk be Dezsót a konyhába!

- Értem, Schödinger Dezsője - nevetett a lány, majd behajtották a konyhaajtót, és visszamentek a Bélákhoz. - A fényel hogy is van? Egyszer részecske, egyszer hullám? Akkor a macskahulla hullám?

- Szerintem jelenleg mikrohullám-állapotban van - döntötte el Ízirájder Dönci.

- Tehát ez a legrövidebb út - magyarázta Béla, miközben Béla megpróbálta felhajtani a kockás inge ujját, mert nagy lelkesedésében mindig beleakadt.

- Igen - helyeselt. - Csakhoty ott hemszegnek az atyszabáló élőhalottak.

- Ezt meg honnan tudod? - hökkent meg az élő Béla.

- Előbb néztem a neten, kamerázással. Tyorsan tanulok.

- Akkor, van jobb út?

- Ha Dönci ideadja a térképét, lehet, hogy találunk.

- Arra semmi szükség - ellenkezett Dönci. - Megmondom én, merre megyünk! A föld alatt!

- A föld alatt? Tán ismersz valami alagutat? - lépett közelebb hozzá Niki.

- Nem is egyet, harcos barátnóm!

- És azok tiszták? Nincsenek zombik?

- Olyanok biztos nem, mint ezek - mutatott Bélára.

- Kész az ebéd - Dezsó épp ekkor érkezett meg egy nagy tálcával a kezében, amin frissen sült, több napos macskatetem gőzölgött.

- Ú, ez rém bűdös! - fogta be Niki az orrát. - Köszí, de én kihagyom.

Dezsó lelkesen ajánlgatta az általa mesterfogásnak ítélt falatot, melyből valahogy mégsem akart enni senki.

- Több jut nekem - vont vállat sértődötten, amitől a feje vészesen oldalra billent.

- Úristen, lefejeződik! - sikoltott Niki.

- Ugyan dehogy! - Dönci Dezsó mellé sétált, megnyomta a vállát, majd egy nagy reccsenés kíséretében visszaállította annak nyakcsigolyáit tisztességes helyükre. - Na, kész is - veregette vállon Dezsót.

- Ne essünk szét, emberek! - szigorodott meg az élő Béla. - Itt mi haditervet készitünk!

- Milyen haditervet? - nevette Dönci. - A föld alatt megyünk és kész. Úgyis van egy sétám Babi nénihez, és az alagút is ott kezdődik.

- És messze van a vége? - érdeklődött Béla.

- A kocsmába vezet. Csak mondom, előtte át kell vinnem a néninek ezt - Dönci néhány másodpercig elmélyülte turkált farzsebében. Először kivett egy taknyos zsebkendőt. - Na, ez is megvan - örült meg vigyorogva. Ezek után egy elnyűtt, szintén taknyos jegyzetfüzetet talált. - Az életrajzom - lengette meg büszkén.

- Úty éhrted, önletrajzod - okoskodott a halott Béla. - Asz kell a munkához is, mindenütt aszt kérík - bökött a monitorra.

- Ne okoskodj! - förmedt rá a zombivadász. - Aztán van itt... áhá, megvan! - nagy boldogan felmutatta a messzelátót, ami ekkorra szintén taknyos volt (persze nem megfázott, egyszerűen csak összekente a zsebkendő).

- Mi ez? - kérdezte Niki, és már nyúlt is az eszközért, amit azonban Dönci elrántott előle.

- Nem nyúlkapizka - hajolt az arcába. - Érzékeny szerkezet!

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Használhatatlan - vágott közbe ismét a csontváz Béla.
- Nem kértek? - ajánlotta Dezső még mindig a macskát, melynek egyik fele már a szájában volt, másik felét pedig éppen darabokra tépte.

- Nem, köszi - legyintett az élő Béla.

- Akár használható, akár nem, én ezt visszaviszem, és akkor mehetünk tovább - morogta Dönci. Ha egy élő okosabb volt nála, azt se bírta, na de hogy egy halott legyen az! Ez aztán mindennek a teteje!

- Jól laktál, Dezső? - fordult Niki a hangosan csámcsogó zombihoz. Ő teli szájjal rámosolygott, minek következtében a félig meg-rágott tetem nagy placcsanással a földre esett.

- Anyukád nem tanított meg zárt szájjal enni? - gúnyolódott Dönci.

- De - vigyorgott Dezső.

- Viselkedj már, ha még tudsz... pfejj... - utóbbi „pfejj” talán inkább szólt annak, hogy Dönci megpillantotta kint felejtett motorját, aminek abroncsán két zombi veszekedett.

- Hogy jussunk át ezeken? - sétált Niki az ablakhoz, és a függönnyel félrehúzva, óvatosan kitekintett. Dönci nagyot szipogott, kihúzta magát, majd a lány mellé sétált, és válaszolt:

- Két zombit seperc alatt elintézek. Csak figyelj!

Dönci felkapta a kaszát, aztán ment, hogy elintézzék az élőhalottakat. Garfieldos zoknija és csapzott ábrázata ellenére feltűnően peckesen sétált, amin az élő Béla jót nevetett.

- Most mondd már meg, kinek teszi úgy magát! - véleményezte. Nikire nézett, Niki pedig rá, aztán újra Nikire, aztán Döncire. - Áhán - tudta le magában a gondolatot.

Dönci nem várt eredményt produkált: alighogy elérte a zombikat, az egyiküket állon vágta a kasza tompa végével, miközben a másikat csizmás lábával mellkason rúgta. Mindkét zombi elesett, ő pedig rávetődött a kevésbé mozgékonyra - arra, amelyiknek hiányzott egy lába és kilógó szemgolyója arcát csapkodva igyekezett megszabadulni rendeltetészerű helyétől -, majd egy gyors mozdulattal lemetszette a fejét. A közben mögötte talpra szökkenő (na jó, talán inkább magát talpra vontató) élőhalott épphogy nem érte el a vállát, Dönci már fordult is, és annak is lemetszette a fejét. Mindezek után körbenézett, és látva, hogy nincs a közelben veszély, intett a házban lévő csoportnak, hogy menjenek.

- Szerinted igazat beszél? - bizonytalanodott el az élő Béla.
- Nem tűnik százásnak.

- Aki Simagöröngyösön él, vagy nem százás, vagy zombi - vágta rá Niki. - Menjünk! Gyertek, zombikáim! - mosolygott vidáman az élőhalottakra. - Mindig ki akartam ezt próbálni! - lelkesedett az élő Bélára, aztán a csapat nekiindult, hogy egy teljes úttesten átvágva eljussanak Simagöröngyös határaihoz.

A még élő Béla ment elől, éberem figyelte a környéket, hátha a semmiből előteremne egy agyazabáló élőhalott. Mivel azonban ez nem következett be, intett, és előmerészkedett egy kockás inges, illetve egy nem-kockás-inges zombi, végül a szintén nem-kockás-inges Niki is.

Csontváz Béla bizonytalanul tette meg az első lépéseket, mert odakint erős szél fúj, így pedig, belekapva az ingbe, azt beleakasztva csontjaiba, nagy kihívásnak tűnt a talpon maradás. Niki gyorsan a segítségére sietett: Dezső kezébe nyomta a Fischer márkájú teniszütőt, aki a hirtelen támadt lendülettől majdnem orra bukott. Aztán összehúzta Bélán az

inget, és hátulról támogatva segítette első lépéseiben. Nem sokra rá Béla rájött, hogy ez a módszer beválik, ezért önállósította magát és összefogta lenge öltözékét.

Dezső közben elmélyülten tanulmányozta a teniszütőt: egyik ujját bedugta két szál közé, és amikor ki akarta húzni, hogy visszaadja a fegyvert Nikinek, ott felejtette jobb keze mutatóujjának első ujj-percét. Nagy vigyorral díjazta az eseményt.

- Gyere, gyere már! - türelmetlenkedett Niki. Kicsit meglökte a zombit, amitől az meglódult, de annyira, hogy hirtelen felindulásból csoszogott öt métert, méghozzá szokatlan fürgeséggel. Mellkasa és feje is előre húzta, ezért Bélának - az élő Bélának - muszáj volt elé állnia, hogy megfogja.

- Ahhoz képest, hogy döglött macskákat eszel, elég jó bórben vagy - nyögte a halott terhe alatt.

- Vigyázok a súlyomra - vigyorogta Dezső.

Ebben a tempóban villámgyorsan, csaknem öt perc alatt átértek a túlsó oldalra, Babi néni házához.

- Várjatok, körülnézek - szólt ekkor Dönci, majd az előbbihez hasonlóan, kitolva mellkasát, magasra emelve fejét belépett a házba. Amikor fél kézzel kinyitotta az ajtót, egy pillanatra igazi hősnak érezte magát: a rosszfűtőnek, aki fél kézzel is elbánik bárkivel! Bármivel, bármilyen ellenséggel, nem számít, élő, holt, egy, kettő, egy tucat vagy harmadfélszáz-hétpróbás!

- Vigyázz! - visította Niki, amikor egy zombi a földre küldte Döncit.

Niki gyorsan a segítségére sietett: a teniszütővel előbb állon, majd mellkason vágta a zombit, aki ettől a falnak esett, bár továbbra sem tett le Dönci felzabálásáról.

- Majd én elintézem ezt - ajánkozott az élő Béla. A földről felkapott egy követ, tarkón dobta a zombit, akire így már hárman jutottak. Míg ők az élőhalottal viaskodtak, addig a halott Béla és Dezső a kerítésnél állva nyújtózkodtak (nem sok sikerrel, köszönhetően, hogy Bélának nem igen akadtak ízületei, Dezsőnek pedig túlságosan is rugalmasak voltak). Béla egy pillanatra nem figyelt, így a szél az ingébe kapott, felemelte és felpakolta a kerítésre. Dezső rögvést felé sietett, hogy a segítségére legyen, de akkor meg a teniszütő szabadult el és vágta úgy kupán, hogy eldőlt, mint a sószsák.

- A kaszát! A kaszát! - kiáltotta az élő Béla a zürzavarban, aki közben már két zombival viaskodott.

Dönci gyorsan felpattant, kirohant a házból, bezárta az ajtót, és kaszájával kivégezte a Bélát (nem túl fürgén) leteperni készülő zombit. Niki gyorsan Dezsőhöz rohant, aki hanyatt fekvé kalimpált, hogy segítse már fel valaki. Csontváz Béla pedig jobb híján beletörődött a sorsába.

További öt perc heves harc után Dönci az idő közben megjelenő öt zombit egytől egyig kivégezte, a testdarabolás testgyakorlás közben odaillő hangulatú dalocskával (majdnem eltalálva a szükséges hangokat) adva nagyobb nyomtétot rutinos kaszasuhintásainak: Az utca kihalt, a hold visít az égen, az éj keze eltakar egy démont a térben. Suhognak a drótok, nyöszörögnek a fák, ködös óhomályban siratják el a mát. Talpam alatt ropog a megsorvadttal nappal, előttem egy démon surran el haraggal.

Ezek után Bélával csontváz Béla felé vette az irányt. Az egyetlen problémát az jelentette, hogy Babi néni erődítményeket megszügyenítő kerítéssel barikádozta el magát az

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

élőktől, aztán a halottaktól, majd az élőhalottaktól; így csontváz Béla nagyjából két méter magasan csüngött.

- Hát téged meg hogy a csudába szedjük le onnan? - vakargatta fejét Dezső. Kezébe akadt néhány hajcsomó, de ez zavarta most a legkevésbé.

- Kéne egy létra - gondolkozott Niki.

- Vagy egy szék - okoskodott Dezső.

- Szék, létra, minek az ide? - csóválta fejét Dönci, és néhány röpké ugrással fent termett a kerítés tetején.

- Lógunk, mi, lógunk, amikor tennivaló lenne? - viccelődött magában. Néhány másodpercet töltött csupán csontváz Béla kiszabadításával, aki ezek után nagy koppanással a földre esett. Elhagyta egyik lábszárcsontját, de nem esett komoly baja.

- Legalább nem lesz láb alatt - folytatta Dönci.

- Haj, azért csak vissza kéne tenni! - méltatlankodott Niki.

- Vissza tudjuk kötözni? - fordult Bélához.

- Nem kell - vágott közbe a halott Béla. - Visszavará... vará... zsolom. - És akkor hopp! A lábszárcsont egy szempillantás alatt a helyére reppent. Béla kicsit megmozgatta végtagjait, összehúzta az ingét, mert újabb szélfúvás jött, és várakozóan az élőkre pillantott (már amennyire pillanthat egy csontváz).

- Na, mehetünk végre? - türelmetlenkedett Dönci.

- Menjünk! - bólintott az élő Béla, majd a csapat tovább indult.

Azt hihetnék, hogy Babi néni háza a kerítésnél és a küszöbön heverő zombiknál nem lehet barátságosabb. És igazunk lenne!

Alighogy a csapat belépett, egy takaros, kellemes házacs-kába érkeztek. A házi húsleves és a házi kolbász illata belengte az egész helyet. Kiscicás tapéta, néhány szikkadt virágcsokor az éveket meghazudtolva fogadta az érkezőket barátságos, rothadó zöld színekkel.

- Hát, úgy látom, ez is kinyúlt - gondolkozott Dönci, amikor körbenézett. Életnek ugyanis nyoma sem volt.

- De aranyos lehetett a néni - szépített Niki. - Nézzétek! Van itt cicaágy, cicatál...

- És egy cica! - kiáltott fel Dezső boldogan. Gyorsan rávetette magát a macskára, és mielőtt még bárki szólhatott volna, eltörte a nyakát.

- Most komolyan, ezt muszáj volt? - szusszant fel Niki. - Van még vagy egy tucat macskád a házadban, Dezső.

- Tartalék - hörögte boldogan.

- És magunkkal akarod hozni? - érdeklődött Dönci.

- Megtartom - felelte a tetemet bámulva. - Szép kövér cica.

- Uram ég... - Niki kezébe temette arcát. - Nem, Dezső, nem hozod sehova!

- De keeeelll! - utóbbi kifejezése kicsit úgy hangzott, mint amikor egy sértődött kisgyerek próbálja a szülei tudtára adni, hogy márpedig neki arra a csokira szüksége van, anélkül a csoki nélkül megőrül, meghal, és különben sem élet az élet csoki nélkül. Csak csoki helyett itt döglött macskáról volt szó.

- Nem! Fújj! - Niki kicsapta Dezső kezéből a tetemet.

- Nézzétek, mennyi kolbász! - mutatott be egy szobába az élő Béla. A rózsaszín tapéta, a vaníliásárga szőnyeg és a zöldes-barna, csipkés fotel igazán jól passzoltak a kolbász áporodott barna színéhez.

- Na, ha éhes vagy, egyél azokból! - mutatott a szobába Niki. - Okos zombi vagy te!

- A macska jobb - érvelt nyugodtan Dezső.

- Hát, ha már az öreglánynak nem kell, megtartom a messzelátót - döntötte el Dönci, majd zsebre vágta a szerkentyűt. - Menjünk a kertbe, ott van az alagút bejárata.

- Mindjárt meghalok, olyan bűz van itt! - panaszkodott Niki. - Menjünk is inkább a levegőre!

Amikor a lány elfordult, Dezső kihasználta a lehetőséget, lehajolt a tőle telhető leggyorsabb tempóban, és felszedte a macskatetemet, majd elrejtette pólója alá: mintha hirtelen megnőtt volna a hasa.

- Nem buta, látni fogja - ellenkezett csontváz Béla.

- Addigra megeszem.

Így vágtak át megannyi kolbász, macskaeledel és macskatetem között, hogy elérjék az alagút elejét - vagy végét.

Babi néni hátsó kertjében a tyúkketrecekkel átellenben, keskeny betonlépcsőn lehetett leereszkedni a pincébe. Dönci a lejárattal előtt rövid eligazító kupaktanácsot tartott, a tervezett útvonalat térképén szemléltetve, ami a nemrég, egy bodzabokor mögül kilesett aktuális zombiügyi állapotot mutatta.

- Azért is jobb a föld alatt haladnunk, mert itt és itt útlezárás van, amit folyamatosan őriznek a fegyveresek és a járványügyi bohócok. Mi pedig simán átszisszolunk a talpuk alatt. Ennél az elágazásnál kell jobbra fordulnunk, onnan már csak tíz perc séta a Rumszesz pincéje a kijáratnál. Onnan pedig már egyszerűbb lesz a továbbjutás.

- Elképesztők ezek a földalatti járatok! - lelkesedett Niki. - Vajon kik építhették?

- Ezt a szakaszt, a pincétől idáig Babi néni faterja ásta hetven-kettő tavaszán - felelte Dönci. - De hogy a régi alagút mikor épült, azt sajnos nem tudom.

- Miért, mi történt hetvenkettőben? - érdeklődött Béla.

- Télen nagy hó esett, és az öregnek macerás volt eljutni a kocsmába.

- Micsoda nagyszerű ötlet! - bólogatott Dezső, aki átérezte, milyen áldatlan állapot egy hótörlesztés miatt hosszú napokon át Göröngyösi Olaszrizling nélkül sýnylődni.

- De ugye nem fog a nyakunkba szakadni? - adott hangot kétségeinek Niki.

- Legutoljára úgy két éve voltam lent - felelte Dönci -, akkor még rendben voltak a járatok. Ne aggódj, jól megépítették anno. Elemlámpák rendben? - fordult Béla felé.

- Négy darabunk van. Egy jut nekem, egy neked, egy Nikinek, és egy...

- Én látok a sötétben - vetette közbe Béla.

- Akkor az utolsót hozza Dezső - nyomta a zombi kezébe a jó harminc centis ezüstszürke lámpát.

Dezső kíváncsian nézegette, majd meg is nyalta próbaképpen. Niki segített bekapcsolni neki.

- Látod, így világít - nyomta meg a kellő helyen.

- Akkor indulás! - állt az élre Dönci, és határozott léptekkel elindult a lépcsőlejáraton.

A hátsó kertre csend telepedett. Csak a szél motozott a ritkás fű és a karalábéágyások között. Ám pár perc múlva ütemes zörej kelt életre a tyúktól belsejéből, majd feltűnt Babi néni, és a pincelejárattal felé indult, furcsa, csoszogó léptekkel.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Mennyi hordó! - csodálkozott Béla a pince közepén állva. A falak mellett több tucat fahordó pihent, a sort néha egy-egy jókora üvegből készült tárolóedény törte meg. Némelyikben vörös, némelyikben sárgás, némelyikben áttetsző folyadékkal.

- Babi néni vésztartaléka - nyújtott tárlatvezetést Ízirájder Dönci.

- Nocsak, nem vetette meg az itókát.

- Nem mind pálesz, ami fénylik. Ebben a kisebb hordóban két éve aludtettet találtunk Tibi haverommal, miután a mellette lévőből kifogyott a bor. Ő azért megkóstolta, arra hivatkozva, hátha kumisz. Talán emiatt csúszott bele hazafelé a patakba. Szerencsére kellemes nyári estén történt, így nem didergett, miközben kiöntötte cipőjéből a patakvizet, és a nadrágja is gyorsan megszáradt. Azt a hordót akkor sikerült felborítanunk is, úgyhogy utána bele kellett mártogatni a macskát, figyelemelterelés céljából.

- És működött?

- Nem igazán, de már a látványért megérte - vigyorodott el Dönci az emlékkép hatására.

- Merre tovább? - kérdezte Béla, a falat szemlélve.

- Segítsetek, ezt a két ládát arrébb kell raknunk!

Közös erővel - bár Dezső inkább csak szurkolt - elrángálták a karalábéval teli faládákat, a helyükön egy csapóajtóra lelve. Bár nehezen és nyikorogva nyílt, előbukant a keresett földalatti járat, amit még Babi néni faterja ásott hetvenkettő tavaszán. Libasorban leereszkedtek, majd elindultak a másfél méter széles folyosón.

Az út nagy része eseménytelenül telt, eltekintve attól, hogy egy-két leomlott földkupacnál át kellett tuszkolniuk a nehezebben mozgó élőhalottakat.

- És már meg is érkeztünk a Rumszesz nevezetű vendéglátóipari helyiség falai közé! - lelkesedett Dönci, mint egy profi idegenvezető.

- Pontosan hova lyukadunk ki? - érdeklődött Niki.

- Hát, izé, a női mosdó kettesszámú, használaton kívüli szepa-réjába - érkezett a válasz.

A Rumszeszben eközben zajlott az élet. Ugyan a zombik eléggé felforgatták a simagöröngyösiek hétköznapijait, ahhoz nem voltak elegendőek, hogy változtassanak a törzsközönség italozási szokásain. Sőt a felfordulás inkább csak növelte a napi forgalmat.

Ehhez a maga szerény módján Sz. Tibor is hozzájárult azzal, hogy a rendkívüli körülményekre való tekintettel, kettővel megnövelte a délutánonként elfogyasztott szokásos barackpálinka kontingensét. Főleg mivel tegnap már megint belecsúszott a patakba, pedig odafelé szép ívben ugrotta át. Még szerencse, hogy nem tél van.

Huszonkettőnegyven, a csapos és kocsmáros éppen elé tölt egy újabb felest, majd egy-egy sört vitt ki a sarokasztalhoz, ahol két, eléggé megviselt külsejű ember susmogott.

- Köszönjük! - bólintott Borz, majd még jobban szemérezte húzta a kalapját, és tovább magyarázott valamit a mellette ülő alaknak.

Eközben Tibi felhajtotta a barackot, és pislogva szemlélni kezdte a szemközti falon lógó, égő nyakú zsiráfot. Azon mélázott, hogy a képen az a furcsa lobogás a festő zsenialitását dicséri, avagy csak a negyedik pohár nem várt mellékhatása. Nem jutott konszenzusra, inkább a Dali festmény

alatt ücsörgő, ismerősnek tűnő, bajszos alak lelkes szavait hallgatta.

- Én mondom néktek, ez nem maradhat annyiban! Talpra magyar, hí a haza! Itt az idő, most, vagy soha! Mit rám kentek a századok, lemassuk a gyalázatot! Hol sírjaink domborulnak...

- Nono - szólt közbe Tibi a pult mellől -, mostanság vigyázni kell a hasonló megnyilvánulásokkal, mert a jelenlegi helyzetben gyorsan rád ragasszák, hogy szélsőséges vagy, ha ilyeneket mondasz. Nem tudsz inkább valami vidámabb verset?

A bajszos először bosszúsan meredt a közbeszólóra, majd felsóhajtott, és poharát felemelve újabb szavaltba kezdett:

- Gondüző borocska mellett vígan illan életem; gondüző borocska mellett, Sors, hatalmad nevetem. És mit ámultok? Ha mondom, hogy csak a bor istene, akit én imádom, aki e kebelnek mindene. És a bor vidám hevében...

- Hát nem is tudom - súgta Borz a mellette iszogatónak -, szerintem sok benne a szóismétlés. Bezzeg a haikuk! Egyrészt nem tart soká megírni - egy regénynél tuti rövidebb -, másrészt abból a pár szóból észre se vehetik, hogy nincs a költészethez tehetséged.

Edömér egyetértően bólogatott e szavakra. Ő aztán tudta, hogy Borznak ehhez sincs semmi tehetsége. Csak sajnos kitarító.

Ekkor nyílt a női mosdó ajtaja, ahonnan Ízirájder Dönci lesett ki a vendégek felé. Mivel mindent rendben lévőnek talált, vidáman kimasírozott, a kocsmárosnak integetve.

- Szia, Huszonkettőnegyven, beugrottunk páran, ha nem gond.

- Ugyan már, Dönci, te itt mindig szívesen látott vendég vagy!

- Mondd csak, hogy állsz a zombikkal! Mármint a nyugibabb félékkel.

- Ha az agyam helyett a sörömré pályáznak, és még fizetnek is érte, akkor semmi gondom velük. Látod azt a sarokasztalt? Éppen ott iszogattam.

- Ühüm. Cső, Tibi! Mi a harci helyzet? - fordult Dönci a pult felé.

A megszólított erre felemelte mutatóujját, belenyúlt a zsebébe, és elfordult. Rövid ideig matatott valamit, majd közelről Dönci arcába nézett, és így felelt:

- Hörr... hörr - kinyitotta száját és két újjal kihúzott belőle valamit. - Törpehörcsög! - közölte, tenyerén Dönci felé nyújtva a kis rágcslót.

- Oké, ez fáj - vigyorgott Dönci.

Szegény, alkoholpárába burkolt törpehörcsög lelki szemei előtt lassan forgó, kéklő gyümölcsöktől roskadozó szilvafák járták vidám táncukat.

Amikor Ízirájder Dönci visszaindult a női mosdó felé, kicsapódott a bejárati ajtó, és négy fegyveres nyomult be a Rumszeszbe.

- John Smith ügynök vagyok, senki se mozduljon, a terület fertőzött! - kiáltotta az egyik berontó szíjájás. - Azok lesznek ketten, a sarokban - mutatott Borzék felé.

HomoErgaster

Kurgan történetek: Rejtély Gisela Valdez színre lép... titokban

3. rész – Nézőpont

Amikor Novaeu bezárta az ajtót néhány másodpercig halálos csönd hullott a kiürült helyiségre. Aztán nyögés, és kaparászás hallatszott. A következő pillanatban az ajtó melletti domború falrész kinyílt, és egy kéz nyúlt ki belőle, majd egy formás, vékony láb követte. A burkolat egy hosszúkás része kiugrott, és leesett a padlóra. Elfojtott, zamatos káromkodással, kászálódott ki a szűk helyről egy nő, ziláltan, és meglehetősen feldúltan. Az elmúlt percekben, míg a felügyelő a kabinban keresgélt, ő benn szorongott egy üregben, amit a kabin lakója kreált. A csővezetékek fedőburkolatát megbontva, Kurgan rejték helyét készítette a kardjának, ebben rejtőzködött idáig. Csak azért fért be, mert boldogult anyjának testalkatát örökölte, és nem volt egy testes ember. Gisela Valdez figyelő óvatosan megpróbálta a kilincset, zárva volt. Hisztérikus nevetés buggyant ki belőle, alig állt a lábán. A Kurgan kardtartójának fedelét visszatette. Halkan kattánva zárult be. A burkolaton már semmi jele sem volt többé az üregnek: mestermunka. Inkább a halál döntötte el, mintsem még egyszer oda be. Lassan, kissé remegve a kajütablakhoz lépett, és ő is kinézett rajta. – Ó Madonna mia, hogy mászott ezen ki? Biztos, hogy kimászott? Látni ugyan nem látta, de hallani annál inkább. Kurgan a nagy termetű halhatatlanok közé tartozott, nem mindennapi izomzattal, de mégis valahogyan kipréselte magát ezen az ablakocskán, és aztán...beugrott a tengerbe? Nem tartotta valószínűnek, Ő nem megy el, ő nem olyan. Lepillantott, aztán valami megrántotta a haját. Idegesen kiszabadította, a beakadt tincset, és közben egy felfelé irányuló csillagos repedést vett észre a kajütablak szegélygyűrűjén. Elmosolyodott.

– Naná, nem kis darab! De hogyan közlekedett odakinn?

Hiába erőlködött nem tudta elképzelni a látványt, ahogy Kurgan tíz körömmel kapaszkodva a vizes-csúszós szegecsben, oldalaz a hajó pusztá burkolatán. Ez meghaladta a fantáziáját. Megfordult.

– Mire kellett neki a szőnyeg?

Hirtelen az a szörnyű gyanúja támadt, hogy a társa nem

volt olyan szerencsés, mint ő! Megrázkódott, igen Victortól kitélik, hogy beletekeri az elkapott figyelt egy szőnyegbe és kidobja az ablakon. Tehát egyedül van. Azt már találgatni se merete, hogy hova ment, most fontosabb dolga van, neki kell valahogy innen elmenni! Tekintete ide-oda cikázott a szűk helyiségben, és egyszerre megpillantotta a lenyitható asztalkán a kulcsot! Novaeu tette oda, amikor elvette a matrótól! Diadalmasan felkapta, és a következő másodpercben már kinn is állt a folyosón, szétnézett. Senki sem volt a közelben. Hosszú percekbe telt, míg a saját kabinjába ért, közben reszkedett attól, hogy szembe jön a felügyelő, vagy esetleg maga Kurgan. Bezárkózott, ingerülten vetkőzni kezdett, egy csomóba hajigálva az átizzadt ruhadarabokat. Csak akkor nyugodott meg, amikor teljesen pucér lett, minden pórusa szabaddá vált. Végigdobta magát az ágyán, és elgondolkodott azon, hogyan írja meg mindezt a jelentésében. Marsellie-ben le kell adnia az akció eddigi menetét! De még nincs vége! Szentséges szűz! Ez a Wiltz leszúrta a Kurgant! Az meg mint a birka túrta...! De tényleg ez történt? Valami hiba van, de nem tudta mi az. A Kurgan várt valamire... valakire... de nem az következett, hanem a buggyant régiség kereskedő! Ismerte a Sztiz ügyet, csak azt nem gondolta, hogy ilyen fordulatot vesz! Tulajdonképpen meg kellett volna akadályoznia, hogy ez történjen, a gondosan felépített terv: Kurgan figyelése, és a követése Pompeiibe, szinte ugyanolyan romos, mint az ókori város...és hol az ördögbe van Henry...? Meglehet, hogy egy szőnyegben a tenger fenekén. Nem látta, mióta elindult a hajó! Ettől a pillanattól az események kiszámíthatatlan úton haladnak, neki pedig rögtönöznie kell! Gondolatban felidézte mi történt, hogy könnyebben le tudja majd írni...

1/ Fiktív nézőpont: „Holttest a híd alatt!”

írta: J.G. Patkins, részletek

„...Sulviant felügyelő felnézett az ólomszínű égre, és mogorván egy kávéra vágyott. A novemberi ég látványa elkésérette, de főként az, hogy az egész tegnapi napon esett. Az elmúlt 24 órát szívesen elfelejtette volna a derék felügyelő. Az éji kásás utcákon várni a gyilkosra, aztán követni, leleplezni, üldözni, és elfogni nyáron sem épp leányálom, de ilyenkor? A csontjaiban ott érezte az éjszaka hidegét még, hiába vett otthon egy forró fürdőt. Most pedig egy erős fekete régvagyott. Kedvetlenül bámulta a folyóparton heverő fej nélküli hullát.

– Egy újabb ismeretlen hulla – állapította meg lemondóan. Ekkor ért mellé Boux nyomozó, a kezében elázott papírokkal.

– Megtaláltuk a zsebében az iratait felügyelő úr, az áldozatot René Lafenn-nek hívták, és régiségkereskedő...

Sulviant érdeklődve nézegette a saláta jellegű iratokat.

– Hummmm... egy régiségkereskedő. Van valami nyom?

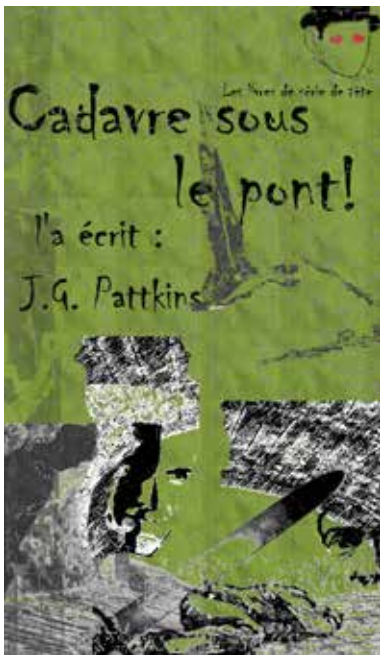
Boux képe felragyogott.

– Igen uram! Az áldozat még most is görcsösen markol egy antik széles pengéjű kardot...

Sulviant kimeresztette a szemeit.

– Hogy kicsodát?

– Egy régi kardot uram! Megér vagy egymilliót...!”

„...Sulivant egy ki-nagyított fényképet dobott az asztalra.

- Iseri ezt az embert?

Kerutzer színpadiasan felvonta a szemöldökét, ahogy a képre bámult. Ettől olyanná vált, mint egy keselyű a prédáját lesve. Az arcán megváltozott a fény, az eddig homályban lévő, mélyen ülő szemek, hidegen villogtak akár egy kard pengéje. Megrázta a fejét, és visszazötytyent a székébe.

- Nem.

- Nézze meg jobban!

A nagydarab pacák,

a fejét rázta.

- Fel szoktam ismerni, akivel egyszer beszélek. Ezzel itt... - a kép felé bökött - még nem találkoztam.

Sulivant a fejét csóválta.

- Nem is fog, meghalt.

- Óóhh!

A műmeglepetés felbosszantotta a felügyelőt. Idegesen az asztalra dobta a kardot.

- Ehhez mit szól?

A pasas abbahagyta a színjátékot, és érdeklődve méregette a fegyvert.

- Toledói, 18. század. Szép darab, mennyit kér érte?

A tisztán üzleti kérdés váratlanul érte a felügyelőt. Dühösen felhorkant.

- Ne szórakozzon velem! Ez az övé volt!

Intett a „fel nem ismer” képre. Elégedett cápamosoly volt a reakció.

- Már értem. Nem maga akarja eladni! Ki az örökös...?”

2 / Fiktív nézőpont: „A gyilkos arca”
írta: V. G. Bartolage részlet

„...a homlokráncolás, amely Krutziger arcára gyűrődött a kérdés hallatán, egy fáradt mosónőé volt, akinek a napi robot után felteszik a kérdést: mit szól az atomhasításhoz? Az említett munkásnő zafatos káromkodások közepette vágta volna pofon a tudálékos kérdezőt. Sluvan felügyelőt ugyan nem fenyegette ez a veszély, de ő azért közel állt hozzá,

hogy begorombuljon. Ez a pimasz fráter úgy tesz, mintha nem ismerné az áldozatot, pedig ismernie kell, mert üzletelt vele.

- Nézze ha most bevallja az enyhítő körülmény!

- Mi enyhít, a kötélt szorítását a nyakamon? Szoktam találkozni a magam fajtával, de megölni nem szoktuk egymást... árt az üzletnek... Erre a főszerre nem emlékszem!

Bökött a képre. Sluvan ingerülten felhorkant.

- Akarja hallani az elméletemet?

Krutziger nyájasan mosolyogva bólintott, ettől a vigyortól egy dögkeselyű jutott a felügyelő eszébe.

- Csak ha nem hosszú. A moziban is el szoktam aludni.

- Vicces egy fiú! Maga találgat beszélt meg ezzel a... hogy is hívják?

Krutziger megvonta a vállát.

- Még nem mondta a nevét.

- Rendben van okos tojás! Szóval meg akarta venni tőle a kardot, de sokallta az árát. Ezen csúnyán összekaptak, és maga erősebb lévén megkaparintotta a régiséget! Ha már a kezében volt, szépen megspórolta magának az árát... csak egy suhintás: nyissz! Nincs tovább gond, egy vetélytárrsal kevesebb, és megszerezte az áhított műtárgyat! Na persze megzavarták, így nem tudta elvenni tőle...!

Krutziger halkán, baljósan kacarászni kezdett, belefojtva a felügyelőbe a szót

- Akarja hallani az én elméletem is?

Sluvan meglepetésében önkéntelenül bólintott.

- A madár szerelmi bánatában a folyóparton sétált, azon tanakodva, a vízbe ölje magát, vagy harakirit kövessen el... mivel nem tudott dönteni, egyszerűen lefejezte magát!

Sluvan eltátotta a száját. Annyira természetesen, és hihetően adta elő ez a Krutziger a nyilvánvalóan blőd képzetlenséget, hogy egy pillanatra még el is hitte. A beálló fagy-pont körüli csendben a felügyelő ádámcsutkája mozgott némán. Úgy ugrált, mint egy teniszlabda. Nem lehetett tudni ordítani fog-e. A felügyelő elméje szavanként végigrágtá a gyanúsított mondókáját, amin mint egy sikamlós angolnán, nem lehetett fogást találni. Végül fennakadt egy számára ismeretlen szón...

- Mi a fene az a here... herekigi?”

(A regények ezen a részén ezután a távol-keleti szokások, és törvények felszínes ecsetelése következik... a szerző megjegyzése)

Egy különös író

Amikor a rögtönzött helyszínelésből, kilépett a viharba, és már másodszer visszaindult a bárba, eszébe jutott egy furcsa alak, akit Párizsban ismert meg, a '20-as évek elején. Emigráns volt, a bolsevik forradalom elől menekült Franciaországba. Legalábbis ezt állította. Mint minden orosz akkoriban, sőt a többség arisztokratának vallotta magát, ha nem volt az, akkor is. Párizsban hemzsegték a zavarosban halászó „mű-arisztokraták, és főleg a mű fehér-oroszok” na meg más szélhámosok ezek farvizén. Az igazi nevét egyszerűen elfelejtette, ha ugyan volt neki, de az írói álnevét nem. A vízpára különös fénytörése okozta hangulatban, ez a másik história jutott az eszébe, ami összefüggött '920 novemberével. I.G. Pattkins egy habókos író volt, hatalmas lelkesedéssel, kevés tudással. Noha állandóan kriminológiai témájú cikkeket

olvasott, leginkább egy cirill betűs könyvet becsült, amely mint elmondta egy kriminalisztikai szakkönyv. Nem tudta megbecsülni, hogy a könyv mennyire volt komoly, vagy fércmű, nem tudott oroszul. Pattkinsnak olvasta néhány könyvét, és igazán jól szórakozott, noha a megoldások elég gyengécskék voltak, Pattkinsban volt írói véna, és lendület. A lefejezős gyilkosság esete után ismerte meg, pimaszul ott szaglászott az előcsarnokban, egy igazolványt mutogatva, amit kétségtelenül egy írókör adott ki, de nem volt sajtóigazolvány. A félig-meddig szélhámos író az mentette meg a kidobástól, hogy ő megkérdezte a nevét, az pedig kihúzta magát, és I.G. Pattkins-ként mutatkozott be. Az éjszaka ügyeletben volt, miután a főnöke úgy gondolta, hogy ráfér a nyugi a zűrök után, és beosztotta egy halálosan unalmas szolgálatra. Az éjszakázást jól bírta, ebben évtizedes rutinja volt, de az unalmat nem. Így elolvasta egy kollégája által a papírkosárban dobott számárfüles ponyvát, Pattkins művét, a: „Rejtély a ködben” címűt. Remekül szórakozott. Önfeledten végigrohogta azt a három és fél órát, ami alatt kiolvasta a kimit. Miután könnyesre nevette magát, megivott egy kávé, és visszadobta a könyvet oda, ahol találta. Most egyszerre találkozott az elkövetővel. Fura véletlen volt, bár nem hitt a véletlenekben. Érdeklődésére, hogy mit csinál itt, az író elmondta, hogy anyagot gyűjt, főleg a legutóbbi lefejezős ügyben. Beszélgetni kezdtek, és nem engedte, hogy kidobják Pattkinst. A kabátjáért menet kihalászta a kukából a könyvét, és lent megmutatta neki. Az író szeme felcsillant, és azon nyomban dedikálta neki a salátásra olvasott művet. Ez megalapozta a barátságukat. Meghívta egy kávéra a közeli bisztróba, közben Pattkins a lefejezős ügyről faggatta. Amikor megtudta, hogy ő vezette a nyomozást, lázba jött, hálát adott valami ismeretlen orosz szentnek, és lázas buzgólkodással jegyzetelni kezdett egy összefirkált noteszbe. Végül is nem sokat habozott, és amennyit csak lehetett elmesélt Pattkinsnak, azt sem titkolva, hogy nem született megnyugtató megoldás. Az író az összes újságcikket betéve tudta, és idézte neki, így utólag értesült a sajtó légből kapott találgatásairól, és a nem egyszer személyeskedő kommentárjairól. A főnöke sem tagadta később, hogy több sajtóper van az ügy miatt folyamatban. A következő napokban sokszor találkoztak, sokat beszélgettek, és Pattkins nagyon sokat jegyzetelt. A főnöke némi homlok ráncolás után rábólintott a gyagyás íróval való együtt működésére, nem azért mintha még remélte volna, hogy megoldás születik. Mint kiderült, inkább terápiás céllal hagyta lógni az írókat a nyakán, mivel a keserű kudarc után minél hamarabb vissza akarta kapni az egyik legjobb emberét. Az író két könyvet is írt abból, amit elmondott neki. A „Kard által homályosan” és a „Holttest a híd alatt” Az egyik konkrétan

erről az ügyről szólt, míg a másik egy ezen ügy háttérben zajló fiktív mellékszál volt. A két könyv zajos siker lett, elsősorban a letagadhatatlan „valóságsgaza” miatt. Pattkins vérszemmet kapott a sikertől, és sokat írt. Befutott, sikeres lett. Ő is rendelkezett dedikált példányokkal a krimikből, sőt egyszer Pattkins elcipelte egy dedikálásra is, ahol barátjaként, és híres nyomozóként mutatta be. Éppen akkoriban oldott meg egy botrányos, kettős gyilkosságot, a felsőbb körök is érintve voltak, így az olvasóknak ismerős volt a neve, szerencsére nem a lefejezős kudarcból, hanem a friss sikerből. Amilyen hirtelen találkoztak, olyan hirtelen ért véget az ismeretségük. Pattkins egyszerűen egy napon eltűnt, és soha többé nem jelentkezett. Értetlen volt, és ez fokozódott, amikor a külügyi hivatal egy munkatársa is felkereste, hogy beszéljen vele. Ekkor értesül arról a gyanúról, hogy I.G. Pattkins valójában szovjet kém lehetett. A gyanút nem tudták igazolni, sem elvetni, de számtalan gyanús momentum akadt. Így aztán Pattkins „esete” csatlakozott a lefejezős talányhoz, és megoldatlan maradt.

- Felügyelő, tényleg eltűnt a hulla? - kérdezte tőle Lord Stinger, amikor visszaért. Bólintott.

- El, a gyilkos megszabadult tőle.

- Hogyan akar olyan bűnügyben kinyomozni, amiben nincs meg az áldozat? - kérdezett ismét a Lord. Novaeu ránézett.

- Láttam a hullát, a vért, és más nyomokat... de ezt bízza rám.

Válaszolta magabiztosan, de különösebb megalapozottság nélkül. Ebben a pillanatban arra koncentrált, hogy álcázza a külvilág felé az egyre súlyosabb kudarcérzetét! Úgy érezte vaksötétben tapogatózik, olyan erők munkálkodnak a háttérben, amikről halovány fogalma sincs.

- Mit tegyünk?

Kérdezte a kapitány. A felügyelő ránézett, és elővette az utaslistát, amit nemrég a zsebébe gyűrt. Hirtelen eszébe jutott a kép: Mr. Kruger szállt fel utolsónak! Ő vetett rá egy pillantást, mivel valahonnan ismerősnek hitte! Kruger elindul, ő pedig a part felé néz, azon töprengve, hogy az angol kiadója meddig tűri majd az aprólékos munkamódszerét, amellyel a szövégét írogatta. Bizonyos volt benne, hogy a fordító türelmetlen lesz, amit meg is értett... és ekkor megszallta az ihlet, az a képesség, ami csak kevés nyomozóban van meg. Nagyon pontosan belépillant, hogy valaki más is nézte Krugert. Az egyik utas hosszan bámult utána. A szemében felismerés. A szemében gyűlölet... Hoppá! Megvan a gyilkos! Keményen a kapitányra nézett.

- Hívja ide a másod-harmadosztályú utasokat, most azonnal!

Az úri társasághoz fordult:

- Mindenki menjen a kabinjába kérem! Itt most gyanúsítottakat fogok kihallgatni...!

Kihallgatás: Wiltz históriája

Novaeu türelmesen kérdezte az utasokat. Szép nyugodtan haladt, nem akarta, hogy a gyanúsított idő előtt feleszméljen. Amikor az embere a helyiségbe lépett, az addig érzett feszültség eltűnt. Ismét a régi önmaga lett, nyugodtan mérte fel a fickót. Átlagos termetű, de az átlagosnál keményebb kötésű, feszes tartású férfi volt. Széles járomcsontja, vastag a szája. Hideg, szinte áttetszően világoskék szemeiből

öntudat és intelligencia sütött. Katonaviselt ember, a tartásán látszott.

- Neve? - kérdezte tőle.

- Herbert Wiltz - válaszolta szűkszavúan, és tovább bámult. A felügyelő nézte. Kétségkívül ő volt az, aki a korlát-nál állva, gyűlölködve nézte Krugert.

- Német?

Wiltz bólintott.

- Az voltam.

Novaeu hátradőlt a székén.

- Kifejtené ezt bővebben?

A férfi megrántotta a vállát.

- '918 márciusában Francia fogságba estem. A háború után nem mentem haza... minék, családom nem volt, a meny-asszonyomat elvitte a spanyolnátha. Azóta világpolgár vagyok.

- És szabad megtudnom, miből él? - A férfi elnézett a feje felett, a mennyezet intarziás mintáira.

- Régiségeket adok-veszek.

Novaeu felügyelő kis híján felugrott a székéből, ám szerencsére sikerült türtőztetnie magát.

- Miféle régiségeket? - kérdezte közömbös arccal, amennyire csak tudta. Ismét vállvonás, Wiltz ránézett.

- Mindenfélét, hagyatékokat veszek, adok, megbízásokat teljesítek, aukciókon veszek részt.

A felügyelő bólogatott.

- Kardokat is szokott venni?

A férfi meglepődött, aztán a fejét rázta.

- Nem... Egyszer szereztem egy dísztört Napóleon idejéből. Egy gazdag amerikai vette meg.

A felügyelő érezte, hogy ez nem jó nyom, de túl nagy volt a csábítás, párhuzamot vonjon, a az évtizedes históriához.

- Középkori fegyverek sem érdeklik?

Wiltz idegesen felhorkant.

- Nem, a háború óta nem foglalkozok fegyverekkel!

A felügyelő felemelte a kezét.

- Kérem ne idegeskedjék! Tudja, hogy ki az áldozat?

Fejrázás. A férfi lepillantott a padlóra. Novaeu abban a biztos tudatban, hogy a férfi ezúttal hazudott, új kérdést tett fel.

- Tudja-e mivel foglalkozott az elhunyt?

Wiltz felnézett.

- Nem.

Novaeu csalódottan állapította meg, hogy most nem hazudik. No nem baj, mivel tudom, hogy te tetted barátocskám, most egy kicsit megleplek - gondolta magában.

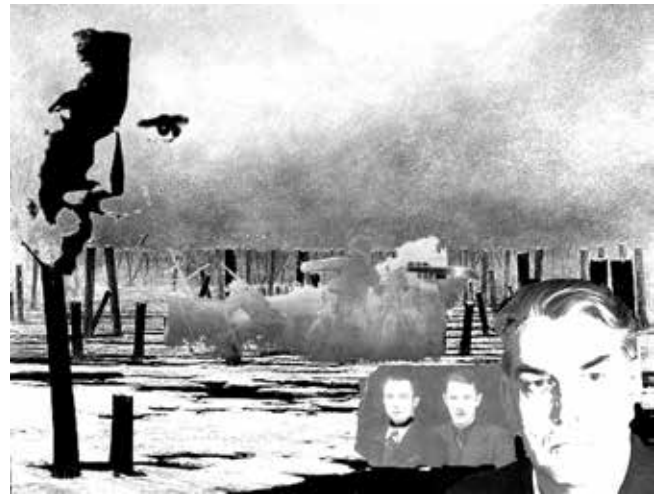
- Akkor hagy világosítsam fel: régiségkereskedő volt!

Wiltz döbbenet meredt rá, homlokát ellepte a veríték, valamit motyogott, kétségtelenül németül. A „mein gott”-ot tisztán hallotta.

- Engem gyanúsít, letartóztat?

A felügyelő megingatta a fejét.

- Ez nem pusztán gyanú! Ez a mostani eset összefügg egy tizenkét évvel korábbival! Abban az áldozat volt a gyanúsított. Okkal feltételeztem akkor, hogy megölt egy másik

régiségkereskedőt... egy kardért! Egy nagyon értékes kardért!

Wiltz rémülten meredt a felügyelőre, most kell ütni a vasat, gondolta az.

- Az a véleményem, hogy ön most megbosszulta annak az embernek a halálát, így van?!

A férfi rémülten megrázta a fejét, hátrált egy lépést. Novaeu felugrott, a bosszú szóra a férfi megrázkódott, ami szinte egy beismeréssel ért föl.

- Maga ismerte az akkori áldozatot, és tudta ki volt a gyilkosa! Most meglátta a fedélzetre lépni, és felszakadtak a régi sebek. A barát, vagy üzlettárs gyilkosa itt utazik ezen a hajón! Ez tűrhetetlen, és megölte!

A férfi tiltakozni akart, de a lendülete megtört, komoran meredt maga elé.

- Igen, én voltam - mondta halkan. - De nem azért tettem, amit maga mond! Fogalmam se volt róla, hogy Krugert érdeklik a relikviák!

Felnézett, Novaeu látta rajta, hogy ismét őszinte. Kissé megkönnyebbült a beismeréstől.

- Akkor miért tette, mondja el!

Wiltz felnézett, egy keserű, kiégett veterán nézése volt ez.

- 1917 őszén történt, az első vonalban álltunk. Hevesen ágyúztak minket, gázban álltunk. Volt nekem egy Franz Büllow nevű bajtársam, akivel nagyon jó cimborák voltunk. Többször megmentette az életem. Támadási parancsot kaptunk, először a rohamfelderítők mentek ki a senkiföldjére, utánuk mi. Sikerült elfoglalnunk egy ellenséges állást, de megrekedt a támadás. Csúnya tűzpárbaj alakult ki, a levegőben több volt az ólom, mint az oxigén. Ekkor egy alak ugrott be mellénk. Nem volt rajta gázálarc! Nem szabad lett volna életben lennie! Büllow felüvöltött, valamit mondott annak a másiknak. Nem értettem, hogy mit, de nagyon olyan volt, mint egy felsorolás a le és felmenőkből, az üknagyapáig. Közben gránátok robbantak, golyók sivitottak. Amaz is elmondott valami szöveget, és már egymásnak is estek. A fickó valami hosszú, fényessel... - A fejéhez kapott. - Most, hogy mondja talán egy karddal, de nem biztos, túl nagynek tűnt. Büllow, meg egy speciális eszközzel, egy késsel, ami nem is volt az... ahhoz túl nagy volt. Szörnyen éles volt az a kés, vagy micsoda, mit a barátom magánál tartott. Szabályellenes volt, és nem a felszerelés része. Állandóan élezte, szinte már megszállottan. Mindenki tartott egy kicsit tőle, nem volt normális dolog, hogy valaki, egy ilyen

háborúban, ekkora késsel szaladgál, ami inkább kard már! Tudom még a parancsnok is többször lehordta, állandóan kérdezgette, hogy mi a fenét akar ezzel a... „karddal”. Annak nevezte, kardnak! Tényleg túl nagy volt egyszerű késnek. Időnként megkérdeztem tőle, ezt miért csinálja? Sose válaszolt. Aztán az ellenség betalált az állásunkba. A levegőbe emelkedtem, körülöttem letépett karok és fejek repültek...

Szünet. A felügyelő dermedten hallgatott.

- Nem tudom milyen robbanás volt az, de még sose láttam olyat... Villámok csapkodtak benne, kék villámok. Az állásban mindenki az életét mentette, ahogy tudta. Én félig betemetődtem, úgy kellett kiásnom magam. Az első, akit megtaláltam Büllow volt, fej nélkül...

Wiltz sóhajtott.

- Ő ölte meg, ez a Kruger...! „Egyikünk maradhat!” Ezt üvöltötte oda az én barátomnak a gránátosóban... azt hiszem.

Novaeu felsóhajtott.

- Honnan veszi, hogy ő ölte meg? Azt mondta az előbb, hogy megcsónkított testek heverték mindenütt!

Wiltz indulatosan kaszált egyet a levegőbe.

- Biztosan ő volt az! Ez egy tiszta vágás volt, nem robbanás okozta seb! Nekem elhiheti, láttam pár ember fejét elszállni, meg tudom különböztetni! Tiszta vágás volt... sutty... fura de vért azt nem láttam. Az a rohadék gázalarc nélkül ugrott be közénk, ugyanez az arc, csak akkor hosszabb haja volt, mint egy vadembernek. Amikor fogságba estem, kérdezősködtem a rabtársaim közt, de senki sem tudott semmit. Csak én éltem túl. Ennek a rohadéknak, ott a pokolban Krutger-ként értettem a nevét. Ezt említettem, amikor az egyik Francia őrral összebarátkoztam a háború végén. Ez a francia sok furcsa dolgot mondott nekem. Mintha be akart volna szervezni valamibe... Sose vonzott a kémkedés. Ő ismerte valahonnan. Le kellett neki festenem, hogy nézett ki. Nem volt nehéz, azt a szörnyű vigyort sose felejttem. Később részegen azt mondta nekem, hogy nem Krugernek, hanem valami Kurgánnak vagy minek hívják, és neki az dolga, hogy figyelje. Na, mondtam neki azt már nem kell figyelned! Akármilyen is volt az oka. Maszk nélkül volt, ha nem ölte meg az a robbanás, akkor a gáz! Erre a francia kijózanodott, és kicsit mintha meg is ijedt volna. Ez a Kruger biztosan meghalt, mondta, felejtsem el. Úgy is tettem, mostanáig...

Novaeu komoran nézte a gyilkost. Most mi a fenét kezdjen ezzel? Egy háborús história, még csak ez hiányzott!

- Mesélje el hogyan ölte meg, az igazat, és tömören!

Szóltotta fel. Wiltz bólintott, de Novaeu felemelte a kezét.

- Egy pillanat! Miért dobta ki a testet?

Wiltz megütközve nézett rá.

- Tessék?

A felügyelő ismét érezte, hogy kicsúszik a kezéből minden. Annál szorosabban markolta tovább

- Mr. Kruger holtteste eltűnt, maga tüntette el!

A német a fejét rázta.

- Nem! Nem én voltam! Megöltem azt a mosolygó szörnyeteket, ha már a gáz akkor nem, aztán otthagytam... Azt akarja mondani, hogy nincs meg?

Novaeu kényelmetlenül nyelt egyet. A fickó nem hazudik, ezt érezte, és azt is, hogy nem ő volt az eltüntetető.

- Nem tud erről?

Amaz a fejét rázta, értetlenül, és gyanakodva... és némiképp ijedten.

- Nem... ha ez valami beugratós, nyugodtan abba hagyhatja. Elintéztem, mert tartoztam ennyivel a barátomnak, de nem dugtam el, és nem dobtam a tengerbe!

Novaeu megdörgölte a halántékát. Nyomott, furcsa érzete volt, mintha valaki a közelben kárörvendően figyelne. Egy nagyon ismerős, kárörvendő mosoly...

- Kezdje már! - sziszegte. Wiltz maga elé meredt.

- Amikor megláttam a fedélzetem, úgy éreztem ordítani fogok. A korlátba kapaszkodtam, mintha süllyedne a hajó. Ez nem lehet... ez nem lehet ő! Dadogtam magam elé. De bizony ő volt az! Megállt, lehajtott fejjel, mint aki gondolkodik. Aztán elmosolyodott... ezért a mosolyért öltem meg! Ugyanaz volt, mint ott a lövészárokban! Fogtam a korlátot, és kétségbeesetten próbáltam nyugodt maradni... csak amikor elment, tudtam megnyugodni valamelyest. Megölöm... tervezgetni próbáltam, de lázas betegnek éreztem magam. A barátom egykori fegyverét mindig magamnál hordom. A francia ismerősöm szerezte vissza nekem, mert elvették a mikor fogságba estem. Belemarattam az évszámot... háborús emlék. Tudja régiségkereskedőként nem kellene szentimentálisnak lennem... talán nem is vagyok az. Talán nem az emlékezés volt az oka, hogy azt a böhöm nagy kést mindig magamnál hordtam... nem, nem az volt az oka. Valahol megéreztem, hogy él, kibírta a gázt, meg a többi... Hogy hogyan? Sose töprengtem el rajta. Csak tudtam: igaz lehet. Aztán hirtelen ott volt a bizonyosság! Nem emlékszem, hogy vettem magamhoz az ereklyét, sok mindenre nem emlékszek. Arra sem, hogy találtam oda Kruger kabinjához. Mint egy álomban, léptem be az ajtón, ami nyitva volt. Mosolygott... tudja most, hogy belegondolok, akár egy hatalmas karddal a kezében is várhatott volna. De fegyvertelen volt. Nem szólt, és én sem... Wiltz elbizonytalanodott.

- Mit csinált Kruger?

A német a fejét rázta.

- Semmit. A padlón ült, törökülésben, lehunytt szemmel. Nem aludt, de nem is volt ébren...mintha...meditált volna... azt hallottam a keletiek szokták ezt, de még nem láttam sose... ez az izé... a transz, vagy mi... Felügyelő úr, csak egészen rövid ideig haboztam. Aztán attól félve, hogy magához tér abból a révületből, vagy miből, fogtam a barátom kését, és a szívébe döftem...Azt hiszem az utolsó pillanatban még feltámadt bennem a düh is...

Wiltz töprengve elhallgatott.

- Olyan...

Folytatta vontatottam...

- Olyan érzés kerített hatalmába, mint a háborúban... ott az ellenség! Döfd le a szuronnyal! Úgy dőlt el, mint egy báb. Mint a gyakorló téren, a szalmával kitömött bábu. Mintha álmodtam volna az egészet. Ott feküdt a padlón, és mosolygott... akár egy bábu. Azt hiszem megrémültem, hogy mégsem öltem meg! Mindjárt felkel, és kidob a kajütablakon! Pánikba estem, és elfutottam, még az ajtót se csuktam be...

A felügyelő fáradtan hallgatott. Mit kezdjen ezzel a históriával? Hogy adja be ezt a nyomozóknak... ki fogják röhögni...

Folytatása következik

2016

Szorgalmasan dolgozom
ebben az új évben is,
írom tovább verseim:
talán lesz köztük jó is.
Kettőezer-tizenhat,
sok sikert hozzá! nekem,
én leginkább szeretném,
ha lenne egészségem!
Beteg szívem gyógyuljon,
lássak bal szememmel is,
és ha hallani fogok,
áldom Istenemet is!
Lányaim s feleségem
nekem a legdrágább kincs,
ők engem el nem hagynak,
s nem lesz nyelvemen bilincs.
Kui János fényképe

*kisjankó*A tél
fogságában

Mindig csendes ember voltam,
bekucorogtam egy zugban,
kedvenc könyvem ölemben,
s elmerültem a szótengerben.

Más világra sose vágytam,
az élettől mindig fáztam.
Merev volt, rideg s béna,
fagyos szívem pomádéja.

De tavasszal felengedtem,
arcom rózsás pírbe rebbent,
örültem is az életnek,
víg kedélyű, tücsök énemnek.

angyalka146

Őrüült világ

Egy őrült délután
Ott függött egy szálon
A Világ az irdatlan
Fekete lyuk felett.
S hitek csepegtek belőle
A nevenincs végtelenbe.
Eltűntek benne szótlánul az imák,
S valahol egy távoli helyen
A kirobbanó anyag
Felírta az égre
A Vég s a Kezdet végső dalát.

*edwardhooper*Hétfő és
a többi

Hét nap van a héten,
Énekelj a réten!
Tudod, mi az első?
Figyelj ide, Gergő,
Ő az alsó lépcső,

Úgy hívják, hogy...

Korán reggel keltem,
Ezerjófűt leltem,
Dóra, gyorsan szedd,
Derékszobba tedd,

Új nap ma a...

Siess ide, Gerda,
Zellerlevél kell ma,
Elmegy veled Terka,
Repce kell és herba,
Dübbörög a verda,
A mai nap a...

Cirmos cica cicomája,
Sárga sálja, sapkája...
Üdvözli őt Márta néni,
Tejet hozott gazdája.
Öntött neki tálkájába,
Rászólt, most süttök-főzők...
Tudod, mi kell hozzá, lelkem?
Öröm, na meg süttőtök.
Kedd után a második nap,

Nem más, mint a...

Pöttyös Panka
Énekelve sétál,
Nevet a réten...
Táncol, dúdol,
Eljött lassan
Kedvenc napja

A héten.

Mert a színek szépek,
Gyönyörű a...

Senkinek sincs kétsége,
Mindjárt itt a hétvége.

Sötét tájak állata,
Zegzugos a járata,
Ott strázsál az üregben,
Máskál benne töretlen,
Bezeg mikor kel a fény,
Alszik már a kislegény.
Tudja jól a vombat,

Hogy péntek után...

Vége van a hétnek,
Arról szólt az ének,
Sok nap eltelt máig,
Átvtettük egy szálig,
Ragyogóan süt a Nap,
Nemez rajtad kalap,
A szél ruhád alá kap,
Pompás nap a...

*Norton*Beszállok
az ufóba :)

úgy felkavar egy sejtelem, mintha
az emeleten lehallgatnának, tudom,
kinézek az ablakon, beborult néma
az ég, de egy fénycsík az égbolton
felém vetül... ereget rám idézést lopva.

úgy felkavar, de készülök, mintha
semmi sem történt volna, megyek kimerően;
ők félnek tőlem, létük tétova,
önmaguk mérik hozzám, nem kell kitérnem
ezekre, sunyi, elővigyázat

lesz az első érzéseiük és én
mosolygósan beszállok ama ufóba,
belül sok szívhang lehet, képzelem szendén,
és belecsoznak tők jó bunyóba

hát persze régóta készültem erre,
ki nem hagyhatnám, elverem őket sorba.
aztán lenyúlom a járgányt, he he!
s jót furikázok a Tejút felé, na ja.

*Feketekard*Hangtalan
hangok...

Ropog a fagyos tűz a komor kályhában,
elnémul a világ a ködös magányban.
A sötétben nem hallani néma hangját,
Zokognak könnyei s siratja a múltját.

Parázslík az éj, sikoly töri meg csendjét,
mágikus vér áztatja a város szélét.
Tőr döfte át kicsiny és szerelmes szívét,
gyilkos kacaj hagyja el ajka peremét.

Ősi varázs, mi őt régtől fogva tartja,
a vérszomját semmi sem csillapíthatja.
Bűnös lélekként bolyong a nagy világban,
átokvert pecsétje ott van koponyádban.

csabi6669

A féreg

Mennydörgés szül félelmet,
Romló húsban féreg tanyáz.
Kicsi féreg, jer ide!
Varázsolok belőled őszinte halált.
Királyok átka leszel, papok siráma,
Bálványok romlása.
Te, szentséges féreg! Borzalmas pusztulás!
Istenek kegelytje!

edwardhooper

Évszakok

Tavaszi

Fújdogál a könnyű szél,
A mennybolt ismét égbék.
Vadludak

Nagy rajai suhannak
Északra a darvakkal.

Mint menyasszony, bokrétás,
Tiszta ruhás, csokrétás
Akácfa.
Fürge méhek zörögve
Sürgölődnek körötte.

Gólya landol a szántón,
Hólapátot nem látó
Sohasem.
Vörös csőre fel-le jár,
Hátha elkap egy békát.

Kiskacsákkal a tavat
Járja be kacsamama,
Mögötte
Úszik a hím serényen,
Büszkén és nem szerényen.

Osztályterem - bágyadtan
Ül az osztály: álmosak.
Pihegnek...
Így utolsó órában
Még a tanár is fáradt...

Nyári

Cirpelve szundít az ég,
Csíkot ránt repülőgép,
Csend... majdnem:
Kényszerfelszáll egy bogár,
Tövisreszúrót futván.

Akácfa. Bokrétáját
eldobta, terepalcát:
Nyárára
Zöldet rántott magára,
S kint eped a sárgába'.

Egerészölyv kerengve
Felsikolt a melegbe':
Inogva,
Kóvályogva, körözve
Lesi a szántóföldet.

Gőzölögve áll a tó,
Belélsznak állatok,
Tehenek.
A sárban állnak térdig,
Jó világukat élik.

Árnyékban ül két diák,
Nézik a tájat vidám
Vigyorral...
Szedelőzködnek, mennek,
S menet közben nevetnek.

Őszi

Nagy felhők morajlanak
fent, s az ég sírva fakad:
itt az ősz.
Kimászik a szürke köd,
Rongyos szántót, falvat föld.

Kajla akác elsárgult,
Tüskés ágán egy varjú,
Dolmányos.
Füstpallal felrebben,
Széles szárnyán elkereng.

A lucskokban emberek,
Fiatalok, öregek
Káposztát
Dobálnak a szekérre,
Aztán mennek ebédre.

Csónak ketyeg a tavon,
Alján a víz szivárog,
Padján sár.
Átrepül egy vadruca,
Ködöt terel a huzat.

Három diák mereven,
Bámul fel a mennyekre.
„Hol a busz?”
Napilappal kezükben
Várnak a jövőőzre.

Téli

Az égbolt szuszog, pihen:
Felhődunyhából pihe
Potyog le.
Torz eperfán hópalást,
Szántóföldön nagykabát.

Behavazva sustorog
Álcahalós akácok.
Őrködik.
Barna törzsük élénken
Bukkan ki a fehérben.

Fehér libák kánonban
Kiabálnak, gágognak:
Éhesek.
Szekér zörög, eb ugat,
Tócsán a jég kilyukad.

Hidroplánként átstartol
Fehér hattyú, a tavon,
Rút hanggal.
Pocok surran a nádban,
Vöcsök landol a sásra.

Hóval poros usanka,
Súlyos, lucskos bőrbakancs,
Hólapát.
Pár fiatal kapargat
Egy fagyos kocsit.

Koi

A halálon túl is

Az ősi várkastélyt
völgyek közt megleled,
ódon falai közt
titkokat rejteget.

A legkisebb szobának
kopottas kárpitján
van egy kicsi festmény,
rajta egy szép leány.

Fekete haja van,
hófehér a bőre,
tekintete mereng,
szeme telve könnyel.

Éjfél üt az ingaóra,
jelzi, itt a szellemóra,
s életre kel a leány,
ki halott oly régóta.

Képből szabaddá lesz,
elindul útjára,
keresi szerelmét,
kiért vált halálra.

Bolyong folyosókon,
járkál a termekben,
szezett szíve hajtja,
hol lehet kedvese.

Hol a délceg ifjú,
ki hitvesül kérte,
akitől a halál
irigyen elvette.

Hol van a jegyese,
ki fektette sírba,
kinek hűtlensége
onnan visszahívta.

Felmegy a toronyba,
benyit a szobába,
megleli a legényt,
vele az új mátká.

Haragra gerjeszti
az ifjú családsága,
túlvilági diuhét
zúdítja a lányra.

Éjszaka múltával
szelíd napsugár kél,
lány simogatása
egy új holnapot ígér.

Nem enyhíti semmi
a várnépe fájdalmát,
új sír van a kertben,
temetik a mátkát.

Legkisebb szobában
kicsi kép keretben,
rajta egy szép leány
mosolyog derítsen.

galbena

Olvasásra ösztönözni együtt

szli

Az olvasóközpontú olvasásfejlesztés lényege az olvasásra való ösztönzés, mégpedig aktív könyvtárosi közreműködéssel, ami az olvasás megszerettetése mellett a felvilágosítás és tájékoztatás révén történik.

A könyvtárba látogatók nem csupán megismerhetik a könyvtárosok segítségével az olvasás által megnyíló lehetőségeket, de a jó könyvtáros lehetővé teszi az olvasók számára, hogy azok egymással is megoszthassák olvasmányélményeiket, tapasztalataikat. Az olvasás megszeretésében fontos szerepet kapnak a család mellett az óvodák, az iskolák, a könyvtárak. A szülő, az óvónő, a tanár, a könyvtáros közös erővel küzd a gyermek személyiségének fejlődéséért.

A divat teremtette talmi ideák mentális tévutakra vihetik a fiatalokat, de a szépirodalom etikai normái egészséges értékrendet formálnak személyiségükben. Az olvasás és a tanulás révén olyan lehetőségek nyílnak meg előttük, amelyek egész életüket, életminőségüket jelentős mértékben befolyásolja. Felnőtt korban az olvasott ember elhelyezkedése sokkal egyszerűbb, mert könnyebben tud kommunikálni és szocializálódni. Egészséges felnőtt csak egészséges gyerekből lesz; hasznos tagja a társadalomnak csak akkor lehet, ha felépíti saját kulturális értékrendjét.

Az olvasás társadalmilag hátrányos helyzetben komoly erőfeszítést jelent. Minden gyerek hátrányos helyzetű, aki nem tud együtt haladni hasonló korú társaival. Nem csak a szociális értelemben vett szegénység jelent hátrányos helyzetet, vannak személyiségük rendellenes fejlődése következtében hátrányosak is, mert aszociális szülők nevelik őket, akik ingerszegény környezetben élnek vagy szellemi életüket sivárság jellemzi. Ahhoz, hogy az olvasás mindennapi feladattá és szokássá váljon és tartalmas, igényes szórakozást nyújtson a társadalom minden tagja számára, meg kell teremtenünk az egyenlő esélyt a könyvtárhasználatban is.

A hátrányos helyzetű emberek számára a könyvtáraink használata, a könyvtárak megközelíthetősége és a könyvtárban való közlekedés és a tájékozódás komoly nehézségekbe ütközik. Ugyanakkor számos törekvésről tudunk az esélyegyenlőség megteremtésére. A nem látó emberek számára például a felolvasó szoftverek segítségével lehetőség nyílik az e-könyvek tartalmának megismerésére, illetve ma már számos hangos könyvhöz juthatnak. A hátrányos helyzetű gyermekek számára a könyvtár művelődési esélyeik, az életben való boldogulásuk, érvényesülésük nélkülözhetetlen eszköze.

Az olvasás a normális élet része, csak akkor adaptálódik az egyén életvitelébe, ha már a családban megkapja azt a mintát és indítást, ami természetes életszükségletként és nem kényszerként a szórakozás és a kikapcsolódás eszközévé emeli az olvasást. A szülő képes megszerettetni a gyermekkel a könyvet. Az együttes olvasás, a könyv tartalmának megbeszélése vagy családi programként a könyvtár meglátogatása elősegíti az olvasóvá válást. A könyvek tudatos kiválasztása, a helyes szelektálás fontos az igényes és esztétikus olvasáskultúra elterjesztéséhez. Ha otthon ellenőrizetlenül a tévé vagy a számítógép előtt felejtjük a gyereket, könnyen rabjává válik, elfásul, és elveszíti érdeklődését a való világ iránt.

A részletekbe menően pontos digitális (virtuális) valóság elnyomja a fantáziát, amit csak a könyv képes igazán fejleszteni, mivel csak a szöveg tartalmát kapja belőle az olvasó, minden más neki kell elképzelni, kiszínezni és értelmezni, főként a tanult minták révén. A gyermek fejlődésének előmozdítása az ismeretekkel és élményekkel való gazdagítása nagyrészt az olvasás révén valósítható meg. Beszédkészségének, szókészletének fejlesztése, az olvasás iránti érdeklődés felkeltése, életben tartása, fejlesztése a rendszeres olvasásra való rászoktatással és az iskolára való felkészítéssel vagy akár saját könyvtár létrehozásával a gyerek számára, motivációt, indítást jelenthet az egész életére. A szülői minták, a szülők olvasottsága, kulturális státusa vagy a család viszonyulása általában véve az olvasáshoz, meghatározó. A szülők kompetenciája az olvasóvá nevelésben nem lehet elégszer elmondani alapvetően fontos feladat.

Az olvasói szokások felmérésével képet kaphatunk arról, miket, milyen témákat, milyen szerzőket olvasnak legszívesebben, vagy milyen céllal, esetleg hogyan illeszkedik életükbe az olvasás, milyen emóciókat vált ki belőlük az olvasás, örömteli vagy kényszer számukra ez a tevékenység. Ha a hasonló témákban olvasókat összehozzuk egymással, akár író-olvasó találkozók, olvasóköri szervezésével, ahol megoszthatják élményeiket és tapasztalataikat, esetleg ismereteiket, ezzel örömtelibbé és vonzóbbá tesszük számunkra az olvasást.

Minden korosztályt más és más módon lehet megérinteni, megszólítani és megnyerni az olvasás örömeinek, mivel egyedi sajátosságaik, érdeklődési körük és speciális igényeik eltérőek. Olyan témákat kell keresni, ami leköti a gyereket, érdekli, talán még kutatni is kész érte. A könyvtáros figyelemfelkeltése és tájékoztatása, empátiája, emocionális érzékenysége és toleranciája pozitív hatást gyakorol a könyvtárlátogatóra, de helytelen magatartása esetleg örökre elkedvetlenítheti a látogatót, akár el is fordíthatja az olvasástól.

A hagyományos olvasás kultuszának megőrzése és fenntartása sok erőfeszítést kíván a könyvtáros társadalomtól. Az olvasóvá nevelés gyermekkorban kezdődik, ezért a közkönyvtárak a világ szinte minden országában különös figyelmet fordítanak a család intézményére. A könyvtárosok önmagukban nem oldhatják meg az olvasóvá nevelés feladatait, de olvasóvá nevelés könyvtárak nélkül elképzelhetetlen. A könyvtárba érkező látogatóknak már a bejáratnál találkozniuk kell a könyvtárosok ajánlásával, akár egy plazmatévéen is lehet sugározni folyamatosan az információkat. Ezzel párhuzamosan a könyvtár weboldalán biztosítani kell az információhoz jutás feltételeit.

A webes felületen, fórumokon lehetőséget kapnak az olvasók véleményük és tapasztalataik megosztására. A könyvtárakban ki kell alakítani olyan tereket, zugokat, ahol beszélgethetnek egymással a hasonló érdeklődésű látogatók. A fiókkönyvtárakban a kirakatokba helyezett új könyvek figyelemfelkeltők, vonzzák a tekintetet, és talán behozzák a téma iránt érdeklődő kíváncsi embereket. Ugyanez a helyzet az asztalokon hagyott könyvekkel: amit valakik már elolvastak, az mások számára is érdeklődésre tarthat számot. Fontos lehet a frissen visszahozott könyveket egy helyen tartani, ahol a kíváncsi látogatók szabadon böngészhetnek köztük. A könyvtárak részvételével nyaranta olvasótáborokat,

strandkönyvtárakat lehet szervezni, ahol a természettel harmóniában és a könyvek segítségével ismerkednek meg a gyerekek a környező világ összefüggéseivel, mégpedig vonzó módon, játékos formában. A gyermekkönyvtárban családi hétvégéket tarthatunk, ahol szülő és gyerek együtt játszza és versengve mutathatja meg, hogy képes felkutatni a könyvek között az információt.

Az olvasás hatása az oktatásban nap mint nap tetten érhető. Az új ismeretek befogadása aktív olvasás nélkül elképzelhetetlen. A kritikus gondolkodást és a tájékozódást, a szókincsfejlesztést és kifejezőképességet, lényegkiemelő készséget segíthetjük elő, ha az olvasást már gyermekkorban megszerettjük. A gyermek majd felnőttként képessé válik asszociálni, szintetizálni és saját morális értékrendet alakítani ki az olvasott szépirodalmi művek alapján. A lexikális tudás révén az ismeretei megnőnek, és ő maga egyre magabiztosabbá és határozottabbá válik. Ha megfelelően vetettük el az olvasás magvát, a gyerekek szívesen búvárkodnak a könyvtárban, sokat segít az órákra való felkészülésben, a gyűjtőmunka révén folyamatosan gyarapodik ismeretük, a könyv- és könyvtárhasználat elsajátítása révén előnyre tesznek szert kevésbé érdeklődő társaival szemben. Gyorsan megjelenik a kritikus gondolkodás, illetve az együttes gondolkodás képessége azokban a gyerekekben, akik sokat olvasnak.

Az olvasás révén képessé válnak az önálló ismeretgyűjtésre és a talált információk komplex feldolgozására. Sokszor nem

is a probléma megfogalmazása, hanem a probléma helyes megközelítése a döntő, amely rendszerint az értő olvasáson alapul. Minél több könyvvel ismerkednek meg, annál több összefüggést vesznek észre, majd a siker révén még szorosabbá válik kapcsolatuk a könyvekkel és az olvasással. Akik már gyermekkorban kis kutatókká váltak, azok felfedezik az olvasás örömet, ráébrednek arra, hogy a tudás elmélyítéséhez sokat kell olvasni, ráadásul tudni kell az ismeretek sokaságából szelektálni, csak a fontos és lényeges információkat elraktározni. Azzal, hogy már gyermekkorban megtanulják az évek során a kritikus gondolkodást, megtanulnak korrekten vitatkozni, érvelni, azzal nemcsak a tudásuk, műveltségük gyarapodik, hanem magabiztosabbak is lesznek. Az olvasás ráébreszt az anyanyelv finomságaira, ráadásul - visszahatóan - felkeltheti az olvasás iránti vágyat. Egy sajátos szenvedély alakul ki, az információ és könyvéhség, ami jótékonyan hat az egyén fejlődésére, és akkor már régen nem a kényszer irányítja az olvasását.

Manapság, mondják, kevés az idő, ezért a gyors információszerzést, illetve a rövidebb olvasmányokat preferálják az olvasók. Az olvasási intenzitás és elmélyültség csökkenése negatívan hat az olvasási kompetenciára, valamint a szövegértés színvonalára is. Olvasni gondolkodás nélkül értelmetlen dolog, gondolkodni olvasás révén szerzett ismeretek nélkül szinte lehetetlen. Az az ember, aki nem olvas könyvet, alig különbözik attól, aki nem tud olvasni...

Norton

Nem tartom magamat idősnek, de fiatalnak sem. Láttam néhány dolgot az életben, és megéltem elég sok változást. Itt van például a rendszerváltás. Én akkoriban még gyerek voltam, de mégis megmaradt bennem néhány emlék abból a világból.

Emlékszem rá, hogy reggelente a „munkásbuszok” tömve voltak. Annyian jártak ily módon munkába, hogy egyszerűen nem fértek fel a buszra, ezért sokaknak meg kellett várniuk a következő járatot, de volt, hogy még azon is alig fértek el az utasok.

A városban, ahol éltem, egymást érték a gyárak, üzemek, melyek manapság alig-alig vannak. Az átlagembernek volt egy biztonságérzete, mert tudta, hogy ha nem csinál valami egetverő ostobaságot, akkor a nyugdíjig is biztosítva lesz az állása. Nem akarom dicsérni az akkori világot, de ebből a szempontból jobb volt.

Hihetetlen, de ha kirúgtak valakit az állásából, már másnap találhatott magának új helyet, akár még jobb fizetéssel is, mint az előző volt.

Amikor ezt elmondtam egy alig húsz éves fiatalnak, nem akarta elhinni. Ő munkanélküliként kezdett, aztán egyik helyről a másikra küldözgették, mire nagy nehezen talált egy gyenge állást. Azt mondta, hogy ismeretség nélkül manapság nagyon nehéz elhelyezkedni, én pedig ne meséljek neki sci-fiket, mert ő sem hülye azért teljesen. Még hogy másnap munkába állni... ki hiszi ezt el?

Nem vitáztam vele inkább, de nemsokára beszélgettem

Generációk

erről egy elég idős emberrel is. Ő még az „átkosból” ment nyugdíjba... a „langyos vízből”, ha lehet ezt mondani.

Amikor elkezdtem neki beszélni róla, hogy manapság nagyon nehéz munkát találni, csak legyintett.

- Aki dolgozni akar, az tud is - osztotta meg velem a bölcsességet.

- Az lehet, de sok helyen be se jelentik a munkavállalót, vagy nem fizetnek utána például egészségügyi járulékot - próbáltam egy kicsit vitatkozni vele. - Hallottam már olyat is, hogy valaki csak akkor szembesült ezzel, amikor kórházba került.

- Lárifári, az emberek csak panaszkodnak, de dolgozni egyik sem akar.

- Dolgozik, aki tud, mégpedig elég sokat. Hiába csak nyolc órában jelentik be őket, van, hogy tízet, tizenkettőt is ledolgoznak egy nap. Ilyenről is hallottam már. Ha valakinek nem tetszik, el lehet menni. Ma már nem úgy van, mint régen volt.

- Dehogynem, csak akarni kellene. A fiatalok azonban nem akarnak semmit, csak szórakozni szeretnének, meg ingyen élni. Mit tudják azok, hogy mi az a munka.

Nagyjából itt adtam fel a vitát, aztán arra gondoltam, hogy mi lenne, ha ezt a két embert összeereszteném (mármint a fiatal, meg az öreget). Vajon mire jutnának közösen? Aztán csak legyintettem. Talán szóba sem állnának, de az is lehet, hogy megértenék egymást és kiderülne, hogy én élek egy másik bolygón.

A HETEDIK EPIZÓDRÓL, RAJONGÓI SZEMMEL...

HomoErgaster

Eltelt némi idő a premier óta, és a különböző vélemények keresztüzében a sajátom is egyre markánsabban kondenzálódik már. Ennek okán elhatároztam, hogy megvédem a filmet azokkal a véleményekkel szemben, akik túl sok tudással, túl nagy elvárásokkal – a Star Wars univerzum eddigi szabályai, és törvényszerűségei híveként – és a saját szóhasználatomban ókonzervatív fanként nem tudják elfogadni ezt az alkotást. Bevallom már azon is meglepődtem, amikor először találkoztam ezekkel a vérömlenyos-vitriolos hangokkal. Mivel a Jar-jar Binks jelenség súlyos trauma volt anno a közönségnek, amit maximálisan tudtam érteni, noha nem teljesen osztottam, a negatív felhang fokozta megütözésemet egy olyan film esetében, amiben még csak hasonló sincs. Ellenben ez a film, maximálisan kiszolgálja az előzmény trilógia megszenvedőit, a hagyományos Star Wars feelingre vágyókat. Hiszen a Klón háborús gagyi dömping óta arra várunk, hogy TIE vadászok, és X-szárnyúak cikázzanak lélegzetelállító manőverekben, vadul lövöldözve. Nem beszélve a Millenium Falconról! Most megkaptuk! Egyeseknek ez mégsem tetszik, és túlzott „szakmaisággal” szedik szét a 2015-ös év filmjét.

Először is, a régóta várt folytatásnak nincs szüksége sem felvezetésre, sem magyarázkodásra, hiszen a csillagháborgás alapjait még azok is ismerik, akik nem láttak egyetlen epizódot sem. Abrams ezt ki is használja, nem is hernyózik, belevág a sűrűjébe. Az interneten olvasható megállapítással, miszerint ez a film egy ráncfelvarrott 4-ik ep. egyetértek, és nekem ez semmilyen problémát nem jelent. Nekem az jelentette a problémát, amikor Lucas a teremtő, már ikszedjére nyúlt bele a klasszikus epizódokba, fennen hirdetve, hogy: Ez az igazi, így marad most már! Az ígérhirdetés hamis volt, csak a kassza csörgött. Közben pontosan tudjuk, hogy még vannak kimaradt jelenetek, amit szeretnénk látni, ha másként nem, a legújabb kiadások extráiban, a kimaradt jeleneteknél. Ez vonatkozik mindhárom eredeti filmre. A hetedik résznél érzékelhető, hogy vannak jelenetek, amiket leforgattak, és kimaradtak. Ugyanakkor Darth Maul egy filmes pályafutása annak idején sokkolta a közönséget, és bár minden tiszteletem Max von Sydow-é, de bizonyos oka volt, hogy csak ilyen röviden látjuk, noha a főcímben ennél jelentősebbnek tűnik. A 7. EP belescap a lecsóba, ad a Star Wars életérzésnek úgy, hogy közben az eredeti filmekre utalgat! Lehet azon vitatkozgatni, hogy ezek a villanások mennyire erőltetettek, vagy nem. Személy szerint ezeket a direkteteket nagyon élveztem, egy olyan közegbe helyezve, ami a klasszikus alapokon valami új. Nem lehet visszahozni azokat az időket, amelyekben az eredeti trilógia forgott, ez nyilvánvaló. Haladni kell a korral!

Az egyik kritikus pontja a filmnek a sztori. Kétségkívül nem nagy durranás, de én a Sithek bosszúja, de még inkább a Klónok támadása erőltetett dramaturgiájának emésztgetése után ezt üdítő élménynek éltem meg. Bizonyos, hogy a '77-es eredetihez képest ez a rész nem a történetével nyűgöz le, de láttunk már ennél rosszabb fantaszt is, sci-fi-t, sőt, hogy a rokon műfajt se hagyjam ki, az úroperett műfajban, a '980-as Flash Gordont még a Queen zenéje sem tudta megmenteni, annyira rossz. Miközben a rendező a kor technológiáját alkalmazta a Star Wars hagyományos hangulatát idézendő, makettek-bábokat épített, és nem digi kamerával forgatott. Ez időnként hibaként, időnként előnyként látszik is a filmen. Az eredeti, felújítatlan trilógia nagy rajongójaként ezekkel semmi problémám!

A Lidércfény tagjaként vitáztam tagtársaimmal az eddigi elfogadott törvényszerűségeket, és szabályokat – Lucas univerzumának működési elvei – felrúgásáról. Ez nem lepett meg, már a kezdet kezdetén, amikor a Disney megvette a Star Wars-t mindenestül, lehetett sejteni, és hangot is adtak többen neki, hogy az addig kőbe vésett szabályok, és sorrendek, valószínűleg borulnak, sőt lehet, hogy felejtős lesz az egész! Valószínűleg ez is fáj sokaknak, hogy nem a megszokott könyv, és képregény folytatásokkal találkozunk az új filmben, mi több, ezek nagy részét az alternatív idővonalakra lehet számítani! Kijelenthetem – szubjektíve – hogy ezzel sincs bajom, már csak azért se, mert nagy rajongója vagyok az altereknek. Emellett pedig, midőn Lucas eladta a Star Wars-t a Disney-nek lemondott arról is, hogy befolyással legyen annak jövőjére. A Disney még a tranzakció napján nagy feltűnést keltő bejelentése, hogy 7-8-9. EP, sokkolta a rajongókat, és Lucas korábbi kijelentései fényében – nem akarta elkészíteni ezeket, sejtette, hogy új, vadiúj idők jönnek. Nem is értem a meglepődést, csak emlékezni kellene erre. Személy szerint úgy mentem be a moziba, hogy végre egy igazi Star Wars folytatás, ami értelemszerűen nem előzmény, tehát a dolgok benne használtak lesznek, sőt a birodalmi cuccokat kivéve lepukkantak, a tempó pedig gyors! Arra is el voltam készülve, hogy valami hajmeresztő továbbgondolást kapok, de ez az EP4 feeling sem jelentett problémát! Ez egy trilógia nyitó darabja, és ezért van az, hogy nincs vége. Abramsnak ugyanis nem kellett azzal a lehetőséggel számolnia, mint anno Lucasnak, hogy esetleg nem lesz folytatás. Ezért kerek történet a negyedik epizód, de az ötödik ugyanezért maradt nyitva, mivel arra készült, hogy folytatja! A reakciók egyik pszichológiai faktora lehet, hogy a 3. EP óta nagyot szólt a műfajban az ún. real sci-fi, ami olyan képi világgal operál, mint a mai, vagy közel hasonlóval. (Pl.: Gravitáció, Apolló 8, Marsi, vagy az Ex machina) Ebben a közegben talán nem úgy jött át sok minden, egyeseknek, mint a real sci-fi térhódítása előtt... Nézzünk pár dolgot, amit kritika ért, és nekem is van róla véleményem.

Halálcillag-Csillaggyilkos

Ennél a műtárgynál a Birodalom, vagy az Első Rend aktuális szuperfegyverével kapcsolatban szeretném deklarálni, hogy a mindenféle gazdasági-banki elemzők sürgősen hagyják el a fedélzetet, mivel sem a Birodalom, sem a régi Köztársaság galaktikus méretű pénzrendszeréhez nem értenek, akárhány „szuper” közgazdasági diplomájuk van!

Ezt a saját kis kék bolygónk közgazdasági állapotaiból vezetem le... és szerintem bárki könnyűszerrel szintén megteheti. A banki elemzők, és más nyakkendőös majmok általában a liberális modell hívei, tisztelet a kivételnek, akiknek fingjuk sincs egy erős központi vezetés gazdasági vonaláról – röviden egy diktatúra pénzügyi struktúrájáról, mivel az agyonszponzorált ösztöndíjokkal mást tanultak. Nem csak azért el a kezekkel a halálszavak, vagy más monstrum árának számítgatásától, mert a Császár, vagy Darth Vader aligha adna a véleményükre, hanem azért is, mert sem a sci-fi-ben, de még inkább a fantasyben nem szokták aggályosan számolgatni mi mennyibe kerül, sem azt, mennyi időbe telik! Egy szuperfegyver kivétele egy bolygóból x idő, egy halálszavak felépítése is, mindig annyi, amennyit a történet kíván. Ez nem szabályszerűség, szokás! A fantáziavilág, azért fantáziavilág! Ott minden lehetséges! Ezek a világok a saját szabályaik szerint működnek, sőt ezekkel is ellentmondásban sokszor! Úgyhogy az elemzők húzzanak vissza a film bevételének elemzéséhez, a Csillaggyilkost, és a Halálszavakat meg hagyják békén! Akinek még ezután is problémás egy bolygó méretű fegyver építése, annak figyelmébe ajánlom a Halálszavakregényt! Jó olvasást kívánok!

Han Solo halála

Solo kapitány élete és esetleges halála régi, neuralgikus kérdés a messzi-messzi galaxisban. Lucas mereven elzárkózott Ford minden ötletétől ezzel kapcsolatban. Most kiszabadulva a feltaláló szellemi védnöksége alól, azonnal elpatkol. Valahol, talán éppen Barta Zoltánnál olvastam, hogy a régi szereplők szerint félszívvvel vettek részt a produkcióban. Ha valakire, hát Harrison Fordra ez bizonyosan igaz. Ő már a Birodalom visszavágban azért lobbizott Lucasnál, hogy haljon meg Solo. Nem vitás, hogy a színész sokkal jobban szereti Indiana Jonest. A meghalásának módja sokakat piszkál, és valahol osztom ezt a véleményt. Elcsépett, dramaturgiailag kiforratlan... igen, csak úgy, mint Anakin áttérése a sötét oldalra az EP3-ban, de őszinte leszek: Solo elcsészett halála nekem sokkal jobb élmény, mint az ifjú jedi

áttérése. Ha megtesszük, és összehasonlítjuk a két jelenetet, Solo halálának billen a mérleg. Igazából ez egy apa-fiú dráma, esetlegességével, félszűrségével. Han Solo a vagány úrcsempész téblábol az apaszerepben, és a karakter nem tud mit kezdeni az eltévedett fiával. Megpróbálja – Leia kérésére –, de tisztában van vele amikor arra a fémhídra lép, hogy nincs sok esélye. Fénykardtól átszűrva eltűnik a fényben. Kissé szirupos, és Európa sokat háborúzott népei meglehet másként képzelik egy hős halálát, de... ez van...

Kylo Ren

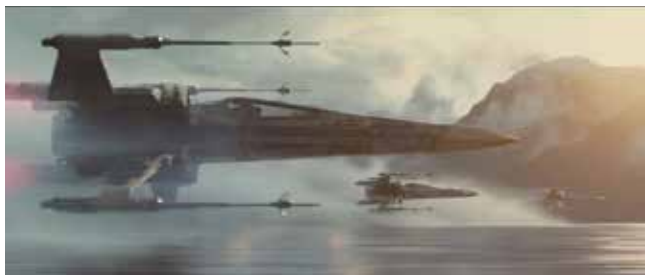
Valahol a neten olvastam azt a találó megjegyzést, hogy az új főgonoszt Darth Vader megenné reggelire, egy kis tejföllel. Tökéletesen igaz megállapítás. Kylo Ren alakja kiforratlan, és igazából egy hisztis gyerekhez hasonlít. Az is. Új szemszögből vívódik a jó, és rossz között. Míg az eddigi filmekben a szereplők a sötét oldal csábítása ellen hadakoztak, az ifjú titán viszont a jó oldal ellen, ami folyamatosan vissza akarja téríteni őt! Nem semmi! Darth Vader összetört maszkjából próbál erőt meríteni. A dühöngéseit sokkal jobban elfogadom, mint az ifjú Anakin nyafogásait. Darth Vader óta mindenki azt várja, hogy egy maszkos gonosz torz, és ocsmány. A hologram sith, Ren mestere tényleg az. Én nem osztom ezt az eltévedést, habár a fejszerkezetét én is nyálasnak érzem, viszont a színészi teljesítménye jobb, mint Christensené.

Itt jön a képbe a fénykard párbajok ebben a filmben. Most nem tudom felidézni érte e megjegyzés ezeket a részeket. Nem is számít, itt most az én véleményem következik. Az előzmény trilógiában az a rengeteg profi vívómester, előrehaladva a sorozatban egyre nyomasztóbbá vált. Felmerült bennem a kérdés, hogy lehet, hogy ezek a szuper harcosok egy szálig el fognak bukni? Mert el fognak, ezt tudtuk. A klónokba bekondicionált 66-os parancs persze egy frappáns ötlet, ám kissé sántít a szuperember Jedik elleni materialista lézertűz hatásossága, még akkor is, ha koncentrált, és orv. Az erőhasználókat különben is nehéz meglepni, ezt számos regény is sulykolja. Nekem a mélypont a Klónok támadása kétségkívül látványos aréna jelenete. Ehhez képest Yoda „zöldborsó pattogását” el tudtam fogadni. Ezt a steril világot elsőpri a Birodalom... hálistennek! A klasszikus trióban egy húsz éves kései padawan, egy öregember, és egy kiborg a fénykardhasználók. Egy kezdő, meg két olyan figura, akik jobb napokat is láttak. A hetedik epizódban ismét az amatőröké a terep. Micsoda megkönnyebbülés! A fénykardcsaták esetlegesek, és láthatóan részt kér bennük a hadiszerepence is. Üdítő! Az első felhasználó női főszereplő persze Erőérzékeny, és nem akadok fenn a varázstárggyá avanszált,

a Bespinen elveszített, most előkerült fénykard okozta látomáson épp úgy, mint azon sem, hogy milyen jól adja elő a csaj a kardozást. Hiszen egy jelenetben az erőből merít! Kylo egyszer megállítja a lézersugarat, de miután megöli az apját, annak hú harcostársa eltalálja. Naná! Ha akarja a kedves olvasó, megmagyarázom a saját olvasatomban: egy nem kiforrott Sith tanítvány érzelmi zúzavarában rés támad a védelmén, amit Csubakka ösztönösen kihasznál. A sérült Kylo, aki a sebet ütögetve a fájdalomból merít dühöt – ami a sötét oldal – még jobb harcos mint a szende lányka. Csakhogy vívódik a jó oldal csábítása ellen a leányzó pedig a jó oldalban merülve el harcol! Részemről ennyi az egész, nem bonvolítom túl, mert fölösleges.

Csatjelenetek, űrhajók

Az ellenvéleményen lévők a látványos űrcsatákat hiányolják. Ja. Helyette kapunk látványos felszíni csatákat! Nekem bejön, ez is üdítően változatos, a rendező mindent beleadott. Itt is egyértelmű, hogy a fanoknak akart kedvezni Abrams. A 4., 5. EP látványos akcióinak újrája – „rázva, nem keverve” – remek móka, ráadásul új dimenzió. Még nem láttunk TIE és X-vadászokat légköri ütközetben. Szuper lett! Mint az is, ahogy az Ezeréves Sólalom szalad az egyik katasztrófából a másikba. A Sólomot sem láttuk még így repülni, Abrams nem sajnálta a CGI-t ha kellett, és ez az egészséges szint, nem Lucas mesteré. Hálásak is vagyunk érte! Nagy űrháborúk nélkül más a Star Wars ez tény, de mind az Ellenállás, mind az Első Rend kevés hajóval rendelkezik... láthatóan. Az Első Rend esetében egyértelmű miért, lefoglalta erőiket a Csillaggyilkos, és már nincsenek olyan lehetőségeik mint a Birodalom idején, az Ellenállást érzékelésem szerint az újjáéledt Köztársaság nyálas politikusai csak megtűrik, mint szükséges rosszat. Visszatértünk a régi trió módjához: oldd meg kevésből, és ez a semmiből előugró giga haderőkhöz mérten, amik az előzmény trióban jönnek a képbe, határozottan jó. Lehetséges, hogy személyem hibádzik – nem vagyok elég komoly, meg felnőt, meg ilyenek –, de nekem a Starkiller felszínre elleni támadás régi vágyam teljesítette: A halálszállag felszínre feletti csihi-puhi, csak még szuperebbül! Ez viszont nagyon kell egy Star Wars filmben! Van is benne! Hogy a következő részben mi lesz, nem tudhatom, jószolgatni meg nem merek.

A megtért rohamosztály

Hát ezzel a figurával nem tudok én se mit kezdeni, legfeljebb elfogadni. Kábé úgy összegezném, hogy ez egy amerikai film, amibe muszáj legalább egy afroamerikait beletenni. Ha nem így tesznek mindenféle baj lehet belőle, a legjobb példa erre az Egyiptom istenei c. film, amiben mindenki fehér. Lett is hajcíhó belőle! Nem tudni mi lesz vele a következő részben, lehet, hogy meghal, esetleg Baktába fürösztik, mint Luke-ot a Birodalom visszavágban... fogalmam sincs! Ezen a ponton hajlamos vagyok érteni a

háborgókat, mert nekem is kissé rejtélyes, hogyan lesz egy kondicionált egyenlőből parancsmegtagadó-dezertőr, akit ebben láthatóan egy társa halála motivál... vagy ki tudja. Lehet, hogy ő a Jar-jar Binks pótlék itt, de úgy érzem azért ennél többről van szó. A közvetlen parancsnoka az ezüst színű rohamosztályos sokkal izgibb figura, mert női hangon szólal meg! Azért derékul hadonászik a fénykarddal, ami inkább csak szerencse, ami egyszer elfogy, még Han Solo szerint is. Neki aztán nagyon.

Az új robot

Új idők, új gépek. Az a helyzet, hogy eme kis gépezettel az égvilágon semmi bajom sincs, a legjobb úton van felé, hogy csatlakozzon a másik két ikonhoz. Droid téren nem látványos a fejlődés, csak kicsiben utazik a rendező. Igaza van. Az előzmény trió nyomasztó szuperkütyüi után jól esik lepukkant roncsokat látni, és mérsékelt fejlődést, ami az Első rend esetében sajátos helyben járás. Hol vannak már a spéci TIE vadászok, a különleges változatok? A dicső múltba vesztek. A guruló kis robot aranyos, elvagyunk vele, a gyerekek biztos imádni fogják.

A Millennium Falcon hiperrepülései

A Sólalom hiperugrással startol egy másik hajóból, valamint egy bolygó felszínre fölött ugrik ki a hipertérből! Súlyos bakinak látszik, megengedhetetlen áthágásának a Lucas univerzum törvényszerűségeinek. Létezik ekkora bakí? Vagy direkt van? Én az utóbbira szavazok. Abrams nem hülye, rajongó. Tisztában van a Star Wars univerzum működésével. Ha ezt mégis áthágja, az csakis szándékos lehet. Nincs rá magyarázat egyelőre, hogy miért van ez, mit jelent ez. Viszont alkalmat ad rá, hogy hajmeresztő Falconos jeleneteket lássunk! Most először látjuk ezt a rozzant teherhajtót kaotikusan startolni, és még kaotikusabban megérkezni. Először a homokot szántja, aztán az erdőt, meg a havat! Pazar képek ezek, ilyesmiket hiába keresnénk a klasszis trióban. Han Solo olyanokat csinál a régi madarával, ami ellentmond mindennek, amit eddig tudtunk... dehát Lucas eladta a Walt Disney-nek az univerzumát! Amint azt kifejtem már, lehetett tudni, hogy dőlnek majd a kőbe véssett

szabályok. Bármennyire is kedvelem az Acélszárny alakulat hőstettét, ahogy kiugrasztották egy gravitációs mezővel Leia hajóját, a Tantive IV-et a hipertérből, ez most valami más! Lehet, hogy uncsi már, de nekem igenis tetszik ez a merészség, ez az újítási szellem... hacsak nem baki mégis. Mindenesetre én toleráns vagyok, és várok. Várok a regényre például, ami szintén szokatlan módon késik. Általában a regényváltozatban több háttérinformáció van, reméljük most is így lesz.

Ha már itt tartok, akkor könyvek

A könyvespolcomon van néhány remekmű a témában, és van olyan, amit soha nem fogok többé elolvasni, ez van, szoktunk mi emberek tévedni. Az előzmény trionál például a Sithek bosszúja esetében szerintem jobb a könyv, mint a film, sőt az egész előzmény trilógia legjobb kötete! Pedig személyesen Lucas szövegezt bele nem egyszer az írásba, az alkotó szerint. A legjobb Star Wars regény amit eddig olvastam a 77-es eredeti, ez nem is vitás. Sok jó regény jelent meg, és rengeteg olvashatatlant. Elsősorban a Klónháborút untam meg. A legutóbbi ilyen csoda a „Sith nagyurak” c. könyv, Paul S. Kemp műve. A fiam két nap alatt olvasta el, én csak azért több idő alatt, mert közben dolgoztam. Vader és a császár közös kalandja, amiben az uralkodó hűségpróbának veti alá Vadert a Birodalom konszolidációja idején. Lenyűgöző könyv. Nyitott vagyok az új film okán megjelenő irodalmi csemegékre!

...és végezetül: Luke Skywalker

Értesüléseim szerint a rendező akkor vállalta el a film elkészítését, amikor a leghíresebb huszadik századi elnök nevét viselő hölgy feltette neki a kérdést: Kicsoda Luke Skywalker? Az addigi tétovázásból igenlés lett egyszeriben. Nem csodálom. A premier előtti legfontosabb kérdése a rajongóknak az volt: Hol van Luke Skywalker? A plakáton

szerepel a neve, de nem látjuk, részt vett a promóban, de egyik előzetesben sem láthatjuk. Vad találgatások vették kezdetét. Megvallom töredelmesen, éltem a gyanúval, hogy Luke átállt a sötét oldalra, és ő a főgonosz a maszkban. Szerencsére nem így lett. Ez a karakter úgy van jelen a filmben, hogy nincs jelen. Mivel már nem titok, hogy szerepel, de csak az utolsó percekben, ezért hagy szögezzem le: az első megdöbbenés után, nekem nagyon bejött a dolog. Ez a melodramai intermezzo súlyosan felfokozta a befejezést. Az ilyesmi szokatlan ugyan a Star Warsban, de nem a filmművészetben és az irodalomban. Jó ugródeszka lehet a folytatásban Skywalker reakciója az egykori, elvesztett fénykardja láttán. Már ebben a filmben se semmi Mark Hamill zseniális, eszköztelen játékában az arckifejezése. Az idős Jedi a régi fegyvere láttán a Bespinen találja magát, látszik az arcán az emlékek cunamija. Azt kell mondjam, hogy ez zseniális befejezés: hatásos, drámai, és talányos. A filmet megtekintő néző pedig eszi a kezét: mit fog tenni, mondani Luke? Elveszi a fényszabját? Vagy a lánynak adja? Kitanítja? Elküldi? Visszatér az ellenálláshoz? Mi lesz? Fanként egyszerre bosszankodom, hogy két évet kell várnom a kérdések megválaszolására, és elismerésem fejezem ki a rendezőnek ezért a húzásáért. Mark Hamill az a szereplő, akivel valószínűleg többet forgattak, mint amit a moziban láttunk, és hogy ő ezt bevállalta, arról tanúskodik: ennek bizony nyomós oka van! Azt még nem döntöttem el, hogy a magyar szinkronhangja nagyképű nyilatkozatait szimpla átverésnek értelmezem, vagy ő csupán szinkronizált – tette a dolgát – és aztán meglepődve látta, hogy Hamill meg sem szólal. A Luke Skywalker ügyet így tudnám összefoglalni: Ügyes!

Az előző két trilógia elemzésekor mindig kiemelik a hős útját, a mítoszok nyelvén szóló történetet, az erkölcsi mese mondanivalóját, meg stb... Ez mind igaz. Viszont a könyvekben, képregényekben, szerepjátékokban, a kiegészítőkben ez nem áll, ott más a Star Wars feeling, mégis ugyanaz. Hogy lehet ez? Szerintem úgy, hogy az esztéták, és egyéb magyarázókat, ezt vizionálják bele, ezt sulykolják, mint egyfajta véleményterroret, gyömöszölik, hogy felcímkézhessek, holott ez nem csak egy értelmezésű kultúrjelenség. Hogy pontosan mi? Mindenkinek más. Engem Darth Vader és a Halálcsillag fogott meg először, meg a TIE, és X-vadászok. A hősöknek szorítottam, de a negatív figurák fogták meg a képzetem... meg a lézerfegyverek, fénykardok, és űrhajók. Az új film nem épít a régi mítoszokra... csak egy nem annyira régire. Arra, amit 1977-ben mutattak be az USA-ban. Az eltelt időben már az a bemutatási mitikussá lett, nem hogy maga az alkotás, aminek képkockái akkor peregetek. Abrams csak egy mondat idéz fel, a '977-eset, a többi már automatikus. Hogy később, a folytatásokban mit kezdenek ezzel, azt nem lehet tudni, de hát megvárjuk, és megnézzük... nemde?

Ez a film felkavarta a kedélyeket, pró- kontra. Nekem tetszik az új ösvény! Ha az előzmény trilógia minden szörnyű túlzását, és csúf botlását megemésztettük – így történt, a rajongók napirendre tértek felettük, s elfogadták azokat – akkor ez is menni fog... idővel...

AZ ERŐ MÉGSEM ÉBREDT FEL...

Jimmy
Cartwright

Talán nem nagy titok, hogy szeretem a Star Warst. Számos alkalommal láttam az eredeti és az előzmény trilógiát, az evokokról készült filmet, megnéztem az animációs filmeket, és a The Clone Wars sorozatot. Számtalanszor meghallgattam a zenétet, és olvastam egy-két könyvet is. Jártam Star Wars klubnapon, van közös fotóm Vader nagyúrral. Játszottam Star Wars szerepjátékot, ahol nagymenő fejedadást alakítottam.

Egyébként nem vagyok egy full SW fan, szimplán csak kedvelem az univerzumot, és tulajdonképpen bármikor meg tudom nézni az eddig készült filmeket. S bár az eredeti trilógia áll mindenek felett (Hehe!) ebben az univerzumban, azért az előzmény trilógián is kellemesen tudok szórakozni. A könyveket nem igazán olvastam, nekem a Star Wars valahogy mindig is filmélmény volt, nem vonzott a könyv. A Fazekas Attila képregényekhez viszonylag későn volt szerencsém (már a '90-es évek második felében). A kilencvenes évek elején rengeteget játszottam az X-Wing és a TIE fighter számítógépes játékokkal – hihetetlen nagy élmény volt. Sőt, még a nyolcvanas évek végén volt Commodore 64-re egy olyan SW játék, amiben a Falconnal kellett a második Halálcsillagban repülni és persze kilőni azt. A többi, modern FPS-t, meg MMO-t csak messziről követtem, mivel sem gépem, sem időm nem volt, hogy nekiüljek ezekkel játszani. (Ha jól rémlik, öcsém játszott valamelyikkel, azt fél szemmel figyeltem. :)) Nagyjából ilyen háttérrel vártam az új megjelenést, a premier utáni véleményeket, kritikákat. Nem titkolom, erősen tartottam tőle, hogy a Disney által felvásárolt SW nem szól majd másról, csak a látványról, meg a sikeres pénzügyi befektetéséről. De mindemellett azért természetesen nagyon vártam már egy új, igazi Star Warst, ami visszahozza a korabeli hangulatot. Egy olyan epizódot, amely újat tud hozni az univerzumban, részben a régi szereplőkkel, részben az új hősökkel.

Szerettem azt az érzést, amit ez az univerzum adott, jó volt benne elmerülni. Ebbe rondított bele a hetedik rész...

Figyelem! Innentől kezdve a cikk erősen spoileres, tehát csak az olvasson tovább, aki már látta a filmet (van olyan, aki még nem látta?), vagy nem is akarja megnézni. Énszóttam! :)

Néhány felvezető gondolat

Akárcsak az előzmény trilógia, a SW 7. része is komolyan megosztotta a rajongókat. Előbbinél főleg a midikloriánok durrantották el az agyukat, utóbbinál pedig a sok apró, bosszantó dolog, a rengeteg nyitva hagyott kérdés, meg hogy nem azt kapták úgy általában, mint amit vártak. A rajongók egy része csalódottan jött ki a moziból, és próbálta magát meggyőzni arról, hogy „ez nem is olyan szar”. Persze nyilván nem lehet mindenkinek megfelelni; ugyanúgy a régi öregeknek, akik a klasszikus trilógián nőttek fel, a fiatalabbnak, akik már valószínűleg látták az előzményeket, vagy a még újabb generációnak, akik csak most ismerkednek az univerzummal. A premier után sorra jelentek meg a jól-rosszul megírt, negatív kritikák – szerintem valahol jogosan. Másokat persze elbűvölt a látvány, a folytonos pörgés, a rohanó események sorozata. Nyilván megjelentek a dicsérő hangok is ez utóbbiak részéről. Közben ment a vita, hogy miért jó az egyiknek az, ami a másik szerint bődületes hiba, és azok, akiknek tetszett a film, elkezdtek megvédeni.

Ám szerintem, ha valami jó, és tényleg, igazán jó, akkor azt nem kell megvédeni, az látszik, abból kitűnik. Ha már magyarázni kell valamit, hogy az miért jó, az már régen rossz.

Így utólag abban sem lehetünk biztosak, hogy valóban a rajongóknak készült a film, hiszen eléggé megosztotta őket. De akkor vajon kiknek? Mondják, hogy az előző részek is teli vannak hibával, azokat mégsem kritizálja senki; elfogadják, elfogadták úgy, ahogy van. Az okokat is tudjuk jórészt: pénzühiány, kiforratlan technológia. De mégis egy élő, lélegző, változatos világot mutat be, ahol a legkisebb fiú megküzd az eredendő gonosszal, és le is győzi azt. Olyat is hallottam már, hogy „Jaj, de hát ne a korábbi részekhez mérd, mert ez valami új!”, meg hogy „Abrams új alapokra akarta helyezni az egészet.” Értem én, hogy ez valami új, meg ezek új alapok, de akkor mégis mi a mércé? És már ne haragudjon meg a világ azon fele, akiknek tetszik a hetedik rész, de mégis milyen alapok ezek? Egyáltalán miért kellett új alap? Mi nem volt jó a régi trilógiákban, hogy azok ma már nem jók alapnak a folytatásokhoz?!

Azt mondják, ez egy űropera. (Ahhoz képest alig kapunk valamit az „űr”-ből.) És mint ilyen, operál a mese, a fantasy, a sci-fi elemeivel, tehát nem várható el tőle, hogy logikus legyen, hiszen sok fantasy-ben sincs logika. Igen, de az a fajta fantasy, aminek nincs saját, belső, érthető logikája, szimplán szar. Ráadásul, aki ezt mondja, nincs tisztában a világépítés alapvető téziseivel. Hiszen a mese is logikusan épül fel, egy jó fantasy is logikusan épül fel, nem is beszélve a valódi tudományos fantasztikumról.

Azt is hallottam, hogy ma már nem várható el az új Star Wars filmektől, hogy hozzák a régi, korabeli hangulatot, mert azok az idők már elmúltak, és ez valami új. Tényleg ennyire túlzás elvárás lenne, hogy valamiképp visszahozza a korabeli filmek hangulatából – és nem úgy, hogy lemásolja azok jeleneteit? Hiszen több más új film is képes volt ezt megtenni, és egy kis időre visszarepíteni a '80-as, '90-es évekbe. (Pl.: Tron Legacy, Pixels, Hot Rod, Rock of Ages, Rock Star – megújulva, modern köntösben, de a korabeli hangulatban, bár az biztos, hogy a zene mindegyiken nagyon sokat dobott.)

Az alábbiakban megpróbálom... („Nem Luke! Ne próbáld! Tedd, vagy ne tedd, de ne próbáld!”) Khm... Szóval az alábbiakban kifejtem – igyekezve megőrizni az objektivitást –, hogy véleményem szerint mik is a Star Wars: Az Ébredő Erő alapvető hibái, mindamellett igyekszem elismerni azt, ami jó benne.

Nagy vonalakban

Mivel már olvastam néhány véleményt, és beszélünk is róla személyesen a Lidércfény HQ-n belül, ezért azt gondoltam, hogy oké, látom a hibáit – vagy legalábbis tudom, hogy mások szerint mik a hibái –, tehát nem lesz gond ebből, túl tudom tenni magam rajtuk, és képes leszek élvezni a film nyújtotta élményt. Sajnos még így sem sikerült. Tényleg sajnálom, nekem nem tetszik. És nagyon úgy tűnik, hogy nem csak nekem nem tetszik. Ráadásul minél többször nézem annál inkább nem tetszik. Sokaknak az az érzésünk, hogy ugyanarról a témáról újabb rókabőrt húztak le, komoly anyagi haszon reményében. Újrahasznosított történet, újrahasznosított karakterekkel – a környezetvédelem szellemében... Vagy sokkal inkább az ötletelenség okán.

A hetedik epizód egyértelműen az előző hat részből kiválogatott, összegyűrt jelentekre épít. Azokra, amelyekről úgy gondolták a rajongó filmgyárosok, hogy igazán népszerűek voltak eredetileg, tehát most is jól mutatnak majd a vásznon, egy kicsit feltupírozva. Egy baj van ezzel: a rajongók tudni fogják, mi lesz a vége, elveszik az újdonság ereje, oda a meglepetés. Mi több, a negyedik-ötödik ilyenél (mert addig azért toleráns az ember, hogy jó, oké, ezt már láttuk, most már jöhet az újdonság) már inkább bosszantó. Már-már az az érzése az embernek, hogy a büdzsét olyan jelenetek újraforgatására költötték el, amiben a filmet készítő rajongók utólag szerepelni akartak. A megjelenő új karakterek is a régi keverékei. Ezek még lehetnek volna jók is, de... Inkább olyan lett, mint a BMW leves (Bele Minden Vackot). Ez az ebből is egy kicsit, meg abból is egy kicsit számomra eléggé bosszantó keverékre sikeredett.

A másik dolog, hogy sokszor több kérdést vet fel és hagy nyitva, mint amennyit megválaszol. In medias res kezdünk

– nyilván azért, mert volt már hat film ezelőtt, meg sorozatok, meg regények, meg képregények... – ami nem lenne probléma, ha utólag kapnánk hozzá infót is. Legalább egy bolhafasznyit. De semmi, minden lóg a levegőben. Érthetetlen, hogy az Első Rend, az Ellenállás, vagy a Köztársaság miért olyan, amilyen. Ha ez egy trilógia nyitódarabja – nyilván az – akkor ezekre azért szánhattak volna egy kis időt. A bevezetőben elmondják, hogy ez van, ezek a tények és kész. És amennyire én látom, a 8-9. részben se nagyon fogjuk megtudni, mégis mi történt az eltelt kb. három évtized alatt, hisz nem az a fontos, hanem az, ami most van. (Carpe Diem – Élj a Mának!) Persze lehet, nekem voltak túl nagyok az ezzel kapcsolatos elvárásaim, hisz a negyedik epizódban is pont ilyen a kezdés. Később viszont (akár az előzmény trilógiában is) kapunk érthető, logikus, de legalábbis elfogadható indoklásokat.

Talán a legnagyobb baja a filmnek, hogy ez nem egy mese. És itt a mesét a szó legnemesebbik, tanító értelmében használom. A filmnek ugyanis nincs mondanivalója. Sem erkölcsi, sem filozófiai, sem semmilyen. Egyszerűen csak van az Első Rend, ami gonosz és kész, van a Köztársaság, ami jó, és van a megtört Ellenállás, ami próbál küzdeni az Első Rend ellen. Az eredeti trilógia mindhárom részében kapunk valami olyat, amelyen még sokáig rágódhatunk a film után. Gondoljunk csak Obi-Wan tanításaira, Vader megnyilvánulásaira (pl. a Halálcsillag egy technológiai szörnyiszülött), Yoda tréningjére Luke-kal, vagy épp a Vader és Luke között lezajló szellemi-érzelmi párbajra. Az Ébredő Erő semmiféle ilyen dolgot nem tartalmaz, ezáltal csak egy üres, törékeny csigaházat kapunk. Még azt is ki merem jelenteni, hogy ez valójában nem egy SW film, csak egy látványos akciómozit, hiszen pont a lényegét, az esszenciáját hagyta ki belőle.

Az új főszereplőkkel is nagyjából az a helyzet, mint a történettel. Néhány jeleneten kívül alig kapunk infót róluk. Ráadásul úgy tűnik, hogy végigsetlenkedik a filmet, egyik helyzetből csöppennek a másikba, próbálják megoldani, aztán vagy jobb lesz, vagy rosszabb a helyzetük. Valójában nincsenek motivációik, én legalábbis nem vettem észre, hogy lenne. Önös érdekből segítenek a másoknak, a saját maguk boldogulását nézik, keresik, amivel alapvetően nem lenne gond egy átlagos popcorn mozifilm esetében. Ez azonban egy Star Wars film, aminek legalább egy minimális szinten felette kellene állnia a „tizenkettő egy tucat” jellegű hálivúdi produkcióknál. Persze mindez még változhat a következő két részben. Most csak el kell fogadni, hogy vannak ezek a karakterek, és olyanok, amilyenek. No de milyenek is ők? A kérdés megválaszolása előtt azonban tekintsük át a megvalósítást. (Tudok ám én is cliffhanger-ezni. :)).

A látvány, a rendezés, a zene, meg ilyenek

Azt mindenképpen el kell ismernem, hogy a látvány az fantasztikus. Mondhatni odabasz. Itt igencsak eltalálták, mit akar a jónép, de persze ez már a teaserekből, trailerekből is lejött. Ha csak ezt nézném, akkor azt mondanám, hogy igen, ez egy valódi Star Wars film. Bár a magam részéről keveselltem az űrcsatákat. Kaptunk viszont fantasztikus légi küzdelmeket a Millennium Falconnal, TIE vadászokkal, X-szárnyúakkal, lezuhant csillagrombolókkal, kidőlt lépegetőkkel. Szóval ebből a szempontból nézve jó volt.

A rendezés, a vágás, a dramaturgia már hagy maga után némi kívánnivalót. Sejttem, hogy miért lehet, hogy időnként érthetetlenül jönnek egymás után a jelenetek, de engem újra és újra kiragadtak a filmélményből – már amennyire sikerült

elkapni a hangulatot. Ami azonban szimplán hatásvadász, az a film legvége. Nem is az, ahogyan a két szereplő egymással szemben áll, és majd megtudjuk a következő részben, hogy mi lesz... Hanem az a helikopterről felvett „körbemegegy a kamera a szereplők körül...” Banyek! Egyszerűen nem értettem, hogy mi van, ezt miért kellett. Ez nem egy Hegylakó vazze! És az a baj, hogy a film számos más pontján is felmerült sok hasonló kérdés.

A zene... A zene a Star Wars filmek sarkalatos pontja. Ha bárki, bárhol elkezd dúdolni a Birodalmi Indulót, vagy csak így szimplán megemlíti, mindenkinek beugrik a dallam, az abból áradó erő. Még az epizód egyben is vannak kiemelkedő, utólag felidézhető szólások. Minden tiszteletem John Williamsé, de a hetedik részhez nem sikerült kiemelkedő zenei aláfestést írnia. (Mondom ezt úgy, hogy épp most is azt hallgatom, már vagy tizedjére.) Talán a The Scavenger-ben van egy-két téma, ami fülbemászó, de a többi – a felhasznált régi dallamokon kívül – eléggé felejthető. Kár. Nagyon kár.

A történet

Mit is lehetne erről mondani? Ja, már fentebb elmondtam. :) Mi a háttér, amit tudunk? Harminciksz évvel a Birodalom legyőzése után a Köztársaság elvan, mint a befőtt, a jelek szerint nem nagyon tudnak semmi fejlődést felmutatni. Aztán ott van a Birodalom romjain felépült Első Rend, amelynek egyik fontos vezetője Kylo Ren, aki az Erő sötét oldalát birtokolja. Ők sincsenek eleresztve erőforrásokkal – ami egyébként érthető azok után, ami történt. Az nem derül ki, hogy mióta létezik az Első Rend. És persze ott van az Ellenállás, amit Leia vezet, és amit a Köztársaság, mint szükséges rossz, megtűr. Ráadásul a Hosnian rendszerben székelő Köztársaságnak valójában enyhén szólva nem sok szerep jut, mert a film közepéig a főszereplőkkel foglalkozik a történet, ott meg az Első Rend a legújabb szuperfegyverével, egy lövéssel elintézi őket. Szóval lényegében a film szerint a Köztársaság – amely tulajdonképpen legyőzte a Birodalmat – teljesen lényegtelen. Ja igen, és eltűnt Luke, az egyetlen megmaradt Jedi lovag, akit Leia kétségbeesetten keres, hiszen csak ő tudja (ismét) megmenteni a galaxist a gonosztól.

Felmerülő kérdések és problémák...

...jórészt válaszok nélkül, viszont néhány, általam reálisnak gondolt feltételezéssel. Meg néhány dicsérő szó.

A film többszöri megtekintése után az merült fel bennem, hogy tulajdonképpen milyen kormányzó erő maradt meg? Az Új Köztársaságot elpusztította az Első Rend, akiket pedig elpusztított az Ellenállás. Így az ellenállásnak már nincs értelme, tehát vélhetően feloszlik. Akkor mi marad? Ki kerül hatalomra? Mivel szinte biztosak lehetünk benne, hogy Kylo Ren túlélte a bolygó felrobbanását – még időben elmenekült –, valamint a mestere, Snoke is él, meg Hux tábornok is, ezért valószínűsíthető, hogy ha nem is könnyedén, de megszerzik a hatalmat. Hacsak nem kerül elő valahonnan egy új, nagy hatalmú játékos.

Leia miért a legjobb pilótáját küldi el egy rendkívül fontos és titkos adatért, Luke hollétével kapcsolatban? Nincs más, magasabb rangú, megbízható embere, aki akár Poe-val együtt menne – ha már a pilóta bármit elvezet?

Kicsoda valójában Leia régi öreg barátja, Lor San Tekka, és hogy kerül bele a nyolcadik részbe, ha ebben meghal? Lesznek flashback-ek, vagy ő egy Jedi, aki „hologramként”

visszatér, de akkor hogyan lehet Luke az utolsó Jedi? Viszont a teste ott marad, amikor Kylo Ren levágja, tehát valószínűleg mégsem Jedi. Akkor marad a flashback. Vagy a nyolcadik rész a hetedik rész előzménye lesz? Hiszen a hírek már arról szólnak, hogy Han Solo is szerepel benne. (WTF?)

Az Első Rend a felvezető képsorokon remekel. Olyan, amilyenek elvárható. Kemény, határozott, kíméletlen, jól képzett rohamosztályosok, határozott parancsnokok. Bár az igaz, hogy néhány egyszerű falusi a kezdetleges fegyvereivel halomra lövi őket megint...

Miért jelentenek a nem emberi fajok az Első Rendnek, ha az, akárcsak az elődje, a Birodalom, fajgyűlölő? Mondjuk ezt már az eredeti trilógiában sem értettem...

Amikor a homok elnyeli a lezuhant TIE vadászt, miért büfög még egyet? Sarlacc? Homokféreg?

Rey hogyan képes rögtön, első alkalommal úgy vezetni a Falcont, ahogy Han Solo eddig sohasem? A legjobb válasz erre, hogy ő maga sem tudja.

A Rathtar-ok miért pont a Han-tól kölcsönüket visszatérő bandákat intézik el először? Egyáltalán, miért van ugyanott a zárkák biztosítéka, mint a folyosóajtóké? Vagy épp a folyosóajtóké van egészen máshol, de akkor Rey miből gondolta, hogy azok a folyosóajtók biztosítékai, ha olyan nagy technikai zseni? No meg az is érdekes kérdés, hogy ezek a lények miként kerülnek a D&D világából a Star Wars-ba... Az egésznek Deus Ex Machina szaga van.

Érthetetlen, hogy alig csapódik be az ajtó és vágja le a Finnt elrabló, és jó messzire elhurcoló Rathtar több csápját, Rey már ott is van. Vágási, rendezői hiba?

Amikor Han a Falconnal fénysebességgel(?) távozik a nagy szállítóhajóból, akkor az lenne a minimum, hogy a szállítóhajó a felszabaduló energiától darabokra hullik. Miért nem tudja a Disney az eddig lefejtett SW univerzumban működő szabályokat betartani? Mi a baj velük? Vagy szimplán csak ennyire felületesekek?

Ki a fenék azok a Ren Lovagok? Miért néz ki úgy a Felső Vezető, mint Gollam?

Rey úgy írta felül a kompresszort a Falconon, hogy kitépelt egy alkatrészt a pilótafülkében a falból?

Ha a BB-8-ban tárolt térkép csak egy részlet, és az archívumban, ill. R2-D2-ban megvan a többi, miért nem keresték ott a lukban Luke-ot, akár kutászdroidokkal, vagy néhány kisebb űrhajóval, ha olyan nagyon hiányzott és állítólag mindenhol keresték? És mi az, hogy ismeretlen a térképrészlet, amikor kitölt egy lyukat az R2-D2-ban lévő térképben, tehát körülötte minden mást ismernek? Ez marhaság.

Maz Kanata kocsmájában a zene, meg az a „banda”... elmondhatatlan, mennyire nem illik bele az egész Star Wars univerzumba.

Amikor Rey lemegy a pincébe, mitől, miért nyílik ki az ajtó, amely a kincsesháza, benne Anakin / Luke fénykardjához vezet? A látomásában kinek a kezét látja? Luke olyat kapott, miután Vader levágta a jobb kezét, ami kívülről megkülönböztethetetlen egy valódi, hús-vér kéztől, ez pedig itt egy fémkéz. Maz nem Jedi, de ismeri az Erőt – ez végül is lehetséges.

Amikor az Első Rend lő az új superfegyverével, azt hogyan látják „élő egyenesben” a galaxis minden más pontján? Többek között azon a nevenincs bolygón is, ahol Maz Kanata kocsmája van. És hogyan képes bármiféle beavatkozás nélkül szétválni egyetlen sugár többre? És Finn honnan tudja, hogy az volt az Új Köztársaság? Töviről hegyire ismeri a galaxist, és meg tudja mondani bárhol, hogy melyik csillagrendszernek mi a neve?

Maz miért adja oda egy dezertőr, a saját árnyékától is bokáját lefosó idegennek Anakin / Luke fénykardját? Miért van az Első Rendnek olyan fegyvere, ami által meg lehet küzdeni egy fénykardot forgató személlyel, ha a Jedik, bukott Jedik, sötét Jedik már nem léteznek, ergo nincs olyan lény a galaxisban a Sith-eken, Ren Lovagokon(?) kívül, aki – hosszas kiképzés és gyakorlás után – képes lenne használni egy fénykardot? Finnt miért győzi le egy „átlag” rohamosztagos egy ilyen fegyverrel (Finn hogyan képes egyáltalán

használni egy fénykardot?), ha később a sokkal jobban kiképzett, Sötét Erőt használó Kylo Ren megszorogatja? Apropos Kylo Ren: mi rajta az a kinyúlt ujjú garbó? Ki volt a jelmeztervező? Egy turkálóból kapta elő ezt a cuccot?

Hogyan tud egy tucat X-szárnyú megfutamítani egy Csillagrombolóval érkezett sereget? Egyáltalán, hogyan jutnak el a felszínig?

Hogyan folyhat Kylo Renben „túl sok” Vader vér? Azt értem, hogy a hasonlóság két generációnként erősödik fel, de... Mindegy, nem értem. És nem csak én nem értem.

Hogyan, milyen technológiával tud egy egész bolygó mozogni a galaxisban? (Vagy ezt félreértelmezem, és az új superfegyver nem mozog? Akkor viszont csak egy lövető, mert „megeszi” a napját és meghal.) Hogyan képes a csillagán gravitációs vonzásából kikerülni? Jah, persze, a csillagot már magába szippantotta és úgy lőtte szét a Hosnian rendszert. De akkor mi világítja meg meg azután is? Ráadásul a filmben folyamatosan napot mondanak, ami egyébként lehet jó is, de a Nap, mint olyan, mint kifejezés a Föld csillagára utal. Más „napok”-at csillagnak szokás hívni.

Miért nem vágja pofán Reyt az ór, amikor harmadjára is elkezd mondani, hogy szabadítsa ki? Vagy miért nem ereszt bele egy kábítólovedéket? Nem számít rá, nem tudja, hogy Erőhasználó? Kylo Ren úgy hagyja ott, hogy nem tájékoztatja, vagy legalábbis nem figyelmezteti, hogy ha megszólal, hallgattassa el? Egyáltalán miért van egy ór a cellán, hallótávolságon belül? Kellett Daniel Craig-nek is egy szerep a filmben?

Mikor és hogyan szerezték meg a Starkiller Base terveit, ha eddig nem is tudták, hogy létezik, és hogy mire képes?

Han a Falconnal mégis hogy a fenében lép ki a hipertérből (fénysebességből), gyakorlatilag a bolygó felszínén, ha abból bármely komolyabb gravitációs mező azonnal kirántja az űrhajót?

A bázis belsejében van egy baszott nagy „szakadék”, de seholl mellette egy kurva korlát. Van viszont szeméztűző, amelyben vélhetően Pasma karrierje és élete is szomorú véget ér.

Hol van az Első Rend superfegyverének légvédelme? Miért csak egy pár TIE-vadász, meg néhány felszíni löveg vigyáz az egész fegyver legsebezhetőbb pontjára? Mert a fegyver tervezői nyilván tudják, hogy az a legsebezhetőbb pont. De ha már védelem nem áll rendelkezésre, tették volna a felszín alá. Ugyan Hux kiküldi az összes repülőszázadot, mégis csak alig egy tucat TIE-vadász jelenik meg. Tényleg ennyi az összes haderő? Vagy a Millenium Falcon életnagyságú megépítése felemésztette a filmre szánt összeg nagy részét és már nem maradt a CGI űrhajókra pénz?

A rohamosztagosok a bázison készültségben vannak, folyamatosan keresik Rey-t, mégis Solo veszi észre, gyakorlatilag tök véletlenül. Aztán a következő jelenetben már össze is futnak vele egy sarkon, ráadásul pont annál a bejáratnál, ahol Han ledobta a kabátját... Megint ugyanaz a hiba, mint az űrhajón a Rathtarokkal.

Han miért adja oda a robbanószerkezet detonátorát Chewbacca-nak? Már akkor arra számít, hogy nem jön ki az épületből? Aztán jön Ren pár rohamosztagossal, és kiadja a parancsot, hogy „találják meg őket”. De kikről van szó? Tudnak róla, hogy Han-ék itt vannak? Mi miért nem tudjuk, hogy tudnak róla? Hacsak nem a néhány jelenettel előbbi „Han Solo” kijelentésből.

Amikor Chewbacca lelövi Ren-t, az miért csak összegörnyed, és miért nem repül métereket, mint bárki más előtte és utána? És miért nem állítja meg Ren a lövedéket, mint tette azt a film elején? Ren hogyan ér hamarabb az erdőbe, mint Rey és Finn? És honnan tudja, hogy azok pont arra fognak menni? Az egy kibaszott erdő! Persze, tudjuk, mindannyira Erőérzékenyek / Erőhasználók és Ren ebből kifolyólag Ren pontosan tudja, mit tervez a másik kettő. De akkor eddig miért nem tudta?

Az miért van, hogy kapásból mindenki tudja használni a fénykardot? És mondjuk, hogy került elő Anakin / Luke kék kardja a Felhővárosból, ahol lezuhant Luke jobbjával együtt? Ez a filmekből nem derül ki, és nem mindenki olvasott el minden könyvet, nézett meg minden sorozatot, hogy tisztában legyen a dolgok állásával. A filmnek önmagában is magyarázatot kellene adnia legalább azokra a dolgokra, amikkel foglalkozik. És egyáltalán, miért ért mindenki azonnal (na jó, legfeljebb második próbálkozásra) mindenhez?

Azt értem, hogy a Sötét Erőt használók a fájdalomtól is nyerik az erejüket, de eddig úgy tudtam, nem a fizikai fájdalomtól. Ren pedig ütlegeti a végén a sebét, hogy erőt nyerjen. Ebből is látszik, hogy a készítők semmit nem értettek meg sem az eredeti trilógiából, sem az előzményekből. Csak fizikai síkon képesek látni a dolgokat.

Rey és Ren párbajának végén, amikor Rey mögött egy szakadék tátong, mit erőlködnek a fénykardokkal? Rey-nek egyszerűen oldalt kellene lépnie, a fénykardot hátrafelé kicsit megdőntenie és Ren az erőfeszítése miatt fejjel belebuckázna a szakadékba. Esetleg még lábbal tomporon lehetne neki segíteni... Vagy amíg Rey az Erőhöz fordul, hogy erőt merítsen belőle, addig Ren miért csak bámul? Miért nem tesz valamit, bármit, hogy megszabaduljon Rey-től? Elég lenne csak rúgnia egyet és irány a szakadék. Ez száználisan rettenetes. És amikor jön kettejük között(!) még egy hasadás, akkor hova lesz az, ami Rey mögött volt? Hiszen arra fut el. És hogy kerültek olyan messzire Finn-től, hogy ahol fekszik, még semmi nem érzékelhető a bolygó összeomlásából? És persze Chewie jön megmenteni őket a Falconnal.

Ahhoz képest, hogy a bolygó egy komplett napot tárol magában, nem robban túl nagyot...

R2-D2 miért csak a film legvégén tér magához, és mutatja meg a térkép többi részét?

Biztosan számos más kérdést is fel lehetne még tenni, nekem ezek a harmadik megtekintésig gyűltek össze, az alábbi, karakterekkel foglalkozó újabb kérdésekkel együtt úgy, hogy néztem a filmet, megállítottam, jegyzeteltem, visszatekertem, hogy tényleg jól értem-e.

A karakterek

Poe Dameron: jó karakter, tőkös, talpraesett fickó, kissé kevés szereppel. Persze arra jó, hogy megismerjük, ennél több egy új trilógia első részébe talán nem is kellene, ha nem lenne fontos, jelentős szerepe... Amúgy arról nincs infó, hogy mivel és hogyan jut vissza az ellenálláshoz a lelövésük / lezuhanásuk után. És miért hagyja ott a dzsekijét? Az is fura, hogy rég nem látott jó barátként ölelkezik össze Finn-el. Lehetséges, hogy a kapcsolatuk túl van a barátságban?

BB-8: Szerintem alkalmatlan betölteni R2-D2 szerepét. A gömb alak első ránézésre pont nem való egy olyan droidhoz, amelyben mindenféle csatlakozók, tárolók vannak. Hogyan kerül elő mindig pont az a szerszám, ami éppen kell? Felülvizsgálva: néhány technikai leírás és videó megnézése után rá kellett jönnöm, valójában lehetséges. De akkor sem tetszik ez a kis focilabda. :P

Kylo Ren: Már az első megjelenésekor jelentéktelennek tűnő figura. Enyhén görnyedt hát, bizonytalan lépések, mintha zavarná a hosszú köpeny. Később úgy viselkedik, mint egy szociopata. Ha felhúzza magát, tör-zúz, mint egy éretlen kamasz, holott már a harmincat sűrűl. Vader-hez imádkozik, hogy segítse őt az Erő sötét oldalán maradni, holott Vader a Jedi visszatér végén visszatér. Igen, Ő az a Jedi, aki Visszatér! Így értelmezhetetlen, hogy miért hozzá imádkozik, miért nem fordul nagyobb bizalommal az új mesteréhez, Snoke-hoz, hogy segítsen neki kiirtani magából a jót. Egyébként még azt sem lehet tudni, hogy valójában miért is állt át a sötét oldalra. Az emberei nem azért félnek tőle, mert egy karizmatikus, Erőhasználó vezető, hanem azért, mert egy kiszámíthatatlan idióta pöcs. És bár az emberi küllem az, amit a legkevésbé szoktam kritizálni, de azért egy filmben elvárható lenne, hogy - legalább a hatás kedvéért - a gonosz nézzen már ki gonosznak. Ren ezzel a hippy frizurával... hát... komolyan mondom, amikor először megláttam, nem tudtam, hogy megdöbbenjek, vagy

nevessek. És hozzá ez az arcberendezés. Akkor már maradt volna végig rajta az álarc, amit egyébként megint nem értek, hogy minek van.

Hux: Ilyen fiatalon hogyan lehet már tábornok? Ahhoz, hogy valaki ilyen rangba emelkedjen le kel tenni valamit az asztalra, elég komolyan. Lásd. pl. Veers tábornokot A Birodalom visszavágban.

Finn: Az nagyon gáz, hogy Finnt még rohamosztagoként meg kell jelölni véres kézzel. Túlságosan nyilvánvalóvá teszik már az első megjelenésekor, hogy problémás. Később ugye azt feltételezik, hogy elromlott a fegyvere, azért nem lőtt. Aztán arról is szó van, hogy a pszichológiai elemzése során semmi jelét nem mutatta annak, hogy ne lenne hűséges az Első Rendhez, és ez az első kilengése. Ezek szerint annyira csehül áll az Első Rend emberanyagban, hogy bent tartják a pszichológiailag instabil katonákat is, és akár több esélyt is adnak nekik? Miért? Későbbi kiderül, hogy Finn valójában csak egy egyszerű takarító(?) volt az Első Rend bázisán. De az is lehet, hogy szanitéc (hiszen angol eredetiben a „sanitation” szó hangzik el). Ha csak takarító, akkor hogyan kerül rohamosztagos páncélban egy csatába? Ennyire rosszul áll az Első Rend szénája? És miért tud olyan sokat a bázisról? Nem teljesen érthető, hogy már rögtön az első csatájában miért csömörlik meg az öldökléstől. Mert lelövik néhány társát? Vagy azt az egyet, aki a barátja? Az rendben lenne, hogy összefossa magát, és szűkülve menekül. Ráadásul, ha rossz a fordítás, és valójában szanitéc, akkor neki kellene a higgadtság, a nyugalom mintaképeinek lennie. Ahhoz képest egy kapkodó idegbeteg. Miért nem tudja Finn, hogy a TIE vadászok ki vannak kötve a csillagrombolón? Talán azért, mert csak egy takarító volt a bolygón. Ennek ellenére elég jól eligazodik a csillagrombolón is. A „vicces néger” szerep nálam nem jött be ennél a figuránál. Még Solo is rászól, amikor elkapják Phasma-t, hogy túljátssza a szerepét. Bár ez lehet önrónia is.

Rey: Érdekes karakter. Nyilvánvalóan Erőérzékeny, igen jól ért a technológiai kutyúkhöz, meg elég jól verekszik. Egyszóval férfiszerepet játszik. (Oké, ez két szó. :)) Viszont nem teljesen érthető, hogy saját magának gyűjtöget, vagy egy csapat tagjaként. Hogyan tudja kapásból úgy vezetni a Millennium Falcont, ahogyan még Han Solo sem? Jobban manőverezik vele néhány perc után, mint Solo valaha. Egyáltalán vezetni hogyan tudja, ha még a bolygót sem hagyta el soha, ami azt jelenti, hogy működőképes űrhajót sem látott még belülről. Ennek ellenére még azt is megkockáztatja, hogy berepül egy lezuhant csillagrombolóba. (Mellesleg mikor és hogyan zuhantak le ezek a hatalmas űrhajók?) Ha jól vettem ki, az Erővel magyarázzák, mert még ő maga sem tudta megmondani, hogyan csinálta. Így viszont igencsak ledegradálják az Erőt, és nagyjából megint a midikloriánoknál vagyunk. Ha a Falcont egy repülésképtelen

roncsnak tartja, akkor hogy a fenébe tud minden egyes apró módosításról, amit Unkar Plutt belerakott?

Han Solo: Jó volt újra látni. Véleményem szerint abszolút hozza a formáját, bár igaz, kissé megtört, megfáradt, de hát mégiscsak eltelt harminc egy-két év. A fiával való beszélgetés során viszont valamiért nem tűnt hitelesnek, határozottnak. Az egész jelenet suta, a halála pedig erőltetett.

Chewbacca: Han-hoz hasonlóan itt is remek. Őt úgy szeretjük, ahogy van, bár az is igaz, hogy az ő szerepét nehéz lenne elrontani. :)

C-3PO kameoja aranyos. Chewie és Solo mellett még ő az, aki sokat dobott a filmélményen.

És konteók... Csak a drótkötélidegzeztűeknek!

A néger csávó azért hajt fehér csajra, mert a készítők azt gondolatot kívánják ezzel elültetni a nézőkben, hogy a fajkeveredés az jó dolog.

A női színészek azért kaptak férfiszerepet, a férfiak pedig nőit, mert a háttérhatalom célja, hogy összemossa a nemeket.

A valódi romantikus szál majd Finn és Poe Dameron között bontakozik ki. Őszintén szólva második megtekintésre nekem is feltűnt, milyen melegen üdvözlük egymást a film vége felé.

Még mindig „náciveszély” van! Ez egyértelműen kiderül az Első Rend megjelenéséből és Hux beszédéből.

Azért nincs a filmben szellemi és / vagy spirituális üzenet, mert a készítők felé az volt az elvárás, hogy ez egy materialista alkotás legyen. Nem kell bele az a sok maszlag, mint az előző részekbe.

Még ezt is érdemes...

...elolvasni, és a benne lévő hivatkozásokat is. Kap jót meg rosszat is. roboraptor.24.hu/2015/12/24/neked-sem-jott-be-az-uj-star-wars/ ...megnézni, meghallgatni, mert itt is sok jó szempontból elemzik: www.youtube.com/watch?v=cxdGWARSPig&feature=share

Zárszóként

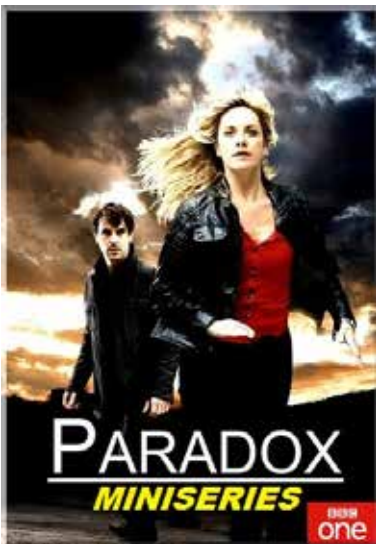
Összességében elég nagy csalódás. Nem gondolom azt, hogy túlzott elvárásokat támasztottam volna a film iránt, de őszintén szólva én egy Star Wars filmre számítottam, nem pedig erre, amit ilyen címke alatt kaptunk. Komolyan elgondolkodtam rajta, hogy rituálisan megszabadulok az összes SW cuccamtól, és hetediziglen elátkozom a hetedik rész összes készítőjét, de aztán persze győzött a józan ész, és csak ezt a vacakot hajítom ki a szemétdombra. És részemről a válasz a moziból kijövő, értetlenkedő, gyötrődő, „Ez tényleg ennyire szar?” kérdést feltevőknek az, hogy nem, ez még annál is sokkal rosszabb.

Sorozatos kaszálás

Jimmy
Cartwright

Van az úgy, hogy egy sorozat nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. Van, hogy ez már a pilot levetítése után közvetlenül kiderül, ám előfordul az is, hogy a tervezett évad vége felé kaszálják el. Vagy épp néhány rész levetítése után. Az adott sorozatot készítő cégnek nyilván az az érdeke, hogy anyagilag megérje nekik legyártani a sorozat epizódjait, és ha ez nem teljesül, meg a kukába. Legtöbbször nem is az alapötleten múlik a nézettség, hanem pl. a színészi teljesítményen, az egyes részek forgatókönyvén, a történet bonyolultságán / egyszerűségén, a mondanivalón. Ám, ha egyes vélemények szerint minden klappol, és mégis leövik a sorozatot, akkor az ember értetlenül áll a dolog előtt. Lássunk három ilyen régebbit, amelyekből lehetett volna valami több is, de nem ütötték meg a mércét.

Paradox (2009)

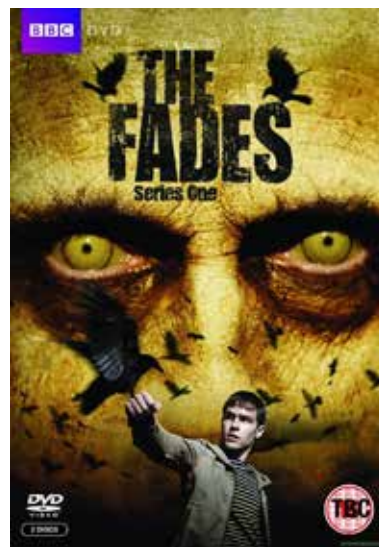
Megváltoztatható-e a jövő, és ha igen, annak milyen következményei lehetnek? Erre a kérdésre, és számos másikra keresi a választ ez az öt részesre sikerült sorozat. A különösen zseninek tartott *Dr. Christian King (Emun Elliott)* egy különös esemény-sorozat részesévé válik, amikor a „saját” műholdjáról képek érkeznek hozzá. Ráadásul maga a műhold kezdeményezte a kapcsolatot és küldte el a fotókat, ami már eleve nem lenne lehetséges.

A felvételeken láthatóak arra sarkallják, hogy felkeresse a rendőrségen *Rebecca Flint (Tamzin Outhwaite)* nyomozót, aki két társával, *Ben Holt-tal (Mark Bonnar)* és *Callum Gada-val (Chiké Okonkwo)* elkezd felderíteni az ügyet. Közben kiderül, hogy a képek a közeljövőből származnak, így a tét már nem az, hogy megoldják, hanem, hogy megakadályozzák a tragikus eseményt.

Öt rész, öt megoldandó feladat. Versenyfutás az idővel, hogy rájöjjenek hol, ki, mikor és ki ellen lép majd fel. Remekül vezetik a történetszálakat, és így sosem lehet tudni, hogy sikerül-e a végén megakadályozni, vagy nem. Vagy ha sikerül is, milyen más, előre nem látható esemény lép a helyébe. Jó kikapcsolódás lehet egy-két hosszú, sötét, téli estére.

The Fades (2011)

Egy angol tinédzser, *Paul (Iain De Caestecker)*, apokaliptikus rémálmoktól gyötrődik. Ennek ellenére barátjával, *Mackel (Daniel Kaluuya)* bemelegszik egy elhagyott, romos bevásárlóközpontba. Kettéválnak és Paul olyasvalamit tapasztal, amit nem tud megmagyarázni. *Neil Valentine (Johnny Harris)* ugyanis éppen egy halott szellemét próbálja elkapni, társával, *Sarah-val (Natalie Dormer)*, ám ez a szellem, az eddig tapasztaltakkal ellentétben képes fizikai kontaktusra, és lényegében megöli Sarah-t. Később Paul felfogja, és valami-

lyen szinten elfogadja, hogy látja a holtak szellemét (Fades), majd az is kiderül, másra is képes. Az események pedig innentől vesznek hatalmas fordulatot.

Miközben Paulnak meg kell küzdenie a tinédzserkori problémákkal (iskola, barátnő), be kell látnia, hogy másoknál, még a Neil Valentine-féleknél is nagyobb felelőssége van. Bizony, fel kell nőnie a feladathoz, vagy ha úgy tetszik ahhoz, hogy beteljesítse a sorsát, és ez

egyáltalán nem egyszerű. Bár a hat rész mindegyikében van némi humor, ez a sorozat a legkevésbé sem vígjáték. Még a misztikusan is túl van, bár azért a címkéjével ellentétben horrornak nem kifejezetten mondanám, bár operál annak látványelemeivel. Az biztos, hogy komor, sötét hangulata van, tehát csak azoknak ajánlom, akik bírják az ilyesmit.

Zero Hour (2013)

Valahol a náci Németországban... A föld legnagyobb összeesküvése... A Sceptics magazin tulajdonosának különös kalandjai... Órákon át kutatnak órák után... Te nem is az vagy, akinek hittelek... Én viszont tudom, hogy te ki vagy, pedig neked még csak fogalmad sincs róla...

Nagyjából valahogy így lehetne összefoglalni, általában miről is szól ez a sorozat, de persze a lényeg, az egész eszenciája még így is kimarad. A fenti mondatok épphogy csak karcogtatják a felszínt. Persze a tény, az tény marad. A németek meg akarják szerezni a keresztény egyház legféltettebb kincsét, mert hiszik, hogy annak segítségével tökéletesíthetik genetikai kísérleteiket. A titkot védelmező rózsakeresztesek elkészítenek 12 órát, amelyeket szétszórnak a világban, és csak azok segítségével lehet rálelni arra a helyre, ahová a kincset elrejtették. *Hank Gallistont (Anthony Edwards)*, a Sceptics magazin tulajdonosár felhívja a felesége, *Laila Galliston (Jacinda Barrett)*, hogy valaki betört az óratulajdonoséba, és jól hallhatóan elrabolja. Az ügyet *Rebecca 'Beck' Riley (Carmen Ejogo)* FBI nyomozó kapja meg, mivel kiderül, hogy az túszejtő *White Vincent (Michael Nyqvist)* nemzetközileg körözött terrorista. Persze felmerül a kérdés, hogy akkor miért rabol el egy „egyszerű” órásmestert. Végül kiderül, hogy természetesen minden mindennel összefügg, és semmi sem véletlen, Laila nem az akinek addig hittük, sőt valójában Hank és Vincent sem az. Mindemögött pedig ott a lényeg, a tényleges mondanivaló, amiért érdemes végignézni a 13 részes sorozatot.

Argentín MetaGalaktika

A Galaktika szerkesztőségétől kaptuk az alábbi hírt, amelyben a tizenkettedik MetaGalaktika megjelenéséhez kéri a sci-fi kedvelők támogatását.

Szeretnénk összeállítani a 12. MetaGalaktikát, aminek a kiadásában most Te is segíthetsz! Még 39 napunk van Indieogón arra, hogy elérjük célunkat.

Ha érdekel, mi kiadjuk!

A Galaktikánál több évtizedes hagyomány, hogy a havonta megjelenő magazin és számos könyv mellett tematikus különkiadásokkal is szoktunk jelentkezni. Ezek egyike a MetaGalaktika sorozat, amely az utóbbi években egy-egy ország fantasztikus irodalmának legjavát mutatta be.

Következő, 12. számunk témájának az argentin sci-fi szemeltük ki. Ha az elképzelésünk elég támogatóra talál, máris belevágunk, és elkészítjük legújabb különkiadásunkat! Segíts nekünk megjelentetni a 12-es MetaGalaktikát!

Mit kérünk és mit adunk?

Az antológia megjelentetése 3 millió Ft-ba kerül, **ennek a felére, azaz 1,5 millió Ft-ra kérünk támogatást** (5400 USD). Minél többet sikerül összegyűjtenünk ebből az összegből, annál biztosabbra mehetünk, hogy a kötetet érdemes kiadni. Támogatóink természetesen többet kapnak cserébe, mint azok, akik csak egyszerűen a megjelenés után megvásárolják a kiadványt.

Támogatási lehetőségek:

Bronz: 4 USD (kb 1 000 Ft)

Feltüntetjük a nevedet a kötetben, a kiadvány támogatói között.

Ezüst: 11 USD (kb 3 000 Ft)

A neved feltüntetésén kívül egy példányt is kapsz a kiadványból.

Arany: 22 USD (kb 6 300 Ft)

Feltüntetjük a neved, kapsz egy példányt a kiadványból, plusz egy Galaktika pólót.

Platina: 33 USD (kb 9 500 Ft)

Feltüntetjük a neved, kapsz egy példányt a kiadványból, plusz egy egyéves Galaktika Baráti Kör tagságot (ajándék könyv és 30%-os vásárlási kedvezmény).

Természetesen értesíteni fogunk az antológia megjelenéséről. Ezután a kiadványt és a pólót vagy az ajándék könyvet átveheted a szerkesztőségünkben (1024 Budapest, Fény utca 2., I/4.), vagy kérésedre postázzuk neked. A szállítási díj Magyarország területén 790 Ft. A Magyarországon kívüli szállítás díjáról kérjük érdeklődj a szerkesztoseg@galaktika.hu címen!

Novellapályázat Preyer Hugo emlékére - 2016

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete.

(- A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jelíges!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközökkel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket **Word.doc.**, vagy **Word.docx** formátumban, (- 12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldal-számolás nélkül -) **e-mailben** kell benyújtani. A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a szerző nevének, a mű címének.

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázattól való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2016. május 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk:

preyer@avana.hu

Az e-mail-ben kérjük megadni :

- a szerző nevét,

(- ha van, akkor az írói nevét is) - a szerző levelezési címét,- telefonszámát,

- és e-mail címét.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a **HungaroCon** országos sci-fi találkozón kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott kiadványában, az **Új Galaxisban**, vagy online a preyer.avana.hu oldalon.

Továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jelenteti meg.

A pályázatról bővebben: preyer.avana.hu

Charles Gilman: Titkok a Lovecraft suliból

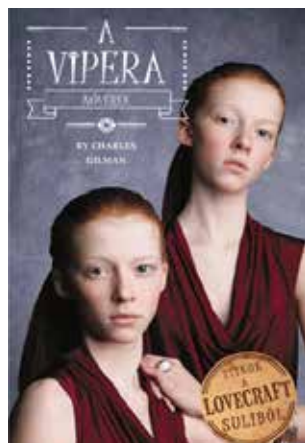
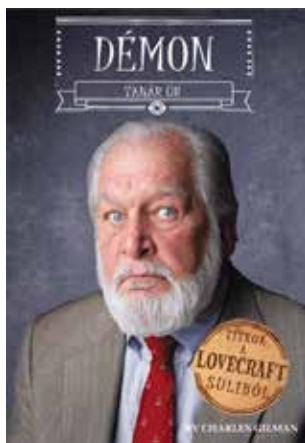
Kapitány

„Kétfejű szörnyek, óriási csápok, dühös démonok – a Lovecraft sulit tényleg egy kicsit ijesztő!” – Ransom Riggs, a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei című könyv szerzője.

Nemrégiben jelent meg a Ventus Libro Kiadó gondozásában Charles Gilman Titkok a Lovecraft suliból című sorozatának első két része, a Démon tanár úr (Professor Gargoyle) és a Vipera nővérek (The Slither Sisters). Az Amazonon körülnézve láttam, hogy van még két további rész is, a Törtető kártevők (Teacher's Pest) és a Substitute Creature.

A két kötetben egy általános iskolás diák, Robert Arthur viszontagságait kísérhetjük figyelemmel. A történet elején Robert éppen az újonnan épült dunwichi Lovecraft iskolában kezdi meg hetedik osztályos tanulmányait. Az iskola első pillantásra nem hagy különösebb kívánnivalót maga után: van benne uszoda, interaktív táblák és minden más. A névválasztás azonban már gyanús lehet az olvasó számára: aki találkozott már Howard Philips Lovecraft néhány történetével, az tudhatja, hogy H. P. nem éppen az ifjúsági könyvek írása terén jeleskedett a XX. század első felében.

Az ünnepélyes megnyitó után megkezdődik a tanítás, és Robert hamarosan furcsa dolgokkal szembesül az iskolában: a padlason összefut egy szellemlánnyal, a táskájában egy kétfejű patkányt talál, majd fő ellenlábását, Glenn Torkells-t majdnem elragadja egy szekrényből kinyúló csáp. És hogy teljes legyen a kép, Arthur rádöbben, hogy a biológiatanárral, Démon tanár úrral valami nagyon nincs rendben: az elég furcsa, ha valaki az óráközi szünetekben hörcsögöket eszik, még akkor is, ha egy tanárról van szó! Arthur hamar rádöbben, hogy az iskolát sötét erők fenyegetik, de barátaival – fiatal koruk ellenére – bátran szembeszállnak a baljós árnyak-

kal, és a végén egy kisebb csatát megnyerve kerülnek ki az eseményekből. Persze a háború vége még messze van...

A következő kötet, a Vipera nővérek ott folytatja a történetet, ahol a Démon tanár úrban abbamaradt. Arthur és barátai most a gonosz erők által megszállt nővérekkel, Sarah és Sylvia Price-szal szállnak szembe, akik a háttérben meghúzódó akaratnak engedelmessé válnak az iskola diákelnökségét akarják maguknak megszerezni, hogy befolyásuk alá

vonhassák a tanulókat. Ehhez persze Arthurnak is lesz még egy-két szava...

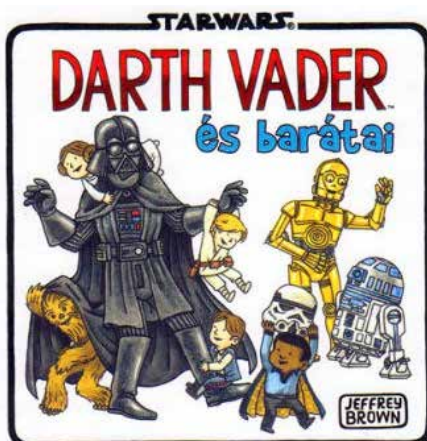
A szereplők korából sejtethetjük, hogy nem egy keményvonalas Lovecraft-féle írással van dolgunk, ugyanis a Lovecraft sulisorozat inkább a fiatal, tizenéves korosztályt célozza meg. Először egy kicsit furcsán néztem a könyvekre, hiszen nem egyszerű dolog egy alapvetően komor világot úgy megfogni, hogy az a fiatal célcsoport számára is fogyasztható legyen. Charles Gilman-nél ez mégis sikerült: művében a lovecrafti gondolatok erősen megszelídítve tűnnek fel, így nem egy rémálmodat okozó történetet kapnak kezükbe az olvasók, hanem egy izgalmas, olvasmányos regényt, amelyet még negyvenegynéhány évesen is kellemes élménynek találhatunk (bár nyolc éves gyerekeknek még nem mesélném).

Ha megnézzük az Amazonon kapott értékeléseket, azok többsége pozitív, a közönség láthatóan szereti Gilman írásait. Ha pontoznom kellene, én is öt csillagot adnék rá, és ajánlom azoknak az olvasóknak, akik szeretik az ifjúsági irodalmat, de nem ijednek meg néhány nyálkás csáptól.

Köszönjük a kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyvek egy-egy példányát.

Jeffrey Brown: Darth Vader és barátai

Kapitány

Réges-régen egy messzi-messzi galaxisban...

Legeslegjobb barátok epizód: Darth Vader és barátai

Lord Darth Vader a Galaktikus Birodalom élén arra készül, hogy barátai segítségével megsemmisítse a Lázadók Szövetségét. Ikrei, Luke és Leia azonban keresztülhúzzák a teroiveit – saját rátermett barátaik segítségével...

Néhány hónappal ezelőtt írtam egy rövid ajánlót a Darth Vader és fia kapcsolatát bemutató rajzos könyvecskéről. Jeffrey Brown, a könyv megalkotója szerencsére nem állt meg egy kötetnél, és elkészítette – többek között – a Darth Vader and friends címet viselő folytatást. A Kolibri Kiadónak köszönhetően nemrégiben magyarul is megjelent a könyv. Ebben a részben már nem csak Luke, hanem testvére, Leia, és barátaik, a kis Han Solo, Csubakka és Lando Calrissian is igyekeznek minél inkább megkeseríteni Darth Vader életét. A mindennapi családi események mellett még arról is képet kapunk, hogy mi történik, amikor Vader túl sok kávét iszik, illetve megtudhatjuk, hogy hogyan érte el valójában Ozzel admirálist a végzet.

A Darth Vader és barátai kellemes kikapcsolódást jelentett számomra, ajánlott a humort is kedvelő Star Wars-rajongók számára.

